EMILIE LORING

Cu acest inel

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cynthia realiză că lucrurile nu mergeau chiar așa de bine, din vorbele rostite de Eric Crane, care sunară mai mult ca o poruncă:

– Dă-te la o parte! Preiau comanda! El își flutură brațele vânjoase spre comenzile avionului. Aveau comandă dublă, așa încât ea nu trebuia decât să ridice piciorul de pe pedală pentru a-i preda lui comanda.

Ce naiba greșise de data asta? Ce greșeală făcuse, determinându-l astfel de logodnicul ei să preia singur comanda? Poate ar fi trebuit să înțeleagă ceva din smucitura aceea a avionului de dinaintea desprinderii trenului de sol. Dar nu era ceva neobișnuit la decolări. Eric o critica adesea pentru felul în care pilota; îi reproșa că operațiile făcute de ea se potriveau mai mult unui plug decât unui avion. Uimită, privi câmpul pe deasupra căruia

zburau. Oamenii fugeau după avion, făceau semne cu mâinile. Unul din ei ținea ceva deasupra capului, vrând să le atragă atenția. O roată! O roată din trenul lor de aterizare!

Oare acesta era ultimul ei zbor? Era sfârșitul acelei perioade de disciplină liber impusă după logodna cu Eric Crane, în care se străduise să învețe zborul numai pentru că el era pasionat de pilotaj? Ce sfârșit trist!

Strângându-și mâinile în poală, Cynthia se dojeni:

– Nu începe să plângi, Cynthia Farley! Nu te comporta copilărește!

Se uită în direcție opusă, unde munții arătau ca de cretă, pârjoliți fiind de soare, cu aglomerări noroase de fiecare parte. Lăsă capul în jos, moment în care avionul păru că nu mai înaintează. Ceva căzu din el, și Cynthia își ținu respirația până când văzu că acel obiect se deschide ca o floare. O săritură cu parașuta. Oare Eric va dori ca ea să fie următoarea?

Iar dacă el va voi, probabil că voi sări, se gândi ea cu amărăciune. Cynthia făcea întotdeauna ce-i cerea iubitul ei. De ce oare soarta voise ca Eric, fiul unui nobil englez și al unei americance, pilot de încercare la una dintre cele mai cunoscute firme de avioane, să vină în California și s-o aleagă pe ea dintre toate fetele care-i plăcuseră? Iar ea, uluită de propunere, nu numai c-o acceptase, dar și jurase să facă totul pentru a-i fi pe plac, devenind ca el, o visătoare, riscând chiar să piară în vreo acrobație aviatică.

Crane i se adresă impacientat:

– Avem probleme, Cynthia! Ai lovit ceva acolo, pe câmp, înainte de a ne ridica, pentru că văd că ne lipsește roata de aterizare. Cred că vom fi zguduiți bine, dar nu contează, nu suntem în pericol. Am mai aterizat într-o roată. Verifică centura de siguranță, Cynthia, continua el să spună. Acoperă-ți fața cu brațele și lasă capul în jos.

Cynthia execută ce i se ceruse. Se ghemui, acoperindu-și fața, simțind cum avionul pierde înălțime, apoi deodată simți o izbitură. Asta trebuie să fi fost singura roată de aterizare. Slavă Domnului că atinseseră pământul! Dar de ce considera că asta era vreo mare realizare? Nu-i spusese Eric c-o mai făcuse? Ce prostie să-ți fie teamă de aterizare când este realizată de un expert!

Deodată, un zgomot puternic îi explodă în timpane. Avionul făcu o mișcare bruscă, apoi, dintr-o dată, nu se mai auzi nimic și se cufundară în întuneric.

***

O lumină puternică o descumpăni pe Cynthia. Deschise ochii, apoi se făcu din nou întuneric. Se agăță disperată de ceva moale, simți că trupul începe să-i plutească, apoi, parcă să se scufunde.

– Nu mă lăsa! scânci ea.

– Te țin, draga mea, nu-ți fie teamă.

Vocea suna ciudat, dar era foarte calmă. Se simți în siguranță, încercă să zâmbească, chiar. Dar norul negru reveni. Trebuia să lupte cu el. Deschise ochii.

– Salut, Cynthia! auzi o voce care avu darul de a o liniști. Ridică ochii spre bărbatul care-i zâmbea. Acesta o luă de mână. Sunt doctorul Barnes. Te vei simți imediat mai bine. Bea asta.

Cynthia simți cum un lichid rece, ușor sălciu, i se duce pe gât. Greutatea pe care o simțise în pleoape dispăru numaidecât; acum putea să deschidă ochii cu ușurință. Cu un efort supraomenesc întoarse capul și privi în jur. Pereții erau tapetați cu ceva verde pal, de culoarea frunzelor spre toamnă, la ferestre se aflau draperii verzi. Îl prinse pe doctor de mână.

– Eric?

– Prietenul tău? Este bine, draga mea. V-ați prăbușit, dar se pare că avionul a fost cel mai afectat. Tânărul are multe contuzii, care-l vor ține la pat zilele următoare, dar în general se poate spune că ați avut noroc.

Cynthia începu să se simtă mai bine. Eric va sta departe de zbor câteva zile. Nu-i nimic. Ea va lua mașina și va pleca departe de aceste locuri, undeva în provincie, unde să nu mai audă de aterizări forțate și decolări. Ce minunat va fi! Dar deodată, avu o presimțire.

– Eu am contuzii? întrebă ea.

Doctorul Barnes o studie un moment, apoi îi zâmbi.

– Nu ai nici contuzii, nici fracturi.

– Și atunci, de ce sunt în pat?

Doctorul o obligă să se așeze la loc, după ce dăduse să se ridice.

– Stai liniștită, îi puse el cu o voce fermă. Ai fost destul de afectată, va trebui să rămâi aici câteva ore, iar dacă mâine voi considera că este totul bine, vei putea să pleci.

Cynthia încercă să-i zâmbească, dar pleoapele îi căzură grele.

Când deschise ochii din nou, căzuse întunericul. Auzi undeva, în depărtare, zgomotul făcut de motoarele unui avion și se înfioră. Undeva se auzi o ușă trântită. Mătușa Julia intra și ieșea cu obișnuita-i energie debordantă. Cynthia simți dintr-o dată că-i este foame.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, apăru cineva la patul ei.

– Sara! exclamă Cynthia întâmpinând-o cu adevărat entuziasm pe filipineză. Chiar ai adus mâncare? Mor de foame!

– Da, miss Farley. Mă bucur că n-ați trecut în lumea îngerilor. Doctorul spunea că puteți mânca orice, așa că v-am pregătit o cină consistentă. Tânăra puse tava pe noptieră. Cred că v-a stat inima când ați văzut că vă prăvăliți direct din cer.

– Da, a fost fenomenul anului! fu Cynthia de acord. M-am speriat teribil. Te rog, dă-mi oglinda aceea și mulțumesc pentru tot, Sara.

– Dacă mai doriți ceva, strigați, vă aud și vin numaidecât. Tânăra mai privi o dată prin încăpere și plecă.

Cynthia se privi în oglindă; doctorul avusese dreptate, nu avea nici o zgârietură. Trecu repede în revistă părul negru, bogat, genele lungi care-i acopereau ochii căprui, buzele pline. Nu prea avea culoare în obraji, dar nu arăta rău.

Se apucă să mănânce. Nu va fi nevoie să strige după Sara; îi pusese destulă mâncare. Supă de roșii, salată de crudități, sandvișuri cu brânză și o delicioasă înghețată.

Își bău cafeaua cu gesturi lente, apoi se rezemă de perne, privind diamantul pe care-l purta pe deget. Cu strângere de inimă, se întrebă cum o fi reacționat Eric la faptul că era imobilizat la pat chiar și pentru o zi? Răsuflă ușurată că nu va mai zbura până ce nu-și va reveni complet. Oare asta era dragoste?

Pentru prima oară, după câteva luni, avea ocazia și dorința de a analiza lucrurile cu detașare. Teribilul accident în care-și pierduse ambii părinți o dezechilibrase o vreme. Închisese casa, cei doi frați ai ei plecaseră fiecare la treburile sale, iar ea venise aici, în California, să locuiască la unchiul Joe Darcy și soția acestuia, Julia.

Julia! Mătușa Julia, insuportabilă, egoistă, cicălitoare, arivistă! Își aminti spusele acesteia despre moștenirea sa; un milion de dolari la împlinirea vârstei de douăzeci și trei de ani, sau când se va căsători.

Oare îl acceptase pe Eric pentru a scăpa de cicălelile mătușii? Acest gând îi trecu prin minte când studia cu

mare atenție inelul cu diamant. Făcuse cel puțin un lucru care să fie pe placul mătușii sale, care era sigură că, într-o bună zi, Eric va deveni un nume, având perspectiva de a urca pe scara socială. Ea jubilase la început. De ce? Pentru că-l iubea, desigur. Era un bărbat atrăgător și de aceea îi trecuse cu vederea multe defecte.

Era un bărbat cu care îți făcea plăcere să ieși. Nu era cumpătat, nici prea cinstit, autoritar adesea. Nu avea ambiții, se lăsa în voia sorții. Se întrebă pentru prima oară cum se comporta când nu era cu ea sau cu prietenii de la club.

Făcea adesea vizite fabricilor producătoare de avioane, dar nu-i spusese niciodată în ce scop și schimba subiectul când îi punea întrebări. Și ce dacă nu avea o slujbă stabilă? Asta nu conta; când se vor căsători, ea își va primi moștenirea, destui bani pentru amândoi.

Îl cunoscuse la club, unde el sosise cu ocazia unui zbor pe un avion cu un singur pilot, din Anglia. Își aminti cum roșise când mătușa ei începuse să spună în fața tuturor ce moștenire va avea nepoata ei!

Dar înainte de a realiza, cedase complet farmecului lui, încât, în câteva săptămâni, învățase să piloteze sub oblăduirea lui. Dar făcuse o mare greșeală. Îi plăcea să zboare, dar ca pasager, iar pilotajul în sine era ceva care o înspăimânta, cu toate că Eric nu părea că ar fi înțeles lucrul acesta. Cu inima bătându-i necontrolat, se avânta făcând corp comun cu aparatul, venind în picaj, fugind de

furtună, reușind să nu-și trădeze zbuciumul interior. De ce trebuia să îndure tortura asta? Doar pentru că Eric o voia copilot?

Se întrebă dacă el aprecia ceea ce reușise să facă până acum în materie de pilotaj. N-o lăudase niciodată. La începutul dragostei lor, Eric fusese foarte darnic cu complimentele, dar de când își anunțaseră logodna, nu-i mai spusese nimic sensibil, frumos. Acum, dacă era sigur de ea, n-avea rost să mai facă risipă de complimente...

Oare îl iubea, sau era doar atrasă de el?

Cynthia se opri o clipă din vârtejul gândurilor corectându-se singură: o, îl iubesc, sigur că-l iubesc! Aterizarea asta forțată m-a făcut să-mi pierd mințile!

Mătușa Julia dădu buzna în încăpere:

– Nu-mi spune că s-a întâmplat din vina ta, Julia. Eric a jurat că era la manșă când s-a întâmplat! Un pilot experimentat ca el să distrugă un avion!

– Am pierdut roata trenului de aterizare, o informă Julia. Apoi schimbară subiectul. Era mai bine s-o facă acum: mătușă Julia, am vești pentru tine! Eric nu vrea să mai așteptăm până în iunie, ci să ne căsătorim imediat!

***

Se auziră primele acorduri ale marșului nupțial. Cynthia îl prinse de braț pe unchiul Joe Darcy și trase aer în piept. Nu era bine; dacă va fi la fel de nervoasă la ceremonia adevărată, ce se va întâmpla?

Unchiul Joe, care pufăia nervos, porni prea repede pentru a ajunge în același timp cu domni-șoarele de onoare. Julia îl liniști bătându-l ușor pe mână, cu privirea spre altar. Erau foarte mulți prieteni la această repetiție, dar ei nu-i păsa. Cu cât erau mai mulți acum, cu atât nu se va mai speria de mulțimea care va participa la adevărata ceremonie. Numai Debbie Winfield mai putea să-i creeze probleme. Debbie n-o uitase că i-l suflase pe mult râvnitul Eric. Așa era Debbie, cu figura ei de înger, dar cu limba și sufletul otrăvite...

Unchiul Joe făcu un pas înainte, mai sigur pe sine de data asta, trăgând-o după el. La distanță, o văzu pe mătușa Julia, cu figura ei autoritară, care-l acoperea pe preot. Alături de ea se aflau doctorul Gresham, Eric Crane, fratele ei, Alonzo.

Cynthia observă aerul plicitisit al lui Eric și dezgustul de pe chipul lui Lon.

Cynthia încercă să ignore ce văzuse pentru că ea și unchiul său ajunseseră în fața doctorului Gresham. Preotul deschise biblia pentru a descrie serviciul pe care urma să-l susțină, să sublinieze felul în care trebuia să reacționeze participanții. Unchiul Joe făcu un pas înapoi, Eric înaintă și tocmai atunci se auzi o voce:

– Oprește-te, Eric Crane!

Cynthia îngheță, incapabilă să întoarcă măcar capul. Cei prezenți o făcură însă, curioși să afle cui îi aparținea vocea.

– Eric, tu ești doar al meu! Cu mine trebuie să te însori!

Cynthia căută brațul lui Eric. Se uită îngrozită la el. Văzu o femeie la intrarea în biserică. Câțiva bărbați se îndreptară spre ea s-o scoată afară, dar ea reuși să mai strige:

– Nu scapi, Eric Crane, nu te las să te însori!

Din fericire, ușa bisericii se trânti și astfel scăpară de ea.

Cynthia se uită îngrozită la Eric.

– Spune-mi ceva, zise ea, spune-mi că totul este o minciună.

– Mai târziu, spuse el... o să pun lucrurile la punct.

Cynthia simți că Alonzo o prinde de braț.

– Scoate-mă de aici, Lon, murmură ea. Repede, înainte să vină mătușa Julia!

Ajunsă în parcarea din fața bisericii, simți aerul rece biciuindu-i fața, apoi deschise portiera mașinii sale decapotabile și se așeză pe locul pasagerului. Se auzeau voci puternice dinspre biserică, apoi pași. Cynthia își îngropă fața în mâini. Mașina porni, intrând în trafic.

Rămase cu palmele încleștate, palidă. La intersecție, văzând în ce direcție o ia, exclamă:

– Te rog, nu mă duce acasă! N-aș suporta atmosfera de acolo!

Lon încuviință și schimbă direcția.

– Eric n-a negat, murmură ea. N-a putut!

Fratele ei mormăi ceva.

– Ai dreptate, zise el cu voce tare. Privindu-l, Cynthia constată că era la fel de palid ca ea, cu buzele strânse disprețuitor, cu trăsături dure, de parcă ar fi fost cioplite. Lon o opri. Cynthia, pune șalul ăsta pe umeri, tremuri ca frunza.

– Nu-mi este rece, nici nu te aștepta să fac vreo criză de isterie, Lon. Dar....

– Ia lucrurile așa cum sunt, surioară, îi spuse el. Probabil, Crane va rezolva problema. Nu cred însă că-ți va da vreo explicație plauzibilă în privința acelei femei; tu, de fapt, nu i-ai văzut fața! Era speriat! Nu poate spune că nu există un sâmbure de adevăr!

Cynthia duse mâna la degetul pe care purta inelul lui Eric, îl scoase și i-l întinse lui Lon, care-l introduse în buzunar.

Apoi răsuflă ușurat, parcă.

– Mă gândeam, zise ea... știu ce reputație are Eric, este cam sălbatic și impulsiv, bea peste măsură... dar am crezut că-l voi schimba după căsătorie. Bine că acest coșmar a avut loc înainte... Spune-mi că nu sunt căsătorită cu el...

– Cynthia, revino! Sigur că nu ești! Ești încă domnișoara Cynthia Farley. Ești o femeie liberă!

Cynthia păru mai relaxată.

– Știu că ești șocată, dar încearcă să-ți revii. Consideră c-a fost mai bine să se întâmple astfel. Asta te-a salvat de multă nefericire în viitor. Știu că ai puterea să treci peste acest incident.

– Lon, nu mă mai întorc acolo! Nu știu ce voi face în viitor, dar nu mă mai întorc! Nu mai pot da ochii cu cei de acasă după asta.

Alonzo parcă mașina.

– Îți propun să bem o cafea aici, este un local decent.

– Nu pot bea cafea acum, zise ea.

– Imediat te vei simți mai bine. Iar mie îmi este foame. Dacă nu vrei să intri îți aduc ceva aici.

– Iartă-mă, Lon, nu m-am gândit decât la mine. Adu-mi ce crezi tu.

Îl urmări cum discută cu o femeie care puse doi hamburgeri pe grătar, apoi Alonzo dispăru. Cynthia nu scăpă din ochi grătarul, de parcă asta ar fi ajutat-o să nu se mai gândească la cele petrecute. Ar fi dat orice, numai să nu se mai gândească la cele întâmplate. Toate acestea nu-i aduseseră decât rușine, regrete și amintiri neplăcute.

I se păru că Alonzo întârzie foarte mult.

– Vom mânca imediat, surioară. În timp ce eram înăuntru, m-am gândit la ce mi-ai spus. Parcă spuneai că nu vrei să te întorci acasă. Și nici nu trebuie! Am închiriat un apartament pentru tine, cu dormitor, baie, și living cu șemineu. Mergem acolo. Doamna Mandley ne va aduce sandvișurile acolo și o pijama nouă pentru tine. Ce zici?

– O, Lon sună extraordinar!

După o oră, după ce Lon devorase mâncarea, Cynthia mai ținea în mână ceașca de cafea de care nici

nu se atinsese. Privea fix flăcările din șemineu. Ridică privirea doar când Lon își drese glasul să spună ceva.

– I-am telefonat unchiului Joe, o anunță el. I-am spus că ești cu mine. El insistă să te întorci numaidecât acasă, spune că totul este aranjat ca să te poți căsători.

– Vrei să spui că dorește să mă mărit după cele întâmplate? întrebă ea de parcă era ceva incredibil. Nu vreau să-i mai văd pe nici unul! strigă ea revoltată. Nu mă pot forța, nu?

Lon o privi surprins.

– Sigur că nu! Ai douăzeci și unu de ani! Nimeni nu te poate determina să faci ceva ce nu dorești! Dar tu ce vrei de fapt, Cynthia?

– Vreau să plec undeva, să mă ascund de lume!

Lon se ridică, încurcat.

– Mi-am imaginat eu! Uite ce vom face, surioară. Nu prea avem timp, pentru că mâine seară plec în Japonia, iar dacă vrei să te ajut, va trebui s-o fac acum.

– Chiar pleci, Lon? Nu te pot însoți?

– Trebuie să plec, Cyhthia, dar nu te pot lua cu mine. Știi bine că tata mi-a lăsat mie fabrica și ție banii; eu m-am ales, deocamdată, cu răspunderea de a asigura locuri de muncă pentru câteva sute de oameni. Japonezii constituie o competiție serioasă, dar dacă pot asigura

cumpărarea pieselor pe plan local și asamblarea acolo, cred că vom supraviețui. În ceea ce privește ideea de a veni cu mine, amintește-ți că ai intrat în această încurcătură ignorând sfaturile mele. Acum insist să faci totul pentru a ieși din asta!

Trecerea de la maniera frățească, înțelegătoare, la una autoritară, avu darul s-o trezească.

– Voi încerca, zise ea, dar nu știu cum să procedez. Nu am nici haine, nici bani. Mătușa Julia mă va prinde în ghearele ei înainte ca...

– N-o va face! exclamă Lon. Am prevăzut asta. Stai aici în noaptea asta, eu mă întorc în oraș și revin mâine.

– Aș fi preferat să rămâi aici, cu mine.

– Am multe lucruri de aranjat. Intenționez să discut cu Joe și Julia, la hotelul la care stau. Și mai trebuie...

Cynthia sări în picioare.

– Nu vreau să-i mai văd!

Lon o forță să se așeze.

– Acum, taci și ascultă! Nu trebuie să-i mai vezi, vreau doar să-i scot din casă pentru ca tu să-ți aduni lucrurile.

– Va fi Sara acolo, obiectă Cynthia.

– O voi chema la bucătărie, să discutăm, în timp ce tu împachetezi. Când ajungi la mașină claxonezi și eu vin. Apoi mergem la bancă. Cât ai în cont? Dacă știi...

– Sigur că știu! protestă Cynthia indignată. Două sute nouăzeci de dolari.

– Este mai bine decât nimic. Vom scoate mașina ta la vânzare și astfel vei face rost de o sumă bunicică. Apoi, dacă rămâi fără bani dă-mi o telegramă la fabrică, să văd ce-ți pot trimite.

– Văd că te-ai gândit la toate, numai la locul în care mă voi duce nu, se plânse Cynthia.

– Va trebui să fie un loc necunoscut, unde să iei viața de la început. Nicidecum Chicago, unde avem atâtea cunoștințe. Poate Boston... nu știu să avem pe nimeni acolo.

El o privi gânditor o vreme.

– Bine, așa rămâne. Vin mâine devreme, iar tu va trebui să fii gata. Amintește-ți ce spunea tata: mâine este o altă zi!

– O să țin minte, Lon. De data asta, te voi asculta.

Capitolul 2

Aflată pe locul de sus al cușetei unui tren care mai staționa încă în gara din Chicago, Cynthia se felicită că luase acest tren, deși la început, ar fi vrut să aștepte altul, să fie singură în cușetă. Dar era bine să plece cât mai repede din acest oraș.

Ce bine plănuise Lon totul! Cu excepția faptului că era să dea ochii cu sora unchiului Joe, Anne Darcy. Ar fi fost o catastrofă!

Dar adevăratul șoc îl avu când se întoarse de la casa de bilete și observă că era fixată de Debbie Winfield. Probabil că aceasta o auzise cerând un bilet pentru Boston. Mâine va vui tot orașul. Numai dacă l-ar fi ascultat pe Lon! Atâta timp cât îl ascultase, totul mersese conform planului; reușise să-și recupereze lucrurile din casa unchiului Joe și să plece pe sub nasul servitoarei.

Cynthia trecu în revistă întâmplările zilei. Da, atâta timp cât nu se abătuse de la planul lui Lon totul mersese bine; își recuperase hainele, mersese la bancă, vânduse mașina. Negustorul încercase s-o păcălească, dar Lon nu lăsase să se întâmple asta. Era totuși bine să ai un bărbat cu tine! Oare Eric ar fi înțeles-o, la fel ca Lon?

Era mai bine însă, să nu se mai gândească la el. Reveni cu gândul la Alonzo, care planificase totul foarte bine, dar a cărui autoritate o făcu în cele din urmă să se răzvrătească. Când o anunță că trebuia să ia primul avion, ea refuză să mai zboare având prea multe amintiri legate de avioane și decise să plece cu trenul. O victorie pe care o regreta acum. Dacă ar fi plecat cu avionul, nu s-ar fi întâlnit cu Debbie Winfield, ar fi evitat-o pe Anne Darcy și s-ar fi aflat acum în noua ei locuință.

Deodată, Cynthia simți o durere acută în picioare. Încercă disperată să se ridice; draperiile fură date brusc la o parte și apăru figura unui bărbat, cu ochii negri, proaspăt bărbierit.

Cynthia rămase fără glas. Figura străinului căpătă un aer ciudat.

– Îmi cer scuze! exclamă el. V-am lovit? El ridică valiza care căzuse pe picioarele Cynthiei și o puse pe podea. Această încurcătură se datorează conductorului care mi-a dat biletul; mi-am lăsat aici valiza, fără să-mi pun probleme.

Bărbatul avea o voce profundă, plăcută, convingătoare.

– Nu vă faceți probleme; dacă n-a fost decât o încurcătură, nu vă reproșez nimic.

– Nu-mi plac astfel de încurcături, după cum nu suport violențele de nici un fel. Sigur nu v-am lovit? Nu mi-aș ierta-o!

– Nu m-ați lovit. Eram însă pe jumătate adormită, iar când a aterizat valiza aici, m-am speriat. Observând interes în ochii bărbatului, Cynthia realiză că era îmbrăcată într-o pijama transparentă, moment în care trase imediat draperiile și se înveli cu pătura.

De dincolo de draperii se auzi un râs înăbușit, apoi glasul bărbatului, care-i spuse hamalului să-i pună bagajul pe patul de jos.

Nu era vina hamalului, își spuse Cynthia; dar dacă un bărbat se sperie de ceva, va căuta imediat să dea vina pe cineva din jurul său. Poate că de acum voi putea să dorm în liniște, își spuse ea, să am energie pentru când voi ajunge la Boston.

Nu mai știu cât dormi, dar se trezi dintr-o smucitură a vagonului, care o sperie.

– O, nu din nou! exclamă ea. Ce se mai întâmplă acum? Vreun accident? Bâjbâi la comutator, dar degeaba. În cele din urmă își găsi rochia pe întuneric, dar unde-i erau pantofii, poșeta? Simți miros de fum, și, speriată, începu repede să scotocească după poșetă. Văzu deodată o flamă, se auziră țipete. Își găsi poșeta pe care o strânse la piept.

– Stai liniștită! Te scot eu de aici! auzi vocea celui care-și aruncase valiza pe patul ei. Se prinse bine de brațul acestuia ținându-și poșeta strâns la piept. Bărbatul o conduse afară, unde se aflau mai mulți pasageri speriați.

Acum îl văzu mai bine, era ciufulit, cu fața plină de negreală, dar era calm, nu se speriase deloc.

– Cum ai reușit să te îmbraci atât de repede? îl întrebă ea. Eu abia mi-am găsit pantofii...

El își șterse sudoarea de pe față și zâmbi.

– Eram la vagonul restaurant. Stai aici, iar eu îți voi aduce bagajul. Câte valize ai?

– Două; una mare de care te vei împiedica și alta de mână, pusă deasupra. O, și pantofii, adăugă ea. El făcu un gest cu mâna, dar nu se mai întoarse.

Cynthia nu se simțea confortabil în picioarele goale. Se sprijini într-un picior, începând să tremure.

Nu-i luă prea mult bărbatului să se întoarcă, aducându-i valizele, pantofii și hainele.

– Sper c-am adus tot ce trebuia, zise el. Era cam greu să vezi în interior din cauza fumului și întunericului; am folosit bricheta, altceva nu aveam. Uite, zise el. Stai pe valiză și îmbracă-te. Ai două valize, pantofii, ciorapii și jacheta. Îmbracă-te, iar eu o să văd cu ce mai pot fi de ajutor.

Cynthia se îmbrăcă. În timpul acesta, pe lângă ea trecură doi feroviari cu lanterne.

– Este vreun rănit? întrebă unul din ei.

– Nu sunt răniți. A izbucnit de undeva o flamă și a ieșit fum, lumea s-a speriat; atât.

Cynthia văzu cum o doamnă în vârstă era ajutată să coboare din vagonul vecin. Pălăria îi era căzută pe ochi. Nu, nu se poate! exclamă Cynthia. Nu putea fi chiar sora unchiului Joe! Miss Darcy ajunse pe peron și încercă să-și îndrepte pălăria. Cynthia întoarse repede capul.

– Trenul ăsta nu pleacă până dimineață, doamnă, auzi vocea unui șofer de taxi. Sunt deja trei doamne în mașină, mai încape una. Vă duc în oraș, pentru cinci dolari fiecare. Sunt acolo autobuze care vă pot duce la cealaltă gară, de unde se poate pleca spre Boston, prin Detroit.

Cynthia ezită. Nici nu putea rămâne aici cu toată lumea, riscând să se întâlnească cu miss Darcy. Nici măcar nu-i mulțumise salvatorului. Dar unde dispăruse?

– Hotărâți-vă doamnă, spuse șoferul.

– Bine, merg, se decise ea, iar omul îi luă bagajul, conducând-o spre mașină.

Cealaltă gară nu era mai mare, dar pe peron se afla multă lume. Șoferul scoase o mulțime de bagaje, le luă banii și plecă. Celelalte doamne își luară valizele și dispărură în gară, moment în care Cynthia observă cu stupoare că luase una dintre valizele salvatorului ei. Șoferul plecase, așa că nu avea cum să i-o trimită înapoi.

Duse valizele sale în sala de așteptare, apoi reveni pentru a lua și valiza mai mare. Ce noapte! Trenul nu era aglomerat, așa că puse valiza pe locul din fața ei o deschise și începu să caute după acte.

Pe valiză se aflau inițialele A. H. Omul acesta mă va urî, se gândi ea. După ce și-a riscat viața pentru a mă salva, i-am luat și valiza!

Scotoci cu grijă conținutul acesteia. Văzu un costum de seară împăturit cu grijă și câteva cămăși de lux. În alt colț se aflau pantofi de stradă și alții de golf, un aparat de ras și o agendă pe care era prins un bilețel pe care sta scris: sun-o pe Ober. Peticul de hârtie era astfel pus încât să-i amintească asta de dimineață, probabil. Apoi mai descoperi câteva scrisori prinse cu alt elastic. Numele Archibald Holme nu-i spuse nimic, dar adresa era scrisă foarte citeț.

A.H. erau și inițialele de pe valiză.

Cynthia răsuflă ușurată că știa acum unde putea să-i expedieze valiza imediat ce ajungea la destinație. Închise valiza, mulțumită că găsise o rezolvare.

***

Se afla deja în camera sa de hotel din Boston și citea rubricile de anunțuri din ziare. Poate cineva, cine știe cum, cine știe unde, va oferi de lucru unei dactilografe neexperimentate ca ea.

Nu regretase cele două săptămâni petrecute în oraș, în căutarea unei garderobe care să înlocuiască ceea ce nu putuse lua din casa unchiului Joe. Alonzo se va înfuria, desigur, când va vedea cât cheltuise pe îmbrăcăminte. Dar, din fericire, el se afla la mare distanță, așa că, până se va întoarce îi va trece.

Nu era în pericol să moară de foame dar oricum, trebuia să-și găsească de lucru, înainte de a i se epuiza resursele financiare. Era mai bine decât să apeleze la Lon.

După ce consultă ziarele unde nu găsi nimic interesant, își luă poșeta sub braț și se îndreptă spre agenția de resurse umane la care își depusese actele.

Nici acolo nu avu mai mult succes; se căutau asistente medicale, supraveghetoare de copii. Dezamăgită, deschise cartea de telefon, la agențiile de resurse umane. De unde să știe care era mai bună? Trecu peste toată coloana, oprindu-se uimită când citi „Ober Employment Services". Îi trecu imediat prin minte ce citise pe biletul din valiză: sun-o numaidecât pe Ober! Poate nu era nici o legătură cu biletul din valiză, dar în același timp... notă adresa.

Și această agenție o dezamăgi, la început. Se căutau doar secretare experimentate. Cu toate acestea, intră. În biroul directoarei, zâmbi unei tinere aflate la un birou plin de hârtii.

– Bună ziua, miss Ober! Dorește cineva serviciile mele?

Ruth Ober o privi prin ochelarii cu lentile groase.

– Dacă ai face munca mea, domnișoară Farley, n-ai mai avea aerul ăsta nonșalant! Este atâta nevoie de secretare, fie ele și lipsite de experiență încât...

– Ca mine, de exemplu?

– Mă tem că vor fi exigenți în privința dactilografiei. Nu cred că le poți satisface exigențele.

– Înțeleg perfect, miss Ober, dar dacă ați avea și niște disperați care să apeleze la serviciile dumneavoastră ce i-ați sfătui?

– Să aștepte să le telefonez, imediat ce aflu ceva. Mă calcă pe nervi să văd aceleași persoane stând zilnic în sala de așteptare. De fapt, n-am avut decât o solicitare de secretară fără experiență de când... o, stai puțin, draga mea, cred că ai putea... Apoi, după ce se mai gândi o clipă, se hotărî: nu, nu cred c-ai putea.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Cynthia, care întrezărea speranța.

– Am o solicitare pentru o secretară fără experiență, dar... trebuie să fie măritată.

– Măritată? Ce ciudat! exclamă Cynthia. Cine naiba poate pune o astfel de condiție?

– Miss Eva Shaw, Old Boston. Scrie o carte și i-am mai trimis diferite persoane de-a lungul timpului, însă n-au rezistat exigențelor ei.

Miss Ober scotoci pe birou unde găsi ceva, în cele din urmă.

– Uite, vei vedea de ce n-au rezistat. Repet, secretare fără experiență. Individa asta le reproșează secretarelor cu experiență că se simt datoare să-i corecteze frazeologia și gramatica. O distrag de la subiect. Nu suportă femeile necăsătorite, pentru că încep imediat să-și dea ochii peste cap la vărul ei, Alexander, și întrucât el este avocatul acestei doamne, nu vrea să fie distras de la muncă!

Cynthia pufni în râs.

– Se pare că este o femeie cu probleme!

– Da, și eu am aceeași convingere, zise miss Ober. Este o femeie ciudată, impulsivă. Uite ce scrie: Ober, ocupă-te de probleme cu seriozitate. Găsește-mi pe cineva care cunoaște dactilografia, dar nu și secretariatul. O voi învăța eu ce vreau. Cineva care să aibă un aspect civilizat, să știe să poarte o rochie de seară și mai ales, să fie căsătorită. Acest cuvânt este subliniat de două ori!

– Reușesc să-mi imaginez cum arată această miss Shaw! zise Cynthia. Altceva?

– Mai adaugă doar: nu îndrăzni să-mi mai trimiți cine știe ce nepotrivită, pentru că va avea aceeași soartă! Va zbura imediat! Dar grăbește-te, pentru că n-am cu cine să lucrez. De parcă aș găsi imediat persoana potrivită, să i-o trimit la Newbury Point!

– Unde?

– La Newbury Point! Miss Shaw stă acolo la un hotel, pe timpul verii.

– Și de ce are nevoie de cineva care să știe să poarte o rochie de seară?

– Această secretară trebuie s-o însoțească la dineuri sau la bridge.

Cynthia oftă cu oarecare dramatism.

– Am niște toalete de vis, pe care nu le-am îmbrăcat încă. Crezi c-aș putea obține slujba dacă aș da o declarație că nu mă voi îndrăgosti de vărul doamnei?

– Te rog, nu-mi ridiculiza una dintre cele mai bune cliente! protestă miss Ober încruntându-se. Dacă aș pierde-o, nu știu ce m-aș face!

– Departe de mine gândul să vă stric afacerea! O să dispar acum, poate găsesc ceva, undeva...

Dar nu asta făcu Cynthia, ci pierdu vremea pe la vitrine. La un magazin de bijuterii, zăbovi mai mult, privind inelele expuse pe degetele unei mănuși de catifea. Le privi lung și ideea salvatoare îi încolți în minte. Se întoarse la hotel, unde, din obișnuință, privi standul cu ziare. Dar la recepție zări un bărbat care vorbea cu unul dintre recepționeri. Nu, nu se înșelase; era chiar Eric Crane!

Așadar, Debbie nu pierduse nici o clipă, după ce aflase destinația spre care se îndreptase Cynthia. Probabil, Eric verificase toate hotelurile din oraș. La un moment dat, recepționerul îi întinse lui Eric o foaie de hârtie pe care acesta notă ceva, după care ieși fluierând din hotel. Îl zări apoi discutând cu un bărbat mai mic de statură, după care se urcară într-o mașină și plecară.

Desigur, adresă obișnuita întrebare recepționerului:

– Am vreun mesaj, domnule Frost?

– Da, miss Farley, două. Păcat că n-ați venit cu un minut mai devreme. Tocmai v-a căutat cineva.

În lift, citi biletul lui Eric:

„ Cynthia, trebuie să-ți vorbesc! Vreau să-ți explic acel incident nefericit. Totul va fi bine de acum. Te iubesc, ne vedem diseară la șase.

Eric“

Nu mai era timp de pierdut; trebuia să acționeze rapid! Să încerce alt hotel? Nu, pentru că asta n-ar fi dus decât la amânarea întâlnirii lor. Dar unde să se ducă?

Îi reveni în minte acea idee fantastică venită în fața vitrinei bijutierului. Se va duce să lucreze pentru acea ciudată miss Shaw, la Newbury Point. Se îndreptă spre lift.

Dar oare avea rost să scape de Eric cu o minciună? Nu suporta minciunile, dar se afla în situație de criză. Își spuse că va face orice pentru a părea ceea ce trebuie în ochii lui miss Shaw, chiar dacă asta o va costa mulți nervi!

***

Miss Ober ridică enervată privirea spre ea.

– Am găsit soluția, miss Ober, pentru această dificilă miss Shaw și lipsa mea de slujbă. Aș vrea să mă prezint la respectiva doamnă!

– Dar nu vrea decât o femeie măritată, draga mea!

Cynthia își scoase mănușa întinzându-i degetul pe care strălucea o...verighetă!

– Pot spune că sunt măritată, doar nu va verifica! sugeră ea. Nici nu trebuie să spunem altceva decât că sunt doamna Cynthia Farley, o secretară fără experiență, dar cu multă bunăvoință.

Ruth Ober își plimbă privirea de la inel la figura Cynthiei.

– Dar nu este adevărat! Nu vreau s-o decepționez!

Cynthia se întrebă dacă protestul era făcut de teama consecințelor sau pentru că ideea nu coincidea cu conștiința femeii din fața sa. Ar putea desigur să apară complicații dintr-o astfel de inițiativă. De exemplu, cum putea explica faptul că se afla fără soț la Boston?

Nervoasă, puse mănușa la loc. Dar imediat îi veni ideea! Putea motiva că soțul se află undeva cu afaceri precum Alonzo, de exemplu, în Extremul Orient!

– Ar fi o minciună nevinovată, începu ea. Miss Shaw are nevoie disperată de o secretară, așa cum eu am nevoie disperată de o slujbă. Iar dumneata vrei să-ți servești clienta. Vom spune că sunt doamna Alonzo Farley. Alonzo

este fratele meu care se află în Japonia cu afaceri; nu este căsătorit și nici nu și-ar face probleme dacă i s-ar cere o confirmare.

– Da, ar fi soluția ideală, dar eu nu consimt la ea!

– De ce nu? Ce m-ar putea trăda? Pot să-i scriu fratelui meu să-mi trimită scrisorile adresate doamnei Farley. În rest, nu primesc nimic de la nimeni. Și nici nu va fi necesar să apar cu un soț; după o vreme, dacă voi corespunde cerințelor doamnei Shaw, îl pot face dispărut pe Lon! Se află în misteriosul Orient, unde totul este posibil!

– Sunt tentată să marșez la propunerea ta, Cynthia, crede-mă! Miss Shaw are nevoie disperată de dactilografă. Și mai știu că te va plăcea. Și mie mi-ai plăcut de cum te-am văzut, dar va trebui să-mi dai mai multe date despre tine, dacă vrei să te recomand. Mi-ai spus că n-ai unde locui, că stai la hotel. N-ai referințe. Dar familia?

– Am avut o casă foarte frumoasă, începu ea. Tata era avocat, mama o femeie adorabilă. Cei doi frați sunt mai mari. Ne-am pierdut ambii părinți într-un accident, apoi am vândut casa și am împărțit totul între noi. Tata i-a lăsat lui Tom, care este un aventurier, ranchul din America de Sud, lui Alonzo o fabrică profitabilă în Japonia, iar mie nu mi-a lăsat nimic de genul acesta. Eu voi fi o biată fată bogată, dar numai peste câțiva ani. Tata s-a gândit că, pe atunci, voi avea atâta minte încât să nu irosesc banii.

– Dar de ce mai umbli după o slujbă dacă ai atâția bani? o întrebă miss Ober.

– Am locuit în casa unei mătuși, pe care n-am mai putut s-o suport; m-am logodit, dar nici asta n-a mers. Așa că, uite unde am ajuns în acest oraș mare și neprietenos. Dacă nu găsesc o slujbă, nu știu ce fac!

– În cazul acesta, să încercăm planul tău, draga mea, zise Ruth Ober impresionată. Luă agenda pe birou și formă un număr, cerând cu Alexander Houston. Convorbirea se termină foarte repede și Ruth Ober îi spuse Cynthiei: era vărul lui miss Shaw, vine chiar acum să te cunoască!

Cynthia simți pornirea de a pufni în râs de temerile lui Ruth, dar se controlă.

– Chiar că trebuie să fie disperată, dacă l-a trimis imediat pe bătrân!

– Să fii foarte atentă; și el este interesat să rezolve problema, pentru că miss Shaw i-a lăsat-o lui pe cap! Cred că te va duce direct la Newbury Point, să te vadă ea și să decidă.

– Datorită mențiunii că m-aș putea îndrăgosti de vărul ei, acest individ îmi displace deja! exclamă Cynthia.

– Nu trebuie să-ți faci probleme că vei fi singură cu el în mașină, este un gentleman.

Cynthia începu să râdă:

– Sigur că voi merge cu el, mă pot descurca. Îmi imaginez că este un tip trecut de prima tinerețe pe care l-aș putea ruga chiar să mă ajute să divorțez de Alonzo.

– O să-ți scriu un bilet pentru miss Shaw. Nu mi-am mai înșelat clienții până acum, dar să sperăm că nu se va întâmpla nimic.

Ușa se deschise și un bărbat care nu era nicidecum bătrân, intră îndreptându-se cu pași mari spre biroul lui Ruth Ober. Cynthia se uită curioasă la bărbatul din cauza căruia fuseseră concediate secretarele anterioare. Dar era chiar bărbatul care o salvase din compartimentul plin de fum, al cărui bagaj rămăsese la ea!

În mijlocul stuporii, o auzi pe Ruth Ober spunând:

– Aceasta este doamna Farley, domnule Houston. Sper că miss Shaw o va considera corespunzătoare.

Alexander Houston nu schiță nici un gest din care Cynthia să-și dea seama c-a recunoscut-o. Ascultă cum Ruth Ober înșiră calitățile celei din fața sa, apoi interveni:

– Domnule Houston, mi-ați putea spune ce anume dorește miss Shaw de la mine în probleme de secretariat?

– Este cam greu de spus, zise el cu un zâmbet. Verișoara Eva este imprevizibilă. Cu ani în urmă, a uimit întreaga familie cu cartea pe care a scris-o. Era dedicată unui personaj excentric din America, sir Timothy Dexter.

– Sună interesant! exclamă Cynthia.

– Da, s-a vândut destul de bine. Verișoara Eva s-a documentat foarte bine înainte de a porni s-o scrie și are un stil interesant, vei vedea. Acum scrie istoria familiei Shaw; i-au plăcut întotdeauna famiile numeroase, cu un arbore genealog diversificat. Cred că va trebui să-i

dactilografiezi manuscrisele pe măsură ce le termină, s-o ajuți la munca de cercetare și cine știe mai ce. Ești dezamăgită, sau mi se pare?

– Câtuși de puțin, zise Cynthia. Era mai mult intrigată că expediase valiza bărbatului pe adresa din interior, dar nu pe numele celui din fața sa: Alexander Houston.

– Bănuiesc că ar trebui să vă pun niște întrebări, doamnă Farley, dar nu este genul meu, așa c-o voi lăsa pe Eva s-o facă. Miss Ober, vă mulțumesc pentru că ați rezolvat problema Evei.

– I-am explicat doamnei c-o veți duce până acolo.

– Sigur că da, deși n-aș vrea s-o influențez în vreun fel.

– Abia aștept să văd despre ce este vorba și să mă așez...

– Am o idee! zise Alexander. Știu de la miss Ober că stați la hotel; n-ați vrea să vă luați lucruri pentru o zi sau două? Dacă vă hotărâți să rămâneți, cei de la hotel vă vor expedia restul.

Cynthia își luă lucrurile fără să lase vreo adresă unde să-i fie expediată corespondența.

– Următoarea oprire este Newbury Point! anunță Alexander dând drumul la motor. Vă doresc, doamnă Farley, să vă înțelegeți cu verișoara mea. Doamna Farley, nu? N-am greșit?

– Am înțeles că a fost una din condițiile impuse de miss Shaw.

– Mda. Sunteți văduvă sau divorțată?

– Nici una. Soțul meu este plecat pentru câteva luni cu afaceri în Japonia.

– Desigur, este ceea ce recomandă sociologii. O despărțire păstrează vie flacăra iubirii. Sper însă ca atunci când mă voi căsători soția mea să nu gândească la fel.

– Nu sunteți căsătorit?

– Nu, zise el, și sper să vă pot amuza pe acest drum cu o poveste; de fapt, este mai mult o ghicitoare.

– Vă rog să mi-o spuneți mai repede, abia aștept! se entuziasmă Cynthia.

– Bine. Cândva, un domn oarecare, i-a fost de ajutor unei doamne foarte frumoase, salvând-o dintr-un accident de tren. În cele din urmă, totul s-a dovedit a nu fi chiar atât de grav, dar eroul nostru a scos-o pe frumoasă afară din tren, a așezat-o pe valiza sa, în timp ce el s-a dus să-i ajute și pe ceilalți.

Cynthia rămase fără aer.

– Îmi pare teribil de rău, domnule Houston. Eu...

– Când s-a întors, frumoasa necunoscută dispăruse. La fel și valiza lui! Valiza i-a parvenit printr-un prieten, Archie Holme, din Philadelphia, care voia...

– O, Dumnezeule! exclamă Cynthia. De unde era să știu?

– Da, nu aveați cum să știți. Dar interesant este că valiza i-a fost expediată de J. Darcy din Michigan. Cine este această persoană? Vă numeați Darcy pe atunci?

– Nu, n-am vrut să vă simțiți obligat să-mi mulțumiți, așa că am folosit primul nume care mi-a venit în minte, îi explică Cynthia.

– Misterul continuă însă. Archie a recunoscut valiza datorită acelui pachet de scrisori aflat în ea. Erau pentru firma lui, pe care eu o reprezint. Dar altceva aș vrea să știu. Când am spus c-am primit valiza intactă, am exagerat puțin. Când v-am oferit-o să stați pe ea, conținea o duzină de cravate speciale lucrate pentru mine la Chicago, pe care nu le-am purtat niciodată. Iar din valiză au dispărut!

– Eu nu le-am atins! exclamă Cynthia. Am expediat imediat valiza, până la sosirea trenului! Și nu v-am furat prețioasele cravate! Le-am văzut, dar femeie fiind, n-am fost nicidecum impresionată de ele.

– Oare după atâția ani de căutări am găsit o femeie cu gust? Spuneți-mi, alegeți cravatele pentru soțul dumneavoastră?

– Soțul meu se numește Alonzo Farley.

– Alonzo! exclamă Alexander. Este un nume interesant! Ce vârstă are?

– Treizeci de ani, dar pare mai tânăr.

– Mă intrigă faptul că v-ați căsătorit atât de tânără!

– Am făcut-o în căutarea liniștii. Am avut un tată minunat și doi frați, dar la un moment dat au început disensiunile pentru că fiecare voia să-mi controleze viața în felul său. De aici tot felul de discuții... băieții familiei Farley...

– Farley? repetă el..

Cynthia simți că i se oprește inima o secundă. Stricase totul.

– Da, aveam același nume. N-ați mai auzit?

– Ciudat, spuse Alexander dar nu mai comentă.

– Iar acum, domnule avocat, dacă ați terminat interogatoriul, vreți să-mi spuneți câte ceva despre dumneavoastră?

– În trecutul meu nu există nimic interesant, zise el. Am fost născut și am trăit în aceeași casă tot timpul, cu excepția vacanțelor. Părinții mei au murit. Au avut niște vieți foarte bogate. Tata a avut o moștenire considerabilă și nefiind nevoit să muncească, și-a dedicat viața ajutării celor nevoiași. Eu am studiat dreptul.

– Aveți și alți clienți în afară de miss Shaw?

– Sigur că da! Ceea ce fac pentru Eva este ciudat, pentru că oricum nu-mi urmează sfaturile. Dar am alți clienți care mă solicită îndeajuns. Pledez și pentru oamenii care n-au bani să-și plătească un avocat.

– Da, și tata făcea asta.

– Era tot avocat?

– Da, recunoscu Cynthia, dar nici unul din noi nu l-a urmat în carieră. Dar mai bine mi-ați vorbi despre orașele pe lângă care trecem.

Capitolul 3

Experiența pe care o avea Cynthia în domeniul hotelurilor n-o pregătise pentru ceea ce avea să urmeze la Newbury Point. Hotelul era o construcție înaltă de cinci etaje, aflată pe malul oceanului, cu turnuri înalte, la care se ajungea pe o alee pietruită, străjuită pe ambele părți de frumoase straturi de flori.

– Așadar, în acest loc minunat își petrece vara miss Shaw! exclamă Cynthia, vrăjită de ceea ce vedea.

– Nu chiar aici, deși hotelul este tot al ei. Vara mea are un apartament în anexele de acolo.

Cynthia se întoarse și văzu o clădire la fel de înaltă, la fel de luxoasă ca prima.

– Locul se numește Harbour House. Hotelul este atât de solicitat, încât au trebuit să ridice și aceste anexe. De generații ne petrecem vara aici. Pentru ultima oară

lasă-mă, doamnă Farley, să te previn că dacă iubești libertatea, nu te vei putea bucura de ea, pentru că vara mea, într-o viață anterioară a fost stăpână de sclavi.

– Nu mă tem de muncă! afirmă Cynthia. Până la douăzeci și unu de ani n-am făcut nimic folositor în viață și nu cred că este ceva cu care să te lauzi!

Intrară în hol, unde liftul sosi imediat oprindu-se cu o smucitură în fața lor.

– Este cam vechi, se scuză Alexander.

Cynthia era intrigată, dar și amuzată.

O femeie de serviciu care-i văzu, exclamă:

– O, domnule Alexander, sunteți aici? S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, Mary, numai că...

– A, știu acum, zise femeia, v-ați căsătorit!

– Nu, Mary, lasă asta, anunț-o pe miss Shaw că am adus-o pe doamna Farley pentru interviu.

După entuziasmul pe care-l simțise după ce văzuse hotelul numit Harbour House, Cynthia era încă nepregătită pentru apartamentul lui miss Shaw. Pereții erau vopsiți într-un gri cald, la ferestre se aflau draperii galbene, obișnuite; dar lucrurile erau așezate anapoda. Singurul obiect frumos din încăpere era un bol de porțelan aflat pe o masă, plin cu liliac, al cărui parfum umplea încăperea.

Într-un colț al încăperii, se putea vedea un șemineu placat cu gresie neagră. Pe ambele laturi ale camerei se aflau rafturi cu cărți și argintărie. Când Houston spuse:

– Bună verișoară! Cynthia realiză că miss Shaw era femeia din cadrul ușii.

Cynthia se încordă fără să vrea. Probabil, femeia cu părul alb stătea de mult timp acolo, examinându-și noua secretară, mai precis pe cea care-i putea deveni secretară, se gândi Cynthia.

Miss Shaw nu mai așteptă.

– Ce faci, doamnă Farley? zise ea cu o expresie de parcă în fața ei ar fi apărut vreun meteorit și nu o făptură în carne și oase. Se așeză pe o canapea unde-și puse în poală mâinile încărcate de inele și-l privi întrebător pe Houston.

– Chiar trebuie să rămâi acolo ca o statuie, Alexander? Ia loc, să putem discuta.

Houston îi făcu semn cu ochiul Cynthiei.

– Te rog să iei loc, doamnă Farley, o invită miss Shaw.

Cynthia vru să se așeze, dar fu oprită de un gest brusc al lui miss Shaw.

– Nu acolo, doamnă Farley, ci aici, să te pot vedea!

– Doamna Farley este trimisă de Ober și din descrierea ei mi-am dat seama că ar corespunde cerințelor tale, Eva.

Cynthia se aventură:

– Sper că miss Ober v-a explicat că nu am experiență.

– Ober își știe meseria. Asta am și cerut. Unde ai absolvit?

– La Marianna Junior College.

– De unde ești?

– Din Chicago.

– Parcă am înțeles că din Middle West! zise miss Shaw.

– Dar ce contează asta, Eva?

– Alexander, te rog să nu te amesteci! Voi desfășura interviul așa cum consider! Apoi, se întoarse spre Cynthia; vei avea sarcina să mă ajuți la cartea la care lucrez. De restul mă ocup singură. Ce altceva te așteptai să mai faci?

– Miss Shaw, nu prea știu ce ar fi trebuit să fac! exclamă Cynthia.

– Crezi că vei putea rămâne aici până termin cartea? Sper că soțul tău nu se întoarce pe neașteptate și mi te ia!

– Nu vă faceți probleme în privința asta, miss Shaw, o asigură Cynthia.

Scriitoarea o studie din nou din cap până în picioare, privirea ei poposind asupra îmbrăcămintii Cynthiei.

– Se îmbracă bine, Alexander, conchise ea. Sper că nu-ți faci singură toaletele!

– Sigur că nu! sări Cynthia. I se părea că este privită ca un obiect de artă, care nu trebuia să fie neapărat cumpărat. Apoi deodată, spre umirea ei, miss Shaw se ridică și o bătu pe umăr.

– Sper să te descurci bine, draga mea. Lipsa de experiență este bine venită în cazul acesta. Vei locui în

hotelul meu, pe cheltuiala mea, cu douăzeci de dolari pe săptămână retribuție; asta până-mi vei dovedi că meriți mai mult. Întrebări? Ești mulțumită?

Cynthia simți că nu are aer. Avea o slujbă!

– O, sigur că da, este perfect, miss Shaw, vă mulțumesc!

– Sper că Ober ți-a spus că mă vei însoți în anumite ocazii...

– Abia aștept, zise Cynthia.

– Splendid! exclamă miss Shaw. Alexander, doamna Farley are un soț excelent în Japonia, așa că nu va mai trebui să te sustragi de la petrecerile pe care le organizez, nu te va mai hăitui nici o secretară!

Houston roși.

– Bine, Eva, eu voi pleca acum. Doamna și-a adus lucrurile, sau mare parte din ele. Să le trimit la hotel?

– Da, te rog. Voi veni chiar eu să-i aleg o cameră. Rămâi la ceai, Alexander?

– Acum, nu, poate în altă zi. Mult noroc, Cynthia, îi ură el. Și te rog, spune-mi Alex, ca toată lumea. La revedere, Eva, ne vedem curând.

– Este încântător! exclamă miss Shaw după plecarea lui. E bine că nu ești o femeie prea sofisticată, deci nu-i vei plăcea.

Cynthia ar fi vrut să replice, dar consideră că era mai potrivit s-o roage pe miss Shaw să-i vorbească despre cartea la care urma să lucreze.

– Domnul Houston spunea că este o istorie a familiei.

– Probabil o vei considera plictisitoare, și cred că ai dreptate, doamnă Farley.

– N-o consider nicicum, miss Shaw...

– Nu este nevoie să minți, păstrează-ți punctul de vedere, doamnă Farley!

Cynthia simți că-și va pierde controlul; își îndreptă umerii și prinse curaj.

– Miss Shaw, vă rog să nu mă considerați impertinentă, dar n-am fost făcută mincinoasă până acum. Nu încerc să vă flatez. Dumneavoastră considerați această istorie plicticoasă! Eu cum aș putea s-o consider astfel, doar nu știu absolut nimic despre ea!

Spunând aceste vorbe, Cynthia se gândi că astfel era în pericol să piardă slujba abia primită.

Dar miss Shaw o uimi, bătând-o prietenește pe mână.

– Foarte bine, doamnă Farley! Ai dat dovadă de multă răbdare cu mine; mă temeam că Ober mi-a trimis o femeie fără coloană vertebrală, așa că ți-am aplicat tratamentul dur pe care i-l aplic lui Alexander. Cât despre istoria familiei Shaw, sper că n-o vei găsi plictisitoare; mie mi se pare fascinantă. Ca exemplu, pot să-ți spun c-am dat peste un personaj ciudat din familie care a fost redus la tăcere și aș vrea să aflu motivele.

– Poate era un fel de oaie neagră a familiei, sugeră Cynthia.

– Este posibil. Aș putea găsi dovezi în acest sens la Institutul Essex. Așa că, am închis casa din oraș și am venit aici să lucrez. Dacă nu ți se par interesante cele pe care ți le spun, poți pleca imediat la Boston.

Cynthia începu să râdă.

– Nici vorbă, abia aștept să încep lucrul!

– Bine. În acest caz, te rog, sun-o pe Mary să ne aducă ceaiul.

Cynthia făcu așa cum i se ceruse și auzind clopoțelul care suna în bucătărie probabil, se întoarse pe sofa. În clipa aceea, în prag apăru o pisică galbenă, care înconjură încăperea cu ochii ei mari, curioși. Avansă spre sofa, unde se așeză fără a-i păsa că acolo se afla cineva străin.

– Topaz știe ce înseamnă să suni clopoțelul la ora asta.

Prima zi de lucru a Cynthiei fu atât de plină de experiențe inedite, încât nici nu și le mai aminti pe toate seara, când încercă să deruleze evenimentele zilei. Nu numai că trebuia să muncească din răsputeri, să folosească bruma de cunoștințe de dactilografie acumulate la colegiu, dar și să se familiarizeze cu stilul ingenios dar lipsit de profesionalism al lui miss Shaw. Saga familiei Shaw acoperea sute de ani și o multitudine de familii, pe care ea trebuia să le înregistreze pe fișe diferit colorate.

Cynthia trebuia să facă adesea referire la ele în manuscrise.

Iar când ceasul din salon bătea ora exactă, apărea Mary în uniforma gri cu alb și aducea două cești cu cafea.

– Este ora zece, madam! anunța ea.

– Fii atentă, Mary! Să nu-mi amesteci paginile!

– Nu le amestec. Beți cafeaua cu biscuiți, altfel nu vă văd bine!

În orele care urmau, erau întrerupte doar pentru a mai primi câte o mică gustare.

Ce noroc avusese, se gândi Cynthia să găsească această slujbă, așa lipsită de experiență cum era, la o scriitoare pe care o admira tot mai mult. Munca era interesantă. Cronica familiei Shaw sau poate doar a acelor membri pe care miss Shaw alesese să-i prezinte, era ceva foarte pasionant.

Chiar și încăperea în care lucrau era interesantă. Se afla lângă salonul de unde se putea vedea marea, ca și florile între care Topaz se tolănea fericită. Dar cel mai mare câștig era ruperea de viața sa de până atunci. Eric Crane trebuia să fie clarvăzător s-o găsească acolo.

Numai Alonzo știa unde se afla ea.

Dar rutina de zi cu zi fu întreruptă la amiază, în cea de a treia zi. Miss Shaw legă manuscrisele în trei mănunchiuri.

– Cynthia, am obosit. Și tu simți la fel, draga mea, așa că astăzi nu mai facem nimic. Este un ordin!

– Eu nu mă simt obosită, mi-a plăcut tot ce am făcut! M-am simțit bine că după atâția ani, cineva a avut nevoie de mine! protestă Cynthia.

Miss Shaw o privi peste ochelari.

– Nici măcar soțul tău n-a avut?

– Nu la el mă refeream! afirmă Cynthia căutând disperată o explicație plauzibilă. Este departe acum, și m-a cam lăsat de capul meu. Dacă vreți să ne oprim acum, aș putea merge să înot puțin....

– Astăzi nu mai lucrăm! repetă miss Shaw. Du-te să înoți.

Cynthia plecă, nefiind deranjată de felul în care miss Shaw se descotorosise de ea. Se obișnuise deja cu felul de a fi al angajatoarei ei.

Dar nu apucă să se bucure de orele ei libere, pentru că miss Shaw o sună să-i ceară s-o ajute să găsească o pagină rătăcită.

De obicei, Cynthia nu apărea astfel, îmbrăcată în costum de baie peste care să pună doar o rochie de plajă, albă. După ce găsi pagina cu pricina și vru să plece din nou la plajă, observă că sosise o mașină. Un bărbat coborî, privind-o lung.

– Scuzați-mă, am crezut că sunteți miss Shaw, dar de fapt sunteți secretara ei, nu? Doamna Farley?

– Da, doamna Farley, îngăimă Cynthia.

– Din nou trebuie să-mi cer scuze. Bărbatul era mai înalt decât ea. Sunt vecinul dumneavoastră, Neal Bruce, locuiesc la numărul trei, zise el. Bărbatul îi întinse mâna.

Cynthia fu surprinsă de forța cu care acesta îi strânse mâna.

– Ați fost să înotați, sau mergeți acum? o întrebă el privind-o curios.

– Merg acum.

– La naiba! exclamă bărbatul. Am o ședință la teatrul de vară, altfel v-aș fi însoțit. Desigur, dacă m-ați fi invitat, adăugă el.

– Fiind prima mea aventură în Atlantic, orice sfat ar fi fost binevenit. Există pericole?

– Nu sunt riscuri în acest sezon. Dacă vă plac săriturile, duceți-vă direct la stânci.

– Sunteți actor, domnule Bruce? îl întrebă Cynthia.

– Nu, începu el să râdă. Din nefericire, fac parte din cei care pun bani pentru realizarea unei piese de teatru. Și întrucât s-a insistat să vin, bănuiesc că au rămas din nou fără bani. Ne mai vedem, doamnă Farley.

Cynthia se îndreptă spre locul de unde Bruce îi spusese că se putea sări foarte bine. Tocmai când se pregătea să plonjeze în apă, auzi un glas:

– Nu sări, Cynthia!

Cynthia privi peste umăr. Alex Houston se afla la oarecare distanță, privind-o. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse.

– Te rog să nu sari! M-am săturat să tot caut secretare!

– Dar nu săream la întâmplare, am experiență în plonjări!

– Te rog să n-o faci; lasă-mă să-ți explic.

– Nu sunt începătoare.

– Cynthia, oprește-te!

– Cynthia? Cine te crezi să dai ordine?

El roși.

– Îmi cer scuze, doamnă Farley, dar mă gândeam doar la siguranța ta. Sunt convins că știi să plonjezi, dar nu trebuie s-o faci în ape necunoscute.

– O, ai dreptate, îmi cer scuze că n-am verificat fundul apei.

– M-am întâlnit cu Neal Bruce, care mi-a spus că vrei să sari de aici, de pe stânci. Am vrut să te previn. Îmi cer scuze dacă am fost nepoliticos. M-ai iertat?

– N-ai pentru ce să-ți ceri scuze. De fapt, poate mi-ai salvat chiar viața. Era după-amiaza mea liberă. Miss Shaw m-a lăsat să mă relaxez după o muncă susținută.

– Și cu mine se întâmplă ceva ciudat; am câteva ore libere, lucru care nu prea se întâmplă. Ce-ar fi să luăm masa împreună? Te pot duce la hotel, să te schimbi.

Cynthia se uită din nou în apă și scutură din cap.

– Am pierdut impulsul momentului, renunț așadar la plonjări. Voi îmbrăca rochia de plajă. Sper că nu te va deranja dacă va fi cam udă.

– Dacă este rochia ta, poate fi oricum, chiar și udă. Cred că-ți este greu printre străini, începu Alex. Mai ales când trebuie să-ți câștigi existența.

– Este ceva de moment, precizează Cynthia. Lon are o nevoie acută de bani pentru afacerile din Japonia. Dacă le pune pe roate, vom avea o viață mai bună.

Porniră la plimbare pe chei, dar fură întrerupți de un avion mic, ce trecu pe deasupra lor lăsându-se din ce în ce mai jos.

– Este avionul unui prieten, să mergem să-l vedem, o invită Alex. Cred că se îndrepta spre câmpul din afara orașului.

– Este un aerodrom aici? întrebă Cynthia. Dar n-am prea văzut avioane!

– Nu este chiar un aerodrom, ci un câmp pe care se află un hangar și câțiva mecanici. Dar multă lume este interesată de acest proiect, așa că estimez că va deveni ceva de amploare cu timpul.

– Tot așa era și la... Cynthia se opri brusc, gata să dezvăluie secretele afacerii lui Eric. Cred că așa se începe, bănuiesc.

– Nu pari prea entuziasmată. Nu-ți place pilotajul?

– Nu.

Răspunsul monosilabic al Cynthiei îi tăie entuziasmul. Desigur, Alex o va considera o femeie imposibilă. De ce oare nu putea să-și alunge acele amintiri teribile din minte? De ce să nu trăiască în prezent? Dacă Alex era pasionat de zbor? Putea foarte bine să fie membru al acelui club menționat de Eric.

– Uite că totuși aterizează! exclamă el. Și o face chiar foarte bine!

Cynthia, un pilot experimentat, observă că avionul semăna foarte mult cu cel pilotat de Eric Crane, numai că atinse iarba cu vârful cozii înainte de aterizare, lucru inadmisibil.

Din hangar ieși un bărbat îmbrăcat în salopetă. Până când coborî pilotul inima Cynthiei bătu foarte tare, dar apoi răsuflă ușurată; nu era unul din cunoscuți.

– Nu trebuie să-i faci nimic, băiete, i se adresă el mecanicului. De altfel, plec într-o jumătate de oră.

– Cynthia, de ce ești atât de palidă? întrebă Alex. Ai amintiri neplăcute legate de pilotaj? Am greșit aducându-te aici? Sau ai vrea să încerci să pilotezi?

Cynthia trase aer în piept și afirmă.

– Voi încerca, Alex.

– Sunt sigur că vei reuși!

– Alex, am brevet de pilot.

Cynthia, mult prea familiarizată cu pilotajul, urcă și porni motoarele care acționară imediat elicea.

Avionul decolă, după ce ea trase de manșă. În acest timp, retrăi o senzație pe care o experimentase alături de Eric. Oare era așa pentru că un alt bărbat, total diferit, se afla alături de ea?

– Te rog, nu mai fi așa de speriată, obiectă Alex. Mă sperii și pe mine!

Cynthia primi prin radio mesajul că doi puști se avântaseră în larg. Cel care făcea informarea sunase deja salvamarul, dar nu-i răspunsese nimeni.

– Probabil că nici nu s-a deschis bine sezonul și au considerat că nu vor fi amatori de înot, zise Alex. Mi s-a spus că puștii au un fel de plută cu care au plecat în larg.

– Ce vârste au? întrebă Cynthia.

– Tommy O'Hara are vreo doisprezece, iar fratele lui cred că nouă. Trebuie să facem ceva, repede!

– Ce-ar fi să suni în port, poate are cineva vreo barcă liberă?

– Le va lua jumătate de oră să ajungă aici, sunt de cealaltă parte a portului. O să sun la paza de coastă.

– Da, este cel mai bine, fă-o repede! îl sfătui pe Alex. Oricum, le vom arunca niște veste de salvare puștilor.

Alex începu să scotocească după niște frânghie prin avion.

– Îi vezi, Cynthia?

– Da, îi văd! strigă ea.

– Da, acum îi văd și eu! Zboară cât poți de jos!

Alex le aruncă vestele de salvare legate cu frânghia.

– Mai treci o dată deasupra lor, îi spuse Alex. Dacă nu le-au prins, o să sar să le dau o mână de ajutor.

– Este foarte riscant!

– Se poate, dar nu pot lăsa să moară doi copii!

– Nu realizezi ce s-ar putea întâmpla la impactul cu apa, la viteza asta?

– Am plăcerea să-ți raportez, Cynthia zise Alex privind în jos că nu este nevoie de nici un salvamar aici. Cei doi băieți se descurcă de minune, și-au pus vestele de salvare.

– Cred că este bine să continuu supravegherea zonei, zise Cynthia. Vezi paza de coastă undeva?

– Nicidecum, zise el apoi, se corectă: văd o barcă undeva, la sud, cred că ei sunt!

Alex le făcu semne cu mâna celor de pe vasul de salvare. Continuară supravegherea băieților apoi când aceștia fură ridicați în barca pazei de coastă, se îndreptară spre Newburry Point.

– Trebuie să-ți admir curajul de a te lăsa pe mâna unei femei apărute de cine știe unde, care pretinde că știe să piloteze! De unde puteai să știi că sunt un pilot adevărat?

– Am observat din primele mișcări că ești un pilot încercat, Cynthia, deși nu te-ai arătat interesată de avion, la început.

– Să nu mai discutăm pe tema asta, zise ea. Nici acum, nici altă dată. Acum voi efectua aterizarea, dacă-mi va reuși!

Aterizarea îi reuși de minune. Avionul plană lin, fără nici un incident, oprind chiar în locul din care plecase. Dar când coborî, îi tremurau mâinile.

Mecanicul și reporterul care-i așteptau îi întâmpinară cu entuziasm.

– N-am crezut că o femeie poate pilota atât de corect! exclamă reporterul.

– Scrie despre doamna Farley și abilitățile sale, îi sugeră Alex.

– Nu, vă rog, îi imploră Cynthia. Nu vreau publicitate!

Dar Scoop Parker nu era ușor de potolit când apărea un subiect atât de interesant pentru ziarul său.

– Doamnă Farley, sunteți noua secretară a lui miss Shaw? Unde ați mai zburat? Parker scoase un aparat de fotografiat din buzunar.

– Alex, șopti Cynthia, te rog, ia-mă de aici înainte de a mi se pune alte întrebări!

– Observ că-ți displace teribil publicitatea! Ai avut vreo experiență nefericită în acest sens?

– N...nu. Cynthia se întrebă dacă formația lui de avocat îl făcea să pună întrebări atât de derutante. Nu-mi place să pozez în eroină, pentru că n-am făcut nimic deosebit. Pot pilota un avion, dar nu văd nimic spectaculos în asta.

– Ar putea exista două opinii în acest sens, obiectă Alex. În ceea ce privește publicitatea, nu mi-aș face probleme, nici în privința lui Scoop Parker. Cititorii revistei sale citesc mai mult anunțurile.

– Slavă Domnului! exclamă Cynthia. Iar acum, aș vrea să merg la hotel.

– Nu-ți amintești că trebuia să luăm masa?

Când intrară în restaurantul în care erau așteptați, Cynthia rămase fermecată de aspectul vetust, de șemineul atât de mare, încât se așezaseră mese chiar și în fața lui, de tavanul foarte jos, de abundența cănilor de băutură. Îi zâmbi lui Alex, care-i urmărea reacțiile.

– Am știut că am în sânge ceva din New England, dar n-am fost niciodată atât de conștientă de acest lucru, ca în acest restaurant.

– Da, yankeul din noi nu moare niciodată, încuviință Alex. Așadar, ești din New England. Am simțit asta chiar de la început.

– Ca fiică de avocat... începu ea, dar Alex o opri.

– Aș vrea să aflu mai multe despre familia ta, Cynthia. Cunosc mulți avocați din Chicago, dar nici unul cu numele de Farley.

– Tata a murit de ceva timp....

– Alonzo este tot din Chicago?

– Sigur că da! Ea realiză prea târziu că Alex se referea la soțul și nu la fratele ei.

– Soțul tău se ocupă de afaceri? Tot la Chicago?

– Da. Cynthia ar fi vrut să schimbe subiectul înainte de a mai face o greșeală. Să nu distrugem vraja acestui moment, vorbind despre prezent.

Alex nu mai apucă să-i răspundă, pentru că de masa lor se apropiară trei tinere, care-i salutară cu mult entuziasm. Alex se ridică prezentându-le pe cele trei.

– Ați spus că vă numiți Farley? zise una dintre tinere. Este o clientă a ta, Alex?

– Doamna este ultima secretară a lui miss Shaw, cea care a satisfăcut până și pretențiile ciudatei Eva.

Una din tinere numită Babbsy sau Bobbsy, îl prinse pe Alex de braț.

– Vreți să ne distrăm cu toții în seara asta?

– Nu în seara asta, Barbara. Tocmai îi dau câteva indicații doamnei Farley, să știe cum s-o trateze pe Eva. Dacă nu va corespunde, tot eu va trebui să caut altă secretară.

– Bine, atunci rămâne pe altă dată. Sper să ne vedem curând, Alex.

– Îmi pare rău că n-am reținut numele acestor tinere. În special al celei roșcate, îi spuse Cynthia după plecarea lor.

– Barbara Elliot.

– Elliot? Este din familia Shaw, cumva? Sunt sigură că da!

Râzând, el negă orice legătură cu familia Elliot.

– O cunosc de mulți ani pe Barbara; îmi este ca o soră. Vrei un cocteil? o întrebă Alex.

Cynthia scutură din cap.

– Alonzo bea, fumează?

– Pari obsedat de numele soțului meu!

– Am crezut că-ți face plăcere să vorbești despre el. Sau mai bine să comandăm?

– Da, îmi este foame. Cynthia făcu tot posibilul de a-l descuraja să lanseze alte întrebări despre trecutul ei, tot restul serii. Alex Houston era un bărbat foarte plăcut, decise ea, când seara luă sfârșit.

Capitolul 4

Era o dimineață întunecată și ploioasă, dar Cynthia era într-o stare de spirit foarte bună. Când coborî la micul dejun, abia observă salutul foarte prietenos al chelnerului. De fapt, era înconjurată de zâmbete din toate părțile; poate se datorau rochiei galbene în care era îmbrăcată, care înveselea atmosfera acestei zile mohorâte. Și pentru ca surpriza să fie completă, Eva Shaw o aștepta pregătită să ia micul dejun.

– Bună dimineața! spuse Cynthia.

– Bună dimineața. Te deranjează că iau micul dejun cu tine?

– Nici vorbă! Sunt onorată și încântată.

– Eu sunt încântată, zise miss Shaw, să văd că ești în bună stare. Ar fi trebuit să te întorci la o oră decentă, să nu mă ții ca pe ghimpi toată noaptea.

Cynthia o privi ciudat.

– Ce s-ar fi putut întâmpla din faptul că am luat cina în oraș? Nici măcar soțul meu n-ar avea de obiectat!

– Nu mă înțelege greșit. Alex are un comportament ireproșabil. Dar mă refeream la escapada de după amiază. Cum ți-ai asumat un asemenea risc?

– O, cel cu pilotajul! exclamă ea.

– S-au făcut niște referiri la știri aseară, zise miss Shaw ridicând ziarul pe care-l avea în poală. Acum știe toată lumea!

Cynthia citi, îngrozită:

„O femeie pilot înfruntă moartea pentru a salva viața a doi frați, care s-au aventurat în larg".

Sub aceste rânduri, se afla o fotografie făcută în clipa în care cobora din avion. Cynthia Farley și copilotul său, avocatul Alexander Houston.

Era un ziar din Boston. Abia acum înțelese îngrijorarea lui miss Shaw și se strădui să formuleze un comentariu care s-o liniștească. Cu toate acestea, era evident acum că Eric va afla imediat unde se afla.

Dar apoi se liniști singură, spunându-și că poate acest ziar nu avea un tiraj prea mare.

– Acest articol îl va deranja pe Alex, nu? Cred că va fi furios.

– De ce? Este o foarte reușită fotografie a sa!

– Mă refeream la faptul că-l va deranja să fie numit copilotul meu.

Cynthia își aminti de repeziciunea cu care Scoop Parker îi făcuse acea fotografie la coborîrea din avion când ea era prea impresionată pentru a mai lua măsuri de precauție. Citi articolul, constatând că Scoop Parker știa să stăpânească vorbele. O menționa chiar și pe miss Shaw, o binecunoscută scriitoare. Nu se putea revolta împotriva lui Scoop fără să precizeze de ce voia să rămână anonimă.

– Să nu mai faci asta, Cynthia! zise miss Shaw privind-o cu tandrețe. Dacă s-ar fi întâmplat ceva...

– Dar nu s-a întâmplat nimic. I-am spus lui Alex că am brevet de pilot, așa încât ar fi fost un act de lașitate din partea mea să...

În clipa aceea apăru Neal Bruce, care-i prinse mâna, scuturând-o viguros.

– Felicitări, ești un pilot cutezător! Cei de aici nu te vor uita curând. Apoi se întoarse spre miss Shaw: mii de scuze, lady, am uitat de bunele maniere la vederea acestei mici eroine.

– Este scuzabil în astfel de cazuri, Neal, zise miss Shaw.

– De ce mi-ai spus ieri că nu ești actor, domnule Bruce? îl interogă Cynthia. O astfel de elocință, ar fi fost bună la teatru...

– Poate, dar pe textul scris de altcineva! Apropo, doamnă Farley, ți-aș putea lansa o provocare?

– Nici vorbă! interveni miss Shaw. Are deja prea multe de făcut pentru mine.

– Desigur; iar teatrul de vară nu i-ar putea oferi un salariu decent, adăugă Bruce.

– Bruce este ceea ce numim un celibatar convins, dragă Cynthia, i se confesă miss Shaw. Nu este un om rău, dar a avut prea mulți bani pe mână.

Chelnerul se apropie de masa lor.

– Scuzați-mă, doamnă Farley, sunteți chemată la telefon. Aș putea să vă felicit și eu?

– Vă mulțumesc, dar este deja o exagerare. Scuzați-mă, miss Shaw, cred că este Alex.

Cynthia se ridică de la masă, fără să realizeze că remarca ei o făcuse pe miss Shaw să ridice din sprâncene.

La întoarcere, Cynthia era foarte îmbujorată.

– Nu era Alex, ci un post de televiziune din Boston, care vrea să-mi ia un interviu în seara asta.

– Desigur, se entuziasmă miss Shaw. Te va conduce Michael. Cine știe, o astfel de ocazie poate duce chiar la o carieră!

– În televiziune? Niciodată!

– Cynthia, nu pierde vremea, avem foarte multe de făcut! exclamă Eva Shaw, ieșind din încăpere cu un aer foarte demn.

Înainte de terminarea zilei, Cynthia conchise că afirmația patroanei sale referitoare la munca în exces fusese adevărată. Miss Shaw îi dădu serios de lucru până seara, cu pauze de masă, doar. Se întrebă dacă nu cumva

făcea asta pentru că descoperise că Cynthia, măritată sau nu, petrecuse cam mult timp cu Alex și era una dintre multele femei hotărâte să-l atragă în mreje.

Dar și miss Shaw munci la fel de mult. Era plină de energie, de inspirație, umplând pagină după pagină.

Dimineața următoare, miss Shaw era la fel de plină de energie. Cynthia ridică din umeri, își flexă degetele și nu avu ce face, porni la treabă. O dureau mâinile după orele de dactilografie din ziua precedentă, dar nu se lamentă, ba chiar se molipsi de entuziasmul Evei Shaw. Oftă satisfăcută căci după câteva zile în care muncise pe rupte alături de Eva Shaw, aceasta, dacă n-ar fi fost mulțumită, ar fi obiectat.

Și așa ar fi continuat în următoarele opt ore dacă n-ar fi intervenit soarta. Când Cynthia se opri o clipă să întrebe semnificația unui cuvânt, alături de care se aflau inițiale MLU, referitoare la familia Langdon, Eva Shaw exclamă:

– Doamne! Am scris aici TSV(trebuie să verific) și n-am făcut-o! Eva Shaw începu să scotocească într-o cutie cu fișe. Langdon? Una dintre fetele acestei familii s-a măritat cu un Shaw în 1745. Scrie aici Institutul Essex, volumul trei. O, draga mea, ar fi trebuit să verific! Cynthia, vrei să-mi aduci cartea, te rog? Michael te va duce la Salem, dar foarte repede, trebuie să ajungeți acolo înainte de ora de închidere a institutului.

Cynthia oftă că scăpase de dactilografie. Dacă pleca acum, putea citi corespondența care-i sosise din Japonia. Fratele Alonzo, probabil, îi răspunsese.

Cu toate acestea, el nu era de loc mulțumit și se putea citi foarte ușor din rândurile sale acest lucru.

„Cynthia, am sperat că acel fiasco din California îți va aduce puțin discernământ, dar văd că nu este așa. Dacă-ți închipui că pot lăsa treburile aici, pentru a veni să te scot din altă încurcătură în care ai intrat, te înșeli! Descurcă-te singură! Cu toate acestea, voi reveni câteva zile să văd cum te-ai descurcat!

Îți trimit ceea ce mi-ai cerut pe adresa menționată, pentru că nu vreau să mă fac răspunzător de eventualele necazuri care ar urma. Dar să nu se repete!“

Asta însemna că nu-i va mai scrie; se va folosi, așadar, de această scrisoare pentru ca lumea să se convingă că are într-adevăr un soț în Japonia. O va lăsa pe miss Shaw să vadă plicul la întoarcere.

Misiunea ei s-ar fi terminat fără șanse de reușită dacă n-ar fi fost Michael, șoferul limuzinei Evei Shaw. Pentru el, era ceva obișnuit. El parcă în fața institutului, îi deschise ușa și o invită să coboare.

Ea se întoarse după cinci minute, cu mâinile goale și dezamăgită.

– Cartea era acolo, dar nu m-au lăsat s-o iau! se plânse ea.

– Nu? Poate pentru că nu vă cunosc!

– Asta au spus și ei; că miss Shaw trebuia să scrie o notă. Nu-i învinuiesc, dar nu știu cum va reacționa miss Shaw!

Șoferul o prinse pe Cynthia de mână și o duse în fața bibliotecarei.

– Pe mine mă cunoașteți, nu?

– Desigur, Michael.

– Doamna Farley este secretara lui miss Shaw. De acum să considerăm că o cunoașteți...

– Da, dar avem reguli stricte în privința cărților...

– Miss Shaw ne-a trimis să-i aducem o carte. Vreți să vină aici în persoană?

– Nu, nu este necesar! zise femeia. Atâta timp cât o luați pe doamna pe răspunderea dumneavoastră. Vă aduc imediat volumul trei solicitat de miss Shaw.

În mașină, cu cartea în mână, Cynthia răsuflă ușurată.

– Mulțumesc foarte mult, Michael, zise ea.

– Pentru puțin, doamnă Farley. Ori de câte ori vi se refuză ceva, deși veniți în numele Evei Shaw, spuneți doar că aceasta va veni în persoană să ia lucrul respectiv. Nu le va face plăcere și vor căuta să rezolve situația, credeți-mă.

Cynthia îi întinse triumfătoare volumul 3 lui miss Shaw, retrăgându-se fericită în camera sa. Era încă o zi de muncă în care reușita nu întârziase. Dar în ultima clipă se decise să refuze masa oferită de hotel și să mănânce la Land's End, unde se gătea atât de bine.

Găsi o masă acolo unde mâncase cu Alex, ba chiar i se păru un semn bun că fata care-i servise își aminti de ea.

– Soțul dumneavoastră nu vine? întrebă ea.

– Nu era soțul meu, îi răspunse Cynthia.

– Vă rog să mă scuzați, zise fata, v-am văzut verigheta și am crezut că....

– Nu, este doar un prieten, de fapt ruda unei doamne pentru care lucrez. Eu sunt Cynthia Farley. Tu cum te numești?

– Ana. Nu vorbesc engleza prea bine și mai fac gafe. Vă pot întreba anumite cuvinte dacă am nelămuriri?

– Desigur, Ana, te rog s-o faci. Te voi ajuta cu plăcere.

Cynthia îi fu recunoscătoarei tinerei pentru companie. Totuși Land's End fu o dezamăgire de data asta. Cynthia nu mai simți aceeași plăcere, deși mâncarea era la fel de gustoasă. Ceva lipsea. Alex Houston, poate?

Se întoarse la hotel pe un drum mai scurt, dar avu parte de o surpriză. Polițistul din mijlocul străzii, care era de-ajuns să-și desfacă mâinile pentru a opri pe toată lumea, veni direct spre ea.

– Sunteți doamna Farley, nu? Își scoase cascheta, apoi mănușile și-i întinse mâna. Eu sunt Fred O' Hara.

– Tatăl băieților? Sunt bine?

– Datorită dumneavoastră. Doamnă Farley, eu mă exprim mai greoi, dar tare aș vrea să mă mulțumesc. Sunt copii buni, dar...

– Da, am observat că sunt puternici. Când cel mai mic dădea semne de oboseală, cel mare s-a întors după el.

– N-am știut asta! Am dus pluta aceea de acasă numai ca să nu mai fie tentați să plece singuri. Dar vă rețin, doamnă Farley...

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule O' Hara, mă tratați ca pe o personalitate.

– Sunteți o eroină și meritați acest tratament. Veți fi astfel tratată aici oricând veți reveni.

***

De cum ajunse la hotel, găsi un mesaj de la miss Shaw, care-i cerea s-o sune de urgență. Și asta și făcu, imediat ce intră în camera sa. Nici nu apucă să sune telefonul de două ori că Eva Shaw îi și răspunse, dovadă că aștepta telefonul ei. Oare mai lipsea vreo pagină de manuscris?

– Cynthia? Joci bridge?

– Bridge? Nu sunt expertă, dar joc.

– Trebuie să joci cu mine în seara asta, pentru că am făcut o promisiune. Mi-a fost prezentat un cuplu sosit de curând. Doamna pretinde că este fascinată de cartea mea și abia așteaptă să mă cunoască. Se pare că a citit cartea. Interesul ei m-a flatat, nu pot ascunde, și i-am invitat în seara asta. Sunt sigură că mă voi plictisi dacă nu va exista și distracție în seara asta, așa că îmi trebuia o a patra mână la bridge. Ai cumva alte planuri?

– Nici un plan. Să fiu acolo la opt, să zicem?

Când ajunse în apartamentul Evei Shaw, Mary o dădea jos pe Topaz de pe canapea. Cynthia o ajută să aranjeze cuvertura, iar servitoarea îi spuse că miss Shaw nu avea timp de pierdut cu conversații inutile. Avea nevoie de puțină relaxare, după nopțile lucrate la acea carte. De obicei, când venea aici, miss Shaw se relaxa. Dar nu sosise încă nici una din prietenele sale, asta era problema. Ar fi fost mai bine să fi rămas în oraș, unde putea să iasă seara, atât miss Shaw cât și ea.

– Aici de ce nu poți ieși? o întrebă Cynthia.

– S-o las singură pe Eva? Nu citești ziarele? Nu auzi câte se întâmplă? Jafuri, crime, furturi, hoții intră în case peste oameni, îi jefuiesc, îi omoară!

– Dar aici este hotel, Mary, sunt atâția oameni!

– Câți sunt în acest corp nou? Domnii Bruce și Ferguson ies în fiecare seară. La patru nu stă nimeni; n-aș lăsa-o pentru nimic în lume singură pe miss Shaw!

Aceasta apăru doar pentru a-și recupera pisica, oprind-o pe Mary de la alte detalii privind ororile ce s-ar putea petrece. Cynthia observă că miss Shaw purta un colier superb de perle veritabile și o rochie de seară din mătase de culoarea orhideei sălbatice.

Înainte ca Cynthia să poată face vreun comentariu, soneria anunță sosirea oaspeților. O doamnă scundă, cu părul grizonant, îmbrăcată într-o rochie de satin verde, își făcu apariția însoțită de un bărbat cu părul blond.

– Bună seara, miss Shaw! Ați fost foarte amabilă să primiți doi necunoscuți!

Doamna Shaw abia schiță un gest de bun venit.

– Doamna Crane și secretara mea, doamna Farley. Iar dânsul este Eric Crane, adăugă ea după o scurtă pauză.

Cynthia rămase fără suflare văzând prea cunoscutul chip al lui Eric; părul blond, buzele subțiri, râsul nefiresc. Și ea, care doar cu o zi în urmă se gândise la el spunându-și că acesta, probabil, se întorsese în California. Se simți mizerabil, conștientă că acest individ o va urmări peste tot. Nu putea rosti nici o silabă, cât despre vorbirea cursivă, nici atât.

Din fericire, domnișoara Crane salvă situația, deși nu cu intenție. Cu o exclamație se repezi spre rafturile unde erau expuse obiecte de porțelan și alte comori ale Evei Shaw.

– Draga mea! exclamă ea. Deții astfel de valori? O solniță Chester? Deschise imediat obiectul pentru a-l studia. Este fără capul regelui George, deci dinainte de 1784!

Eva Shaw începu să-i arate toată colecția, lăsând-o pe Cynthia mută de uimire în fața lui Eric Crane.

– Așadar, te-am găsit! exclamă el. Doamna Farley? Mă surprinde!

– Te rog, Eric! murmură ea sperând că doamnele, prea prinse în conversație nu auzeau nimic. Nu spune nimic acum, îți voi explica mai târziu!

– Spune-mi un singur lucru, te-ai căsătorit?

– Nu.

– Este de-ajuns. Lui Eric îi reveni zâmbetul. Apoi, exclamă:

– N-am văzut nimic atât de încântător de când am părăsit California!

Eva Shaw se întoarse spre el.

– Parcă ați spus că veniți din Anglia, domnule Crane!

– Mă aflu aici în vizită. Am venit să-mi aștept sora. Nu ne-am văzut de mult.

– Nu exagera! exclamă Margaret Crane. Au trecut doar șase luni de când ai demisionat de la Midlands Aircraft Limited. N-am înțeles nici acum de ce ai făcut-o! Era pilot de încercări, i se adresă ea Evei Shaw.

– N-am știu! Ați zburat și aici, domnule Crane? Sunt două fabrici de avione în părțile astea.

– Sunt fabrici de armament și alte de acest gen legate desigur, de aviație. Am încercat să acumulez experiență și din acest punct de vedere. Lăsând modestia la o parte, am un renume între piloți.

– De asta ți-a și dat mașina sa reprezentantul din Boston?

– Stai, surioară. Era o fostă cunoștință din California. A fost un lucru decent să-mi ofere mașina!

– Singurul, de altfel! Dar tot nu înțeleg de ce m-ai adus până aici! comentă Margaret.

– Am citit ceva interesant în ziar. Nu este așa, doamnă Farley?

– Vreți să jucăm bridge? interveni Eva Shaw.

Eric obiectă.

– Nu este corect ca eu să joc cu Margaret, ne cunoaștem prea bine, ne intuim mișcările. Poate cu doamna Farley?

Cynthia vru să protesteze, dar interveni miss Crane, ca de obicei.

– Nu fi obraznic, Eric! Miss Shaw vrea să jucăm într-o anume componență.

Cynthia îl urmări pe Eric care ezită, apoi trase o carte, cu un gest afectat. Apoi, pufni în râs.

– Dacă am noroc la cărți... adăugă el privind în direcția Cynthiei.

Cynthia nu se putea bucura de acel joc. Mai jucase de câteva ori cu Eric și știa că joacă destul de bine, dar nu fuseseră niciodată într-o astfel de postură. Repurtară o victorie din prima rundă.

– Schimbăm partenerii, zise miss Shaw.

– Niciodată! exclamă Eric.

– Cred c-ar fi mai bine să luăm o pauză, să bem ceva răcoritor, sugeră Eva Shaw.

– Splendid! aprobă Eric.

– Vom bea o băutură cu ghimbir, zise Eva observând dezamăgirea pe chipul lui. Cynthia, vrei să servești tu? Mary a plecat deja.

Cynthia se retrase la bucătărie unde găsi totul pregătit de Mary inclusiv biscuiții și brânzeturile preferate de Eva

Shaw. În frigider se aflau sticlele de băutură și cuburile de gheață. Tocmai lua tava când simți cum o mână i se așază pe umăr.

– Lasă asta, mă voi ocupa de tot în timp ce tu îmi vei povesti. Ce este cu inelul de pe degetul tău?

Ea ezită. Nu suporta să-i explice lui Eric stratagema la care recursese. Îi prezentă pe scurt felul în care căutase în zadar de lucru la Boston, apoi ideea salvatoare.

– Eric, te rog, nu spune la nimeni! Nu fac nimic rău și de fapt îi sunt de mare ajutor Evei. Sunt sigură că mă place.

Crane puse câte două cuburi de gheață în fiecare pahar.

– Poate nu-i voi spune dacă vei coopera, zise el. Oricum, inelul de pe degetul tău va ține concurența deoparte.

– Concurența?

– A fost un șoc pentru mine să te văd în ziar alături de un bărbat despre care nu pot spune că nu arăta bine. Cine este Houston ăsta?

– Este vărul Evei Shaw și avocatul ei. El m-a angajat aici.

– Știe că nu ești măritată?

– Sigur că nu!

– Nu-l deranjează să iasă cu nevasta altuia?

– Ești o creatură demnă de dispreț, Eric. Nu ies cu Houston. Am fost împreună în acel avion cu totul întâmplător.

– Dar el părea că se bucură de acel eveniment. Va trebui să pui lucrurile la punct, Cynthy, și foarte repede. Nu vreau să mi se fure logodnica.

– După cele întâmplate ai tupeul să-mi spui astfel?

– Tot te mai agăți de trecut? se răsti Eric. Uită-l! Eu am făcut-o! Am fost șantajat, dar am rezolvat lucrurile.

– Nu cred. Ți-am citit în priviri că te temeai de femeia aceea. Și nici n-ai negat.

– Dă uitării totul! insistă el. Aș fi explicat totul chiar atunci, dacă m-ai fi lăsat s-o fac. Dar tu ai preferat să dispari. Dacă Debbie nu mi-ar fi spus că ai plecat la Boston, n-aș fi știut niciodată. Acum, că te-am găsit, datorită copilotului tău, Houston, nu-mi mai scapi. Sunt aici, trecutul este trecut, așa că s-o luăm de la început.

– Chiar te aștepți să mă comport ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

– Am spus că luăm totul de la început. Eric se înclină în fața ei. Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Farley. Am auzit multe despre dumneavoastră. Apoi luă tava; mergem la cele două doamne?

Prea furioasă pentru a-i răspunde, Cynthia îl urmă în salon.

Reluară jocul, schimbând partenerii, ceea ce deveni un coșmar fără sfârșit pentru Cynthia. Nu se putea concentra în prezența lui Eric.

Nu-l putea sfida, pentru că acesta i-ar fi spus imediat adevărul Evei Shaw. Eric, un tip foarte pervers, se putea face că scapă neintenționat secretul.

La un moment dat, situația deveni chiar disperată pentru Cynthia. Eric făcea cărțile privind-o admirativ.

– Americancele au mult bun-gust, observă el. Priviți rochia doamnei Farley, nu știi dacă este satin sau alt material inferior, iar lanțul acela de aur îi luminează ochii. Întotdeauna am considerat că americancele știu să se îmbrace.

– Nu mai amesteca acele cărți, ne obosești cu mișcările tale, îl atenționă Margaret.

Cynthia lăsă să-i scape o carte și se scuză.

Miss Shaw n-o scăpa din priviri.

– Facem și acest ultim rând? Pari obosită, Cynthia. Apoi se întoarse spre cei doi Crane; am muncit prea mult astăzi, am și uitat cum a trecut vremea.

Crane o aprobă.

– La doamna Farley se cunoaște că a obosit. Mai bine lăsăm jocul pe altă dată. O voi duce la hotel și mă întorc să te iau, surioară. Știu că abia aștepți să te mai uiți la colecția de antichități a lui miss Shaw.

– Nu, obiectă Margaret Crane, jocul s-a încheiat. A fost o seară minunată, miss Shaw. Ați fost foarte amabilă că ne-ați primit. Ne vom mai revedea, de data asta, la noi. Nu-i așa, Eric? Ești gata?

– Sigur că da. Dacă și doamna Farley este. El făcu o plecăciune exagerată către gazdă: abia aștept să vă pot invita la noi, miss Shaw. Îmi pare bine că n-am jucat pe bani. Sau...

– Eu nu practic jocurile de noroc, domnule Crane.

– Păcat! Ne-am fi înțeles mai bine. Vii, Cynt... doamnă Farley?

– Vă rog, nu mă așteptați, zise Cynthia. Voi lua tava și paharele de aici, apoi voi trece din nou cu miss Shaw în revistă planul zilei de mâine.

– În acest caz, bună seara și aștept să ne vedem din nou.

– Bună seara, zise miss Shaw, apoi se întoarse spre Cynthia după ce închise ușa.

– Cynthia, ce s-a întâmplat la bucătărie?

– Nimic, miss Shaw!

– Acel Crane a venit după tine!

– M-a ajutat să aduc băutura, atât. Și a vorbit tot timpul. Dar ce s-a întâmplat? Sora lui părea nervoasă.

– Ea era nervoasă, iar eu furioasă. Nici tu n-ai fost în apele tale toată seara, mai ales după ce te-ai întors de la bucătărie. Și ai evitat să te lași condusă de acest domn Crane. Când am spus că vom trece în revistă planurile zilei de mine? Este chiar ridicol! Nici măcar nu trebuie să strângi masa; o va face Mary.

– Foarte bine, miss Shaw.

– N-am văzut pe nimeni să joace atât de rău așa cum ai făcut-o în seara asta! Cred că te gândeai la altceva.

Cynthia ar fi vrut să-i spună: și încă la ce mă gândeam! Dar murmură un: noapte bună, miss Shaw și plecă.

Capitolul 5

Spre bucuria ei, Cynthia nu-l prea văzu pe Eric zilele următoare. Se întâlniră doar la micul dejun sau la cină, când el era însoțit de Margaret.

Dar prezența lui o ajută cumva, în sensul că interesul public asupra ei se diminuă datorită publicității făcute de Margaret Crane fratelui său. Tot Harbour House nu mai vorbea decât despre pilotul cazat acolo.

Cynthia coborî devreme la micul dejun și găsi la masa ei un domn scund, cu părul alb, care mânca pâine prăjită cu miere, citind un ziar de dimineață. Când se apropie de el, acesta ridică privirea spunându-i:

– Bună dimineața, doamnă Farley! Vă mai amintiți de mine? Sunt doctorul Ferguson.

– O, exclamă ea, v-am văzut intrând și ieșind și am presupus că sunteți medic.

– Îmi cer scuze că m-am așezat la masa dumneavoastră. Iau micul dejun foarte devreme, de regulă. Acum mă retrag, să vă las...

– Dar n-ați terminat de mâncat! obiectă Cynthia. Cred că Bruce mi-a vorbit despre dumneavoastră.

– Neal Bruce abia așteaptă să găsească o femeie frumoasă, ca să aibă cu cine vorbi.

Cynthia trecu complimentul cu vederea.

– Se desfășoară atâtea activități secrete pe aici, că nici nu îndrăznesc să vă pun întrebări.

El o privi lung.

– În privința muncii mele nu este nimic secret, vă asigur. Eu încerc doar să previn operatorii de expunerea prelungită la radiații, și altele de genul acesta. Faptul că ne-am întâlnit astăzi a fost o coincidență fericită pentru că-l cunoașteți pe domnul Crane, despre care aș vrea să aflu mai mult. Cu ce se ocupă?

Cynthia nu știu cum să reacționeze.

– Nu.. nu știu, începu ea stânjenită. Cu toate că fuseseră foarte apropiați, Eric nu-i mărturisese din ce trăia. L-am cunoscut acum câteva zile, la miss Shaw. Sora lui ne-a spus c-a fost pilot de încercare.

– Da, așa se zvonește, dar se pare c-a abandonat această activitate. Ieri, a venit la laboratorul nostru de cercetări nucleare.

– Parcă a spus că vizitează uzinele de armament din zonă, își aminti ea. Cred că era precupat de avioanele de luptă sau de armamentele produse aici.

Doctorul Ferguson care o asculta încruntându-se fără să vrea, ridică atât de repede privirea încât Cynthia îl urmări și ea involuntar. Eric Crane se afla la masa vecină privindu-i. Se înclină în fața ei.

– Să înțeleg că despre mine vorbeați, frumoasă doamnă?

– Da, răspunse doctorul Ferguson. Este ciudat că ați apărut tocmai acum...

– Vorbești de diavol și.... sugeră Crane, cu un rictus care pe Cynthia o făcu să se înfioare.

– Nu, nici chiar așa! Discutam despre vizitele pe care le-ați făcut la uzină și mă miram...

– Iar doamna Farley vă dădea explicații... îl întrerupse Eric. Sper că sunteți satisfăcut cu răspunsurile doamnei...

– Ferguson, doctor Ferguson, se prezentă el, oarecum stânjenit. Sunt vecinul Evei Shaw. Mi-ați stârnit curiozitatea pentru că v-am văzut petrecând mai mult timp alături de mecanici decât de inginerii fabricii.

Crane făcu o grimasă, apoi i se adresă Cynthiei:

– Dacă asta vă liniștește, doctore, mă simt mai bine alături de oamenii simpli. Îmi place să studiez îndeaproape natura umană. Dumneavoastră însă, preferați să vă amestecați în treburile altora. Pe mine vă rog să mă eliminați de pe lista curiozităților dumneavoastră!

Dar doctorul nu mai apucă să răspundă, salvat de apariția lui Margaret Crane. Aceasta înclină capul spre Cynthia în semn de salut, apoi își prinse fratele de braț și-l escortă la masa lor.

Doctorul Ferguson, vădit afectat de reacția dură a lui Crane, se scuză plecând.

Cynthia nu fusese niciodată mai afectată. Știa că Eric are un temperament necontrolat, dar acum dăduse dovada unei lipse totale de control. Nici nu putea fi vorba despre un eventual interes în studierea naturii umane. Își aminti episoade din California, în care atitudinea lui față de personalul de serviciu al clubului sau de la stațiile de benzină era de multe ori revoltătoare.

De fapt, fusese mulțumită că Eric o ignorase în timpul conversației cu doctorul și voia să aibă cât mai puține legături cu el în viitor. Poate că absorbit de acele fabrici de armament, va uita de ea.

Anticipă o zi plină alături de miss Shaw, dar spre surprinderea ei, pe la ora trei, aceasta spuse:

– Nu mai lucrăm după-amiază. Vine vărul Alexander la ora patru pentru a-mi explica o manevră financiară pe care a făcut-o în numele meu. De ce nu te duci la piscină?

– Poate că așa voi face, zise Cynthia închizând mașina de scris. După o jumătate de oră, echipată cu costum de baie adecvat, sandale fără tocuri și cască de baie, ieșea din hotel. Dar nu se duse la piscină. Porni de-a lungul țărmului, ajunse la plajă, unde-și scoase rochia și se aruncă în apă. După vreun sfert de oră, reveni la mal cu gândul să facă sărituri în apă de pe stânca din vecinătate.

Dar tocmai atunci, la picioarele ei apăru o mână din apă, urmată de o figură cu mască de cauciuc. Prin ea o priveau doi ochi mari.

Cynthia rămase fără suflare, dar imediat realiză că nu era vreun monstru al apelor, ci un scafandru care scosese

capul din apă să respire. Acesta se urcă alături de ea pe stâncă și după ce-și scoase masca, văzu că era un puștan pistruiat, cu ochii mari, albaștri.

– Te-am speriat? o întrebă el.

– Să nu mai încerci o astfel de apariție din senin, când vezi o tânără singură! glumi ea.

– Adevărul este că te-am văzut doar când am ieșit din apă, îi explică puștiul.

– Ce făceai acolo?

– Exploram zona, îi spuse el cu gravitate. Întotdeauna găsești ceva interesant de văzut sub apă.

– Aici ai dreptate, dar nu este periculos să faci asta singur?

– Mda, este, sau cel puțin așa se spune. Dar sunt de fapt, în fața casei mele. Băiatul arătă spre o casă albă de pe plajă. Îl vezi acolo pe bunicul?

Cynthia, care crezuse că în zona aceea nu se afla nimeni, întoarse capul și observă un bătrân cu părul alb, care-i privea.

– Bunicul mă cronometrează de fiecare dată când mă scufund, continuă puștiul. Dacă nu apar la suprafață, apare el aici imediat.

– Bunicul? Dar ce ar putea face într-o situație grea?

– Să mă scoată la suprafață și să mă resusciteze. Bunicul O'Hara știe tot ce trebuie știut despre lucrurile astea. A fost salvamar toată viața.

Cynthia îl privi lung pe băiat.

– Ești cumva Tommy O' Hara?

– Sigur că da! Dar de unde știi? O, dar stai puțin; nu ești cumva doamna Farley?

Cynthia încuviință.

– Eu sunt, dar te rog să nu-mi mulțumești și tu pentru că tatăl tău a făcut-o deja. Dar fratele tău unde este?

– Pe undeva, se joacă. Spune-mi, nu vrei să faci scufundări cu echipamentul meu?

– Mi-ar plăcea, dar trebuie să mă înveți ce să fac.

– Uite, începu Tommy, nu te arunci, intri încet în apă. Tragi aer în piept, apoi stai cât poți sub apă.

Cu ajutorul lui Tommy, Cynthia își puse masca și labele și începu să descopere o lume nouă. Plantele de pe fundul mării i se păreau fascinante. Găsi niște melci cu cochiliile minunat colorate, se lăsă încântată de culorile peștilor care-i treceau prin fața ochilor. Simțind dintr-o dată că nu mai are aer, scoase capul la suprafață unde, surpriză, dădu cu ochii de Alex Houston, care o urmărea amuzat. Cynthia își scoase masca pentru a se încrunta la el.

– Asta înseamnă că de fiecare dată când mă duc să înot te găsesc pe mal? Domnule Houston, el este instructorul meu, Tommy O'Hara.

– A, deci dumneavoastră mi-ați salvat fratele! zise Tommy.

– Da, Tommy, replică Cynthia în locul lui Alex. Ar fi fost capabil să sară din avion, dacă ar fi fost nevoie, ca să vă salveze.

– Este doar o figură de stil, Tommy; de fapt, am vrut s-o impresionez pe aviatoare.

– Oricum, vă mulțumesc încă o dată amândurora, zise Tommy. Iar acum trebuie să plec; bunicul îmi face semne că am stat cam mult.

După plecarea băiatului, Cynthia îi spuse lui Alex:

– Miss Shaw mi-a spus că vei veni s-o informezi asupra unei probleme avocățești.

– Da, am rezolvat problema asta, dar voi reveni și mâine pentru deschiderea sezonului de dans. Cu o condiție, însă: să mă însoțești. Va veni multă lume.

Cynthia nu se arătă prea încântată, temându-se că va veni și Eric Crane.

– Mulțumesc pentru invitație, zise ea, dar nu cred c-o voi accepta.

– Te rog, Cynthia. Promit că nu te voi mai deranja! Deschiderea sezonului de dans înseamnă foarte multă distracție.

– Poate, dar de data asta...

– Crezi că soțul tău ar avea de obiectat?

Cynthia izbucni, indignată.

– Nici vorbă!

Oricât ar fi vrut să accepte, nu putea face asta din cauza lui Eric, așa că persistă în refuz.

– Bine, în acest caz... îmi pare rău că am insistat...

– Alex, mi-ar face plăcere să merg cu tine la dans, dar n-o pot face. Cu aceste vorbe, se grăbi spre hotel.

În timp ce se îmbrăca pentru cină îi veniră idei foarte ciudate. Fiind însoțită de Alex Houston, mai trebuia să se teamă de ceva? Dacă s-ar arăta iritată de Eric, Alex ar reacționa prompt? Dar în același timp lucrurile puteau evolua spre ceva foarte neplăcut, cunoscându-l pe Eric și temperamentul lui necontrolat. Era mai bine să refuze decât să ajungă în situații dificile.

Cu aceste gânduri, intră în salonul Evei Shaw.

– Mâine seară, este inaugurarea sezonului de dans, o anunță ea. Este un obicei aici, de pe vremea copilăriei mele. Desigur, voi lua parte și acum, dar cu nostalgie. Ar fi bine să mergi cu mine, să am cu cine vorbi.

Era dorința angajatoarei ei, așa că nu mai putea refuza.

– Sunteți sigură că aveți nevoie de mine, miss Shaw? întrebă ea.

– Nu te-aș fi invitat dacă n-aș fi avut! Sigur că poți dansa cu cine te va invita și sunt sigură că vor fi amatori. Începe la opt jumătate, așa că ne vom întâlni la opt și un sfert.

***

Sala de bal a hotelului era proaspăt renovată. Flori de diferite culori încântau privirea, frumos aranjate în vaze dispuse în jurul ringului de dans. Erau multe garoafe roșii, margarete, iar orchestra deschise dansul cu un succes de sezon. Cynthia abia mai stătea pe loc așteptând-o pe Eva Shaw. Aceasta sosi chiar la opt și un sfert și o admiră.

– Îmi place că ești punctuală, Cynthia, zise ea. Iar rochia este superbă; dai dovadă de mult bun gust. Iar acea bijuterie este încântătoare! Este moștenire de familie?

– Nu, am cumpărat-o în ziua în care am venit să mă angajez. Se vede că mi-a purtat noroc!

Eva Shaw găsi ceva de comentat, ca de obicei.

– Dacă mi-ar fi spus altcineva aceste cuvinte, aș fi considerat că vrea să mă flateze, dar venind din partea ta le consider un compliment.

Cele două doamne se îndreptară spre locurile rezervate lor, cu fața spre ringul de dans.

Un grup de lângă ușă în care predominau bărbații îi atrase atenția, pentru că încercau toți să cucerească aceeași fată. Printre ei îl văzu pe Neil Bruce, care o sorbea din priviri pe tânăra din fața sa, îmbrăcată într-o frumoasă rochie de dans.

Tocmai atunci, fata întoarse capul și acesta fu probabil, semnul pentru ca orhestra să înceapă o rumbă îndrăcită. Tânăra îi spuse ceva lui Bruce, care scutură din cap. Apoi, o lăsă în brațele celorlalți dansatori și se îndreptă spre locul în care se afla miss Shaw.

– Sezonul nu s-ar fi putut considera deschis dacă n-ați fi venit, îi spuse el curtenitor. Și dumneavoastră, doamnă Farley.

– Nu te mai comporta ca un regizor, Neal, îl opri miss Shaw. Ar trebui să fii mai atent cu tânăra aceea blondă, nu cred c-o să apuci să dansezi cu ea, are prea mulți pretendenți.

– Se dansează cha-cha-ha, miss Shaw. Nu este un ritm pentru mine. Dar priviți-o cum dansează!

Miss Eva o studie cu atenție.

– Fetele cresc foarte repede, nu mi-o amintesc pe fata asta!

– Nu este de pe aici. Claire Herbert joacă rolul pe care i l-aș fi oferit cu plăcere doamnei Farley, în spectacolul nostru. Am avut noroc s-o găsim. A venit aici fără să știe de existența teatrului de vară și s-a hotărât să-și încerce norocul ca actriță.

– Acum locuiește aici? întrebă Cynthia.

– Mă îndoiesc, zise miss Shaw. Salariul de la teatrul de vară nu i-ar da posibilitatea să locuiască la Harbour House.

– De fapt, locuiește aici, zise Bruce după o scurtă ezitare. Este vecina doamnei Farley, la numărul cinci, în apartamentul familiei Whitehead. Aceștia sunt plecați.

Miss Shaw se încruntă.

– De ce nu mi s-a spus că au plecat? Ce se va întâmpla cu prețiosul lor acvariu? Miss Shaw îi explică Cynthiei: era un cuplu foarte reușit, preocupat de peștii tropicali.

– Da, colecția de pești a familiei Whitehead este renumită. S-au instalat la numărul cinci, împreună cu minunatul lor acvariu, cu sisteme automate de control al temperaturii. Au plecat acum la nunta unei nepoate, la St Louis. Erau îngrijorați, desigur, că nu va avea cine să le îngrijească peștii, pentru că personalul hotelului și-a declinat orice responsabilitate. Au venit cu problema lor la mine, iar eu le-am rezolvat-o imediat. Claire Herbert

locuia la o pensiune unde nu se simțea bine, așa că, am instalat-o în apartamentul familiei Whitehead pentru că acea colecție de pești tropicali necesita un îngrijitor.

Cynthia observă că Bruce era foarte mulțumit de soluția găsită, dar pe măsură ce miss Shaw îl privea, această expresie de satisfacție dispărea încetul cu încetul.

– Bruce, eu nu m-am născut ieri! Peștii nu sunt singurii care vor beneficia de pe urma acestei mutări!

– O, miss Eva! roși Bruce. Este o tânără foarte drăguță și sper să vă fie pe plac cu timpul. Dar văd că dansul s-a terminat și ar fi bine să-mi recuperez partenera chiar acum. Pot spera la un dans, mai târziu, doamnă Farley?

Eva Shaw îl privi nemulțumită.

– Lumea spune că este afemeiat, dar niciodată n-a amestecat amorurile cu afacerile familiei. Și spun asta pentru că Bruce îmi este rudă. Din păcate, nu pot spune lucruri prea bune despre el, oftă ea. Ar fi putut face carieră în afaceri, dar...

– Poate interesul pentru teatru va duce la ceva bun, zise Cynthia împăciuitoare.

– Da, poate să se mai încurce cu vreo actriță, bombăni Eva Shaw.

De cele două se apropie un tânăr într-un smoching puțin cam uzat.

– Bună seara, miss Shaw.

– Bună seara, Franklin, îi răspunse Eva Shaw. Ți-o prezint pe doamna Farley.

Tânărul se înclină în fața Cynthiei.

– Ai venit cu o misiune anume? îl interogă Eva Shaw.

– Nu, miss Shaw, sau mai bine zis, cu nimic important. Îi voi lua totuși, un interviu lui Eric Crane în seara asta. Tocmai am vorbit cu doctorul Ferguson, care-mi spunea că acesta pierde vremea pe aici.

– În locul dumneavoastră, nu l-aș întreba direct pe domnul Crane despre treburile sale pe aici, îl sfătui Cynthia. Am înțeles că nu-i prea face plăcere să vorbească despre asta.

– Chiar așa, doamnă Farley? În acest caz, ar fi mai bine să renunț, nu?

– O, iată-l și pe Alex, în sfârșit! exclamă Eva Shaw.

Sosise clipa de care Cynthia se temea.

– Pari hotărât să mă sfâșii, începu ea.

– Nicidecum, îi răspunse el. Nu aveai nici un motiv să accepți invitația mea dacă aveai deja alta.

– Am venit cu miss Shaw.

– Mai precis la ordinele mele. Dar ce se întâmplă, ai invitat-o pe doamna Farley și te-a refuzat?

– Sigur că da și pentru nimic în lume nu voi rata acest dans.

Cynthia se ridică imediat.

– Îți mulțumesc că ți-ai adus secretara la dans, Eva, îi spuse el.

– Nu mă trata ca pe o bunică, Alex! Am cu cine sta de vorbă. Iată-l pe domnul Crane!

Cynthia simți că se va întâmpla ceva neplăcut, dar Eric Crane o ignoră pe Eva Shaw, adresându-i-se.

– Se pare că știu unde să te găsesc, Cynthia, zise el prinzând-o de mână. Dansăm?

Alex făcu un pas între ei.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar doamna Farley dansează cu mine.

– Da, domnule Crane, am fost deja invitată.

– Așadar, el este Houston de care am auzit?

– Chiar el, zise Alex sfidându-l.

Cynthia încercă să facă prezentările.

– Domnul Crane, domnul Houston...

– Te rog să mă scuzi, Houston, mormăi Eric, îți voi împrumuta partenera pentru acest dans, am ceva de discutat cu ea. Poate doamna Farley își amintește că i-am solicitat dansul.

Alex în ochii căruia Cynthia citi o umbră de îndoială, reuși să zâmbească imparțial.

– Doamna Farley nu trebuie să mă convingă, spuse el. Trebuie doar să-mi spună cu cine vrea să danseze și mă voi retrage. El făcu o pauză, apoi adăugă: dar până atunci, Crane, n-o mai deranja! Fără a mai aștepta răspunsul lui Eric, o luă pe Cynthia conducând-o spre ringul de dans.

– Alex, vine după noi! exclamă Cynthia, speriată.

– Foarte bine! Să dansăm într-un colț mai retras, pentru ca să am spațiu pentru a rezolva problema, dacă va fi cazul.

– Nu, te rog, n-aș vrea să creăm probleme!

Alex începu să râdă și o conduse spre mijlocul ringului de dans.

– Relaxează-te, glumeam. N-aș provoca incidente în mod voit.

Cynthia se mai uită o dată spre locul în care se afla Eric.

– Nu mai vine după noi! exclamă ea ușurată. Se îndreaptă spre alt cuplu. A, este Neil Bruce, cu noua sa prietenă!

– Crane lasă impresia că este beat, sau și-a pierdut mințile. Să uităm de el. Observ că ești plină de mistere, Cynthia Farley, iar pe mine mă intrigă misterele. Spune-mi, te-ar deranja dacă aș angaja un detectiv pentru a te urmări?

– Detectiv? repetă ea speriată.

– Ai ceva de ascuns, Cynthia? Iartă-mă, a fost doar o glumă. Nu prea reușită, după cum ai reacționat. Oricine ar obiecta la o astfel de propunere...

– Eu n-aș fi obiectat la tot ce vine din partea ta, spuse ea, dar numai după ce o făcu realiză ce spusese, iar Alex reacționă corespunzător, strângând-o în brațe.

Cu coada ochiului, Cynthia observă că Eric și blonda lui Bruce nu mai dansau și păreau că se ceartă. Apoi, plecară spre ieșire.

– Nu știu ce se întâmplă, dar nu-mi place deloc ce văd acolo, îl informă ea.

– Draga mea, Cynthia, oftă Alex, dacă-ți închipui că mă interesează ce face acest domn... cu toate că este un vechi prieten al tău...

– Nu este prieten! exclamă ea.

– Cunoștință. Cu toate că a vrut să lase să se înțeleagă că ar fi mai mult între voi...

Cynthia realiză că nu-l putea minți pe Alex.

– Ai dreptate, am fost logodiți, pentru scurt timp. Sora lui stă de vorbă cu miss Shaw, acum.

– Când a avut loc idila voastră?

– Cu câteva luni în urmă, în California. Cynthia nu sesiză la timp ce spusese.

– Probabil că înainte de căsătoria ta.

Cynthia se împiedică și-i trebui un minut pentru a realiza că făcuse o gafă. Începu să râdă forțat.

– Ce ciudat! exclamă Alex. Cu câteva luni în urmă erai logodită cu Crane, iar acum ești măritată cu Alonzo, așa îl cheamă parcă, pentru ca acesta să-și părăsească mireasa și să plece în Japonia cu afaceri.

– A fost o problemă serioasă cu afacerile sale, adăugă Cynthia încercând să prezinte o astfel de criză. Iar noi considerăm că soțul și soția pot profita foarte bine de pe urma acestor întâlniri rare. Este un an greu pentru toată lumea, nu?

– Eu nu l-aș numi astfel. Spuneai ceva de o criză in afaceri?

Realizând că nu va găsi niciodată o explicație plauzibilă, Cynthia îi spuse:

– Aș prefera să nu discut despre asta. Am putea ieși puțin să respirăm aer curat?

– Desigur, deși este de neînțeles. Încerc să-mi imaginez ce catastrofă s-a putut petrece în afacerile soțului tău Alonzo, încât să lase o astfel de femeie singură o perioadă îndelungată...

– Te rog, aș vrea să nu mai discutăm despre mine, să admirăm priveliștea asta minunată.

Cynthia se sprijini de balustradă și încercă să se bucure de valurile care se spărgeau de mal, de stelele care străluceau deasupra capului lor, de briza care le răvășea părul. Încerca să se concentreze dar n-o putea face, conștientă fiind de prezența lui Alex, de privirea lui care n-o părăsea nici o secundă. Începuse să se teamă de privirea lui.

Când tăcerea deveni mai jenantă decât întrebările lui, Cynthia hotărî să spargă gheața.

– Ce lună minunată! exclamă ea.

– Tu ești frumoasă, Cynthia!

Ea începu să regrete că adusese în discuție un subiect pe care-l considera neutru.Continuă să privească cerul.

– Ori de câte ori luna arată așa, îmi amintesc un vers care mă facă să mă înfior. Este al lui Coleridge: „luna era un diamant aruncat pe mare“

– Pe naiba! se auzi din spatele lor vocea Evei Shaw. Este Alfred Noyes, să ții minte! Mă surprinde că n-ai corectat-o, Alexander.

– Recunosc că m-am lăsat depășit de situație, Eva.

„Veghează pentru mine la lumina lunii,
Voi veni la tine în lumina lunii,
Chiar dacă iadul mă va opri".

– Gata, destulă poezie, zise Eva Shaw. Am venit aici să respirăm aer curat, după ce am suportat-o pe miss Crane. Din fericire, își pierduse fratele din vedere și s-a dus să-l caute; se vede că nu-l scapă nici o clipă. Aș vrea să fac o mică plimbare.

O voce din umbră o făcu pe Cynthia să ciulească urechile. Era a lui Eric Crane.

– Tot mai trebuie să păstrez tăcerea? Ce naiba faci aici, în Newburry?

– Îl caut pe cel mai cunoscut pilot de încercări, răspunse fata, cu un aer batjocoritor. Și eu citesc ziarele și m-am grăbit să ajung aici.

– Nu era nevoie, poți pleca acum.

– Și să mă las din nou păcălită de tine? Să nu speri asta!

De acum, Cynthia reușise să-și revină de pe urma uimirii și încercă s-o îndepărteze pe miss Shaw din acel loc.

– S-ar părea că tragem cu urechea, șopti ea. Dar spre uimirea ei, miss Shaw nu se lăsă dusă.

– Tu m-ai păcălit! susținea Eric. Mi-ai promis multe, dar nu te-ai ținut de cuvânt, Claire!

Cynthia era uimită. Probabil era vorba despre Claire Herbert, blonda iubită a lui Bruce. Își aminti cum Eric urmărise perechea pe ringul de dans; era evident că o cunoștea pe Claire.

– De ce naiba a trebuit să vii în California să-mi strici lucrurile acolo? În scurt timp, proasta aceea și-ar fi primit banii, iar noi am fi știut cum să-i cheltuim!

– Eric Crane, m-am lăsat păcălită o dată, acum nu mai merge! Ești al meu!

Cynthia nu mai avu nevoie să asculte conversația. Alex era la dreapta ei acum, conducând-o spre un loc foarte îndepărtat, cu celălalt braț prinzând-o pe Eva Shaw.

Cei doi veri, Eva și Alex, asistaseră la o discuție dintre un bărbat și o femeie, din care nu înțeleseseră mare lucru. Singura pentru care această discuție avea sens, era Cynthia. Ea știa că se afla la baza acestei discuții. Ar fi fost de-ajuns să audă ce spusese Eric despre incidentul din California, dar ea înțelesese complet lucrurile doar când femeia ridicase glasul, referindu-se la incidentul din biserică. Așadar, Claire Herbert era femeia care rupsese logodna ei cu Eric Crane. Și se afla acum la Newburry Harbour.

***

Fu norocul Cynthiei să scape de confuzia din mintea sa, pentru că imediat Alex o supuse unui tir de întrebări. Dar, din fericire, apăru Neal Bruce care o luă la dans.

Neal dansa atât de exuberant, încât se întrebă dacă pierderea partenerei sale însemna ceva pentru el. Continuă să se gândească la această situație în timp ce-și însoțea partenerul pe ringul de dans.

Se gândea la trecutul și prezentul său.

Simțise ură la început față de Claire Herbert, dar încetul cu încetul aceasta se risipi. Cynthia nu știa nimic despre pretențiile pe care le avea acea femeie asupra lui Eric, știa doar că nu simulase supărarea și îndârjirea cu care venise să-și pretindă bărbatul. Mai apoi, îi mulțumi în gând femeii pentru că-l forțase pe Eric să-și arate adevărata față, să pună astfel capăt falsei lor relații.

Nu simți nimic ciudat când observă că privirea lui Bruce o urmări chiar după ce încetă dansul. Apoi, o văzu pe Claire Herbert, aflată undeva, lângă orchestră, și nu se miră când Bruce îi spuse:

– Doamnă Farley, sper că nu mă vei considera nepoliticos, dar Claire Herbert nu arată prea bine și...

– Sigur, du-te imediat la ea, zise Cynthia. Sper că nu este bolnavă, nu? Nu este nici o problemă să mă lași aici. Mă duc imediat la miss Shaw, care probabil, mă caută.

Eva Shaw o întâmpină cu căldură, dar Cynthia observă că era puțin nervoasă, lucru pe care de obicei nu-l lăsa să se vadă. Eva Shaw comentă la adresa orchestrei, asupra frumuseții serii, bătând ritmul cu degetele pe brațul scaunului.

– Sunteți obosită, miss Shaw? o întrebă Cynthia.

– Sigur că nu! Cynthia, aș vrea să faci ceva, ceva special, dar nu știu cum să-ți cer asta.

– Știți că aș face orice pentru dumneavoastră, miss Shaw.

– Tocmai asta este problema! Ești mereu drăguță cu mine, încât simt că nu trebuie să exagerez. Dar Mary trebuie să plece. A primit o telegramă în seara asta și părea foarte afectată; sora ei trebuie să nască; se pare că vor fi complicații. Mary trebuie să plece numaidecât, dar nu vrea să mă lase singură...

– Crede că nu este înțelept...

– Mary nu crede nimic, dar va fi foarte neliniștită dacă nu pleacă imediat; n-ai vrea să te muți alături de mine, în anexe?

– Sigur că da! Îmi voi aduce lucrurile imediat!

– Nu le vei căra singură! Cheamă un valet, căruia să nu îndrăznești să-i dai bacșiș! Bine, dacă ne-am înțeles, poți dansa în continuare. Uite-o pe miss Crane, care nu-mi place defel.

Cynthia o aprobă și se făcu nevăzută pe verandă. Alese un colț mai întunecat și numai când privi scaunul alăturat observă că era ocupat de Eric Crane.

– Ei, ei! exclamă acesta. Ce vânt te aduce aici? Va trebui să discutăm, draga mea!

– N-avem nici o temă pe care să putem discuta! Cynthia se ridică sfidându-l.

– Avem, Cynthia! Parcă fusesem de acord să luăm totul de la capăt!

– Este prea târziu, Eric! Ne cunoaștem prea bine pentru a ne mai face iluzii. Nu-mi place că te comporți ca un puști prost crescut; până și pe doctorul Ferguson l-ai pus într-o situație proastă!

– Nefericitul! Prea îl intrigau vizitele mele la fabricile de pe aici!

– De ce afirmi asta? Ți-a pus o întrebare la modul foarte politicos. Oricine ar crede că ai ceva de ascuns!

– Nu suport moșii băgăcioși, începu Eric, dar se opri deodată. O privi ciudat pe Cynthia. Ce să am de ascuns? Sper că tu mi-ai păstrat secretul.

Cynthia încercă să-și elibereze brațul.

– La ce te referi?

– La afacerile mele de aici. Am petrecut cam mult timp cu muncitorii de pe aici, după cum a observat acel strălucit doctoraș și o să-ți spun și de ce. Sunt mulți cartofori printre ei. Trebuie să pierzi vremea pe acolo, să-i faci pe ei să ceară curățirea locului și atunci intru eu în scenariu.

Cynthia îl privea curios.

– Vrei să susții că lucrezi pentru guvern?

– Într-un fel. Mi-au cerut să circul prin fabrici, să aflu care sunt pariurile, care le sunt agenții, ca să-i poată ridica. Mă ajută la asta reputația de pilot. Oamenii se simt flatați când mă adresez lor. Să nu sufli o vorbă nimănui despre asta, Cynthia.

Explicația lui era neașteptată și pe moment Cynthia uită de mânia față de el, privindu-l cu oarecare considerație.

– După toate prostiile care s-au spus aici, să trecem la lucruri serioase: trebuie să mă primești înapoi în sufletul tău.

Cynthia îl privi lung. Chiar nu înțelesese că între ei nu mai era nimic?

– N-are rost, Eric! Știi că nu te-am iubit niciodată!

– Eu îmi amintesc de vremea când te prefăceai destul de bine.

– Uită-mă, repetă Cynthia cu obrajii roșii de furie. Acum știu ce vreau de la un bărbat.

– Ceva gen Houston, poate? Ai nevoie de un bărbat cu temperament, Cynthy. Eric o prinse în brațe.

Ea se luptă să scape.

– Nu mă atinge! strigă ea.

– Te-am prevenit, Cynthy! Vrei să-i spun adevărul patroanei tale?

– N-ai îndrăzni!

Eric începu să râdă.

– Aș prefera să nu fie nevoie, mascarada ta îmi convine de minune. Și ție, nu? Vezi, toată lumea este mulțumită.

Eric o prinse de mâini și o trase spre el.

– Eric? se auzi vocea lui miss Crane. Ea înaintă după o scurtă ezitare. Te rog să-mi aduci un brandy.

– Imediat, surioară.

– Chiar acum, Eric!

Pe moment, privirile lor se întâlniră, apoi, spre uimirea Cynthiei, el cedă, ridică din umeri și porni spre hotel. Dar nu avu timp să se gândească la cele întâmplate, că miss Crane o prinse de mână, întorcând-o cu fața spre ea.

– Doamnă Farley, trebuie să-ți vorbesc. Nu vreau să-mi mai urmărești fratele!

– Să-l urmăresc? repetă ea.

– N-o face pe inocenta! se răsti Margaret Crane. N-am spus nimic aseară când ai flirtat cu el în bucătărie și nu știu de câte ori de atunci. Dar în seara asta am văzut cum l-ai urmărit!

– Domnișoară Crane! Te înșeli! Lucrurile stau invers!

– Nu m-am născut ieri! Nu te prosti, doamnă Farley! Dacă îți închipui că fratele meu a moștenit vreo avere, te înșeli! Îți pierzi vremea cu el, draga mea!

Cynthia o privi la început amuzată, dar apoi se înfurie.

– Chiar nu știi că sunt Cynthia Farley, doamna Alonzo Farley al cărei soț se află în Japonia?

– Nu-mi pasă cine ești, de fapt. Poate voi, americanii, aveți o idee complet greșită despre divorț, dar te asigur că noi gândim altfel. Eric nu s-ar însura cu o servitoare, căci asta ești...

– Oprește-te! strigă Cynthia. Nu fi ridicolă! N-am nici cel mai mic interes față de fratele tău! Ar fi fost bine să nu apară aici!

– Sigur că spui asta acum! se răsti miss Crane. Dar pe mine nu mă duci de nas, draga mea...

Cynthia încleștă pumnii.

– Îți repet, miss Crane, aș prefera să nu-ți fi cunoscut fratele, dar nu voi mai asculta nici un minut prostiile pe care le spui. Noapte bună.

– Mă vei asculta! o opri miss Crane. Doamnă Farley, știi...

– Doamnă Farley ! auziră glasul lui Alex Houston, care o prinse de mijloc. Îmi acorzi acest dans? Apoi se înclină în fața lui miss Crane. Este o seară minunată, nu? Vă rog să ne scuzați, am vrea să dansăm.

Plecară, lăsând-o pe miss Crane uimită.

Apoi, Alex îi zâmbi Cynthiei.

– Sala de dans este cam aglomerată, n-ai vrea să facem o plimbare?

– Da, aș prefera, murmură Cynthia, fără a mai rosti o vorbă, urcându-se în mașina lui Alex.

Se îndreptară spre drumul care ducea pe țărmul mării.

– Ai avut necazuri cu rudele lui Eric? Sper că am intervenit la timp.

– A, da!

Alex opri motorul. O prinse de umeri. În clipa următoare, Cynthia se afla în brațele lui, simțindu-se sărutată, răspunzându-i cu pasiune la sărutări.

Cynthia nu făcu nimic pentru a scăpa din îmbrățișarea lui. Aceasta era fericirea la care visase dintotdeauna. De ce se mai putea teme dacă Alex Houston era alături de ea?

Nu trebuia decât să-i spună despre trădarea lui Eric și felul tiranic în care o urmărise de la scena din biserică, pe când ea încerca să-i scape.

Dar era o femeie măritată! Acest gând îi mai potoli avântul, dar o aruncă în brațele disperării. Alex, bărbatul pe care-l iubea, o credea măritată. Și cu toate astea, era și el îndrăgostit de ea, de soția altui bărbat! Simți cum o cuprinde mânia.

Se eliberă din brațele lui, reuși să deschidă portiera și coborî în grabă. Alex era prea surprins pentru a face vreo mișcare, ceea ce o făcu să trântească portiera furioasă.

– Pentru Dumnezeu, Cynthia!

– Nu-mi rosti numele! Nu-mi mai vorbi deloc!

– Dar nu pot să înțeleg, Cynthia...

– Poți înțelege ce-ți voi spune acum? strigă ea. Nu sunt genul de femeie ușor abordabilă!

– Cynthia, te rog, nu te purta astfel!

– Rămâi acolo unde ești! strigă ea, cuprinsă de isterie. Sunt teribil de dezgustată. Să nu-mi spui c-ai uitat că sunt măritată!

– Nu mă consideri destul de apropiat pentru ca să renunți la prostia asta? o întrebă el cu blândețe. Sau cel puțin, fii rezonabilă și ascultă-mă.

– Să te ascult? Ceea ce vei spune nu poate fi decât o insultă. Cynthia porni singură înainte, deși nu știa încotro ar fi trebuit să se ducă.

Apucă să facă câțiva pași, iar Alex o urmări cu mașina, oprind în dreptul ei.

– Urcă! îi spuse el pe un ton autoritar. Nici o femeie nu s-a întors vreodată pe jos de la o întâlnire cu mine și nici tu nu vei face excepție.

– Te rog să crezi că așa va fi!

– În acest caz, vei atrage atenția tuturor dacă o mașină te va însoți pas cu pas. Tot hotelul va vui.

Era mult adevăr în spusele lui Alex, așa că nu avu încotro și urcă în mașină. Dacă Alex va încerca să discute cu ea, va ridica glasul la el. Sau poate nu... Dar el nu scoase o vorbă până ajunseră la hotel unde o însoți până la intrare.

– Vrei să-mi dai o explicație, acum? Este posibil? Dacă nu vrei, îți voi pune o singură întrebare. Dacă tot te lauzi cu o ținută morală ireproșabilă, cum se face că abia acum ți-ai amintit că ești căsătorită?

Alex urcă în mașină, apăsă pe accelerație și porni spre anexe, în timp ce ea urcă în cameră cu obrajii arzând.

Capitolul 6

Cynthia coborî foarte prost dispusă la micul dejun. Lumea ostilă părea să se închidă ca o carapace în jurul ei. Eric se va folosi de orice ocazie pentru a-și impune prezența, Claire Herbert era o rușinoasă amintire a scenelor de coșmar din California, miss Crane îi declarase război, iar Alex îi înșelase așteptările.

Cel mai ușor i-ar fi fost să părăsească Newbury Harbour, să plece cât mai departe, unde să se ferească de publicitate. Poate mai putea prinde vreun tren de dimineață; putea să-l roage pe Michael s-o ducă la gară. Nu, Michael era prea loial Evei Shaw, i-ar spune totul imediat. Cynthia realiză că și ea trebuia să manifeste loialitate față de patroana ei, nu numai pentru postul oferit, ci și pentru nenumăratele dovezi de prietenie primite din partea ei.

Știa că prietenia ar fi contat mai mult în inima Evei Shaw. Secretara putea fi înlocuită ușor, Alex va găsi imediat pe altcineva. Amintirea lui o făcu să tresară. De ce nu și-l putea șterge din amintire? Cu aceste gânduri, intră în salon, ca Marie Antoinette la ghilotină.

– Bună dimineața, zise miss Shaw, bine dispusă, lăsând ziarul pe care-l citea. Mary a vrut să pregătească micul dejun ca de obicei, dar am expediat-o mai devreme.

– Ați mai rămas aseară la dans? o întrebă Cynthia.

– Nu până la sfârșit. Îmi pare rău că i-am primit pe cei doi englezi, cred că nu sunt în toate mințile. Mai ales femeia. Nici o femeie stabilă psihic nu putea acuza o tânără că-i asaltează fratele.

Cynthia simți că inima îi va face probleme.

– Ați auzit toată discuția?

– Neal mi-o prezenta pe acea Claire, când miss Crane s-a dus după fratele ei. Era furioasă.

– Miss Crane a acuzat-o pe Claire că i-a sedus fratele? Cynthia răsuflă ușurată.

– O, dar cu ce vorbe! Bietul Neal roșise în locul ei! Iar acea Claire m-a surprins, dându-i o lecție lui miss Crane, de felul în care ar fi trebuit să se poarte. Neal Bruce nu putea alege o tânără mai bine educată! Dar mi se pare mie, sau ești plictisită? Sau poate te preocupă ceva? Știu că vorbesc prea mult, dar este atât de bine să ai pe cineva cu care să poți discuta după săptămâni de singurătate!

– Nu sunt defel plictisită, miss Shaw, iar compania dumneavoastră este o mare plăcere.

– În acest caz, termină-ți căpșunile până deșert eu sacul cu noutăți. Ai cunoscut-o pe Grace Fenley aseară? Poate ți-a prezentat-o Alex. Dacă n-a făcut-o, nu-i nimic; ea m-a programat să țin o prelegere la întrunirea Societății de Istorie, mâine.

– Grozav! exclamă Cynthia. Despre ce veți vorbi?

– Poate despre cartea mea, dar nu la cea la care lucrăm. Rolul tău va fi să supraveghezi sala și dacă vezi pe cineva dormind, să-mi faci semne cu batista.

– Voi avea grijă să nu ațipească nici unul!

– Unde va fi întrunirea? Aici, în hotel?

– O, nu, este o acțiune de caritate; biletul va fi zece dolari. Anul acesta, întrunirea va avea loc în casa Fenley din Magnolia. Aș vrea să te duci acolo în dimineața asta să discuți cu Grace despre locul în care voi ține prelegerea. Aș prefera salonul. Să insiști pentru salon, nu te lăsa dominată de Grace; îmi este rudă prin alianță.

După micul dejun, un majordom aduse bagajele Cynthiei în anexe. Noua încăpere era mult mai bună și mai plăcută. Limuzina condusă de Michael apăru imediat, dar miss Shaw o opri în ultima clipă.

– Cred că va veni și ea cu noi, zise șoferul.

Dar nu miss Shaw apăru din anexe, ci Claire Herbert, îmbrăcată în pantaloni verzi strâmți și sandale cu tocuri înalte.

– Să nu mă considerați obraznică, doamnă Farley; nu este vina mea. Am venit s-o întreb pe miss Shaw unde va avea loc acțiunea de caritate și a insistat să vă însoțesc. Sper că nu deranjez.

– Nu deloc, zise Cynthia, deși nu văd ce ai putea face acum acolo.

– Neal a sugerat c-aș putea da culoare serii, printr-un număr artistic.

– Foarte bine, zise Cynthia fără pic de entuziasm.

– Nu este bine deloc! Imaginați-vă! Eu într-un program alături de miss Shaw! Se vor aștepta să le recit Shakespeare, iar eu nu pot oferi decât un music-hall ieftin!

Cynthia o privi uimită.

– Sunteți englezoaică?

– Nu, dar am jucat câțiva ani în Anglia. I-am spus acelei doamne Fenley să nu conteze pe mine, dar se pare că nu ne-am înțeles.

Cynthia descoperi dintr-o dată că-i plăcea tânăra.

– Păcat că ai fost de acord să joci dacă nu simți asta!

– Au insistat toți, Fenley, miss Shaw și Neal, tocmai când mă aflam după o scenă cu acea teribilă miss Crane.

– Dacă asta te consolează, miss Shaw consideră că te-ai descurcat minunat!

– A, vestea a ajuns până la tine? Voi vedea cum voi face să le demonstrez că nu sunt ceea ce le trebuie.

Ajunseră, și o servitoare plină de importanță, care-și ținea capul cu multă demnitate, le conduse la doamna Fenley.

– Sunt Cynthia Farley, începu Cynthia, secretara lui miss Shaw.

– Bună! o salută și Claire. Vă amințiți de mine? Sunt cântăreața căreia i-ați propus să danseze aseară. Nu mă simt prea pregătită pentru a...

– Sigur că-mi amintesc, miss Herbert, dar...

– Spuneți-mi Claire, cum îmi spune și Neal. Să prezint un dans erotic, ce ziceți?

– Nu cred că ar fi pe placul oaspeților mei, spuse doamna Fenley, cu mult calm. Țin mult la Neal dar ...

– Și eu. E un scump!

– M-am lăsat convinsă de el, continuă doamna Fenley. Cred că numărul dumneavoastră ar lungi prea mult seara așa că vom amâna totul pe altă dată.

– Da, este foarte bine, așa, zise Claire. Se întoarse apoi spre Cynthia; te aștept în mașină.

– Nu știu unde le găsește Neal, comentă doamna Fenley, după plecarea lui Claire.

Cynthia încercă să ajungă la o înțelegere cu această doamnă pretențioasă și chiar o făcu, despărțindu-se de ea în cele mai bune relații.

Cynthia se întoarse la mașină unde o aștepta Claire și-și aminti că avea de cumpărat din oraș un pachet cu

hârtie pentru miss Shaw. Reuși să găsească tipul de hârtie căutat și când ieși din magazin dădu peste Scoop Parker.

– Bună ziua, doamnă Farley, o salută el. Poate mă veți ajuta! Vă amintiți că v-am întrebat despre acel individ, Crane? Tocmai discută cu un tip rău famat, Fats Mantell. E ceva pe la sindicatul trișorilor. Mi-am amintit ce spunea doctorul Ferguson despre acest Crane, care petrece cam mult timp prin uzinele de armament de pe aici.

– Ce vă face să credeți că se cunosc bine? Poate s-au întâlnit întâmplător.

– Și Mantell este nou în oraș. Se cunosc foarte bine, nu mă înșel. Priviți.

Cei doi se urcară în mașina lui Mantell.

– Crane mi-a spus aseară că pleacă la Boston, să zboare cu avionul său la nu știu ce concurs, zise Cynthia. Poate pleacă acolo cu acest Mantell. Vă sfătuiesc să nu mai pierdeți vremea cu Eric, lucrează pentru guvern. N-aș putea să vă spun la ce anume. I-au cerut să se ocupe de anihilarea cercurilor de trișori.

– Dar Crane este englez, nu? Nu poate face parte din departament!

– Îl folosesc pentru că are deja un nume și se înțelege bine cu muncitorii. Mi-a spus asta confidențial, desigur.

– Și ați tăcut?

– Evident, pentru ca el să-și poată continua activitatea.

– Aveți dreptate. Vă mulțumesc că m-ați prevenit, doamnă Farley. Omul ridică pălăria în semn de salut și plecă.

Cynthia deveni brusc conștientă că Michael o aștepta de mult cu portiera mașinii deschisă, iar Claire Herbert o fixa din spatele mașinii. Nu avusese de gând să-l deconspire pe Eric, dar era prea târziu acum să mai regrete, o făcuse deja. Michael era, probabil, foarte discret; cât despre Claire, ea știa mult prea bine tot ce era legat de Eric.

Tocmai acest lucru o izbi când porni mașina.

– Când vrea să fie nemernic, Eric știe s-o facă, nu? Claire se uită spre șofer, aflat dincolo de peretele despărțitor. Ne poate auzi?

– Nu cred, răspunse Cynthia.

– Sper că nu, pentru că vreau să-mi iau o greutate de pe suflet, doamnă Farley. Poate nu știi că eu ți-am stricat ceremonia de cununie.

– Ba știu, o liniști Cynthia.

– El ți-a spus? Desigur, a accentuat că sunt o individă de proastă factură...

– Te rog, Claire, nu vorbești cu doamna Fenley acum, așa că... Cynthia îi zâmbi: aș prefera să te comporți natural.

Claire o privi lung.

– Dumnezeule! exclamă ea. Sper că-mi vei primi scuzele! Dar oricum, ți-am fost de ajutor, Eric ți-ar fi stricat viața și ție.

– Dacă-l cunoști așa de bine, de ce te tot ții după el?

– Pentru că... aici Claire se opri, roșind. Pentru că-mi datorează ceva. Asta este tot ce trebuie să știi, Cynthia. Eric îmi datorează ceva, după cum ți-am spus, dar să nu te mire dacă vei auzi că m-am măritat cu el!

Restul drumului se desfășură în tăcere. Ajunseră la hotel unde se despărțiră, apoi Cynthia plecă spre plajă. Deodată, auzi vocea lui Claire.

– Nu, nu poți intra! Ăsta este ultimul meu cuvânt, Eric!

Cynthia o luă pe scări, pentru a nu mai auzi nimic. Dar vocile lor furioase răzbătură până la ea.

– Nu încerca să mă sperii! Nu vei reuși!

– Te voi speria eu! Crezi că n-o pot face? Iar dacă n-o pot face eu, sunt alții care știu mai bine s-o facă! Să vorbesc despre afacerea cu Mantell?

– Cine ți-a spus? răcni Eric. Ascultă, Claire, cauți necazul cu lumânarea! Dă-mi drumul sau...

– Să mă îmbrac, mai întâi!

– O să clarificăm lucrurile, apoi poți să te îmbraci!

– Acum nu stau de vorbă, am întârziat deja la repetiții. Este la latitudinea ta, Eric, procedezi cum crezi că este mai bine. Se auzi o ușă trântindu-se.

***

Proprietatea Fenley era ca un viespar în acea după-amiază în care se ținea adunarea Societății de istorie. Mașini de lux, mașini sport, mașini mai puțin elegante, veneau și plecau, lăsându-și pasagerii în fața reședinței Fenley, pentru a merge apoi în parcarea aflată în spatele terenurilor de tenis.

Chiar și Eva Shaw era nerăbdătoare și distrată. Își uită ochelarii în mașină, o trimise pe Cynthia după ei, apoi pe

Michael îl expedie la hotel să aducă niște exemplare ale primei ei cărți, în cazul în care cineva ar fi dorit să le cumpere.

Pe drumul de întoarcere, Cynthia se afla în fața aleii pe care parcau mașinile invitaților, așteptând să poată traversa când auzi o voce:

– Abia așteptam să te văd, Cynthia! Îți stă foarte bine îmbrăcată în această rochie roșie, îți pune ochii în valoare. Eu o numesc roșie, dar sunt sigur că voi, femeile, îi spuneți altfel.

– Este, de fapt, culoarea mandarinei.

– Este un cadou primit de la Alonzo?

Cynthia nu se obosi să-i răspundă, traversă și se îndreptă spre intrare. Alex o urmă.

– Trebuie să văd dacă miss Shaw are nevoie de ceva. La revedere.

– Cynthia! exclamă Alex. Nu stai aici cu mine? Dacă tu nu ești disponibilă, poate este miss Herbert.

– Claire are repetiții. Neal Bruce a invitat-o să meargă cu barca, dar l-a refuzat. Oricum, sunt sigură că vei găsi vreun suflet rătăcit, lângă care să stai. Acum, trebuie să plec.

Evenimentul în sine se dovedi un mare succes.

Așa cum își imaginase Cynthia, Eva Shaw se afla în fața publicului fără urmă de trac sau nervozitate, presărându-și discursul cu glume bune, care provocau hohote de râs. Eva Shaw încheie discursul cu povestea străbunicului

Barnabas Shaw, care, avea văduve la Salem, San Francisco și Hong Kong și care, de aceea, fusese supranumit Solomon Shaw.

După discursul Evei, toată sala se însufleți, Cynthia aflându-se în mijlocul discuțiilor. Doamna Fenley fusese impresionată de felul în care se descurcase, ba chiar îi dădu și atribuții suplimentare, de care se achită de minune.

– Cynthia, ai obosit! exclamă Alex, care-i adusese un platou cu mâncare. Cred că n-ai avut timp să mănânci.

– Nu, n-am avut, recunoscu ea.

– Eu am făcut niște „săpături" zise el. Despre Eric Crane. Poate ne vei putea ajuta. Scoop, prietenul meu, mi-a spus că-și pierde vremea prin fabricile de armanent, pentru a lua legătura cu muncitorii. Mi-a mai spus și explicația ta.

Cynthia se înfurie și se răsti la Scoop Parker.

– Domnule Parker! Ți-am făcut o confidență! Mi-ai promis să n-o faci publică!

– Cu o singură excepție, doamnă Farley: n-am promis nimic.

– Ar fi fost civilizat din partea dumitale să...

– Nu sunt o persoană civilizată...

– Ți-am destăinuit secretul lui Eric, pentru că n-am vrut să intervii în ceea ce face el pentru guvern. Este vorba despre guvernul nostru, îți amintești?

– Sigur că-mi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-ați spus! Scoop nu părea impresionat. I-am destăinuit secretul domnului Houston, pentru că este consilier la fabricile de armament de aici; știam că l-ar interesa.

– Exact; și aș vrea să știu tot ce ai aflat despre Eric Crane, Cynthia.

Cynthia n-ar mai fi vrut să continue discuția pe această temă și de aceea aproape că se aruncă în brațele Evei Shaw care o căuta.

– Draga mea! exclamă Eva, abia acum am aflat că te-ai ocupat și de bufetul din salon. Nu-mi place că Grace Fenley te-a însărcinat și cu asta! Ești foarte obosită, insist să te duci să te odihnești!

– Dar am făcut totul cu plăcere, miss Shaw! Nici n-am putut să pătrund printre admiratorii care v-au înconjurat, ca să vă felicit!

– A mers totul foarte bine, nu? Și am vândut o mulțime de cărți. Dar acum Michael te va duce la hotel.

– Nu este nevoie, Eva, o pot duce eu, sunt gata de plecare, se oferi Alex.

Cynthia vru să refuze, dar nu mai apucă s-o facă. Scoop Parker se oferi s-o ducă el.

– Sunteți foarte amabili amândoi, dar mă simt mai în siguranță cu Michael, zise Cynthia. Îl voi trimite imediat înapoi, miss Shaw.

– Nu este nici o grabă, mă simt foarte bine aici și aș vrea să mai rămân. Tu, du-te liniștită să te odihnești.

Cynthia plecă, fiind conștientă că Alex o privea nemulțumit.

De la sosirea fraților Crane, Cynthia simțise norii negri adunându-se deasupra capului ei. Își pierduse apoi încrederea în Alex.

Nu putea decât să se învinuiască pe sine; dacă n-ar fi reacționat prostește le vederea lui Eric, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când mașina ajunse la Newburry Harbour, ea nu putea suporta gândul că trebuia să stea singură în apartament, să se gândească la propriile-i greșeli, până la sosirea Evei Shaw. Simțea nevoia de aer curat. De aceea, nesocotind indicațiile lui Michael, porni la o plimbare pe țărm, cu briza bătându-i în față. Dar descoperi că era foarte rece și va îngheța înainte de a se întoarce la hotel.

Când porni spre hotel, clopotul bisericii bătea ora șase. Neil Bruce, care venea din parcare, o privi îngrijorat.

– Doamnă Farley! Ai înghețat! Ce făceai aici?

– Am simțit nevoia să fac o plimbare, dar vântul suflă cam tare.

– Eu am renunțat la plimbarea de după-amiază pentru că iubita mea, Claire, are repetiții.

În acel moment, Eric Crane se îndreptă spre ei.

– Cum s-a desfășurat evenimentul, Cynthia? întrebă el.

– A fost un succes.

– Am cumpărat bilet, dar n-am ajuns, am petrecut toată ziua încercând să înțeleg cum se lucrează în laboratorul de radiații și acum mă simt de parcă aș fi zburat ore întregi pe furtună.

– Ar fi bine să mergi cu noi, îl invită Bruce. Eu sunt obosit, tu extenuat, doamna Farley înghețată. Să mergem în apartamentul meu, să bem ceva.

– Eu te refuz, mă duc să fac o baie fierbinte, zise Cynthia.

– Noi o să ne încălzim, dar pe interior, continuă Bruce.

Se îndreptară toți trei spre lift. Bruce o lăsă pe Cynthia înainte.

Tocmai puse piciorul în lift când observă o femeie înghesuită într-un colț. Cynthia se opri șocată.

Bruce încercă s-o liniștească.

– Ce este? întrebă el. Apoi, exclamă: o femeie!

– Dumnezeule! exclamă și Eric, este Margaret! Surioară! strigă el, prăbușindu-se alături de trupul căzut.

– Este miss Crane, se pare că a căzut! strigă Bruce. Nu, Dumnezeule, continuă el, este împușcată! El o prinse pe Cynthia de braț. Să nu leșini!

– Nu, nu, nu repeta Cynthia șocată. Este moartă?

– Nu știu, trebuie să chemăm repede un medic. Încearcă la Ferguson, sună la el, la unu!

Doctorul apăru imediat cu părul cărunt ciufulit, privindu-i uimit.

– Veniți repede, doctore! Este un accident, la lift!

Doctorul porni înaintea Cynthiei, apoi văzu brațul lui Crane întins și se opri.

– A avut Crane un atac de inimă cumva? întrebă el.

– Nu, doctore, sora lui, se află în lift.

– Nu am ce să-i mai fac, a murit instantaneu, datorită împușcăturii din piept. Cine a găsit-o?

Cynthia ar fi vrut să vorbească, dar nu putea articula nici un cuvânt.

– Am venit toți trei la lift; eu am văzut-o primul, zise Bruce.

Doctorul Ferguson se aplecă asupra lui Eric, care zăcea inconștient.

– Aduce-ți niște apă rece de la bucătărie, le spuse el.

– Mă duc eu, se oferi Bruce.

– Nu atingeți nimic! spuse Ferguson. Și chemați poliția.

– Poliția! repetă Cynthia.

– Sigur că poliția. Miss Crane a fost ucisă, v-am spus! Este o crimă. Chemați imediat poliția. Și aduceți apă, doamnă Farley.

Temându-se că ar putea fi considerată martor la descoperirea cadavrului, Cynthia petrecu o oră de coșmar în camera sa. Auzi mașini venind și plecând, dar nici nu se uită pe fereastră. Cu cât știa mai puțin, cu atât mai bine.

Apoi se mai liniști, spunându-și că poliția n-o va chestiona pentru moartea unei femei pe care abia o cunoștea.

Își îngădui acea lungă baie fierbinte, pe care și-o dorise atât. Apoi îmbrăcă o rochie cu o culoare foarte plăcută, își aranjă părul și se așeză pe canapea, așteptând.

Pe la opt, o altă mașină opri la anexe. Cynthia se duse la fereastră, văzând-o pe Eva Shaw însoțită de Michael.

Se duse repede în hol și deschise ușa.

– Nu-mi tot spune mie că ești polițist! repeta miss Shaw. Locuiesc aici! Vreau să urc în hotelul meu !

– Nu până nu termin ce am de făcut aici! Nu puteți atinge liftul.

– Atunci, o să urc pe scări. Dă-te la o parte!

– Scuzați-mă, doamnă, dar nu vă pot lăsa să treceți!

Apăru și Michael cu glasul tău ca un tunet.

– Ce naiba se petrece aici? V-ați pierdut mințile, este miss Shaw!

– Foarte bine, dar noi investigăm o crimă!

– Crimă? repetă Eva Shaw. Cineva cunoscut?

– Veniți pe aici, miss Shaw, zise Michael; nu aveți nici o legătură cu ce se petrece aici!

– Așteptați, le spuse polițistul, veți avea necazuri!

– Belden! se auzi o voce care venea de la primul etaj.

– Domnule locotenent, răspunse cel în cauză. Doamna și șoferul...

– Despre cine vorbești astfel? sări Michael.

– Lasă-l în pace, Michael, interveni miss Shaw. Este locotenentul Harry Hunt acolo? Sunt Eva Shaw, domnule, și vreau să ajung în apartamentul meu.

– Scuze, miss Shaw, vă rog, poftiți! Dar aș vrea să discutăm puțin mai târziu.

– Desigur, locotenente, voi fi acolo cu Neal Bruce și aștept informații dumitale.

Miss Shaw o zări pe Cynthia în capul scărilor și-i zâmbi. Cynthia se îndreptă spre apartamentul patroanei sale.

– Cine a fost ucis, draga mea?

– Miss Crane.

– Dumnezeule ! păli Eva Shaw. Am spus multe lucruri rele despre femeia asta și am gândit și mai rău decât am spus. N-o suportam! O, Doamne mă simt dintr-o dată foarte obosită!

– Este normal după o astfel de zi! Să vă aduc o cană cu ceai?

– Ar fi minunat! Nici n-am prea mâncat mare lucru.

Cynthia se grăbi spre bucătărie, să încropească ceva, dar după câteva minute ușa se deschise și-și făcu apariția locotenentul Hunt. Purta un costum albastru, și-i întinse o insignă înainte de a intra.

– Sunt locotenentul Hunt de la Poliția din Newburry. Sunteți doamna Farley?

Cu aceste vorbe, trecu pe lângă ea, intrând în salon.

– Ia loc, Harry, îl invită miss Shaw. Dorești o cană cu ceai?

– Nu, mulțumesc, miss Shaw, nu sunt într-o vizită de curtoazie, ci în interes de serviciu. Aș vrea să-i pun câteva întrebări doamnei Farley.

Se întoarse spre Cynthia.

– Ar fi trebuit să vin aici mai devreme, doamnă Farley, dar Bruce a uitat să menționeze că erați împreună când ați găsit cadavrul. Sau, mai degrabă, a vrut să ascundă asta. Aveți idee cu ce scop a făcut-o?

– Nu, nu știu, răspunse Cynthia.

Miss Shaw pufni disprețuitor.

– Mi se pare chiar evident, Harry, sau ai prefera să-ți spun, locotenente? Sigur că Neal n-a vrut s-o implice pe Cynthia în așa ceva, s-o dea astfel pe mâna dumitale! Singura ei legătură cu crima este faptul că, din nefericire, a fost acolo când s-a descoperit, și-mi imaginez că acei doi bărbați, care au fost și ei prezenți, ți-au dat deja toate informațiile.

– Acel bărbat, o corectă Hunt. Eric Crane nu este disponibil.

– Unde se află? întrebă Cynthia.

– Doctorul Ferguson l-a dus la spital pentru a fi sedat. Nu-l voi putea interoga în seara asta. Pentru un pilot de încercări, pare cam sensibil.

– Sora lui a fost omorâtă, domnule locotenent! zise Cynthia, revoltată.

– Poate, admise acesta, dar tot nu are scuză. Am înțeles că ați descoperit cadavrul pe la șase, nu?

– Puțin după ora șase. M-am întâlnit cu Bruce, apoi a apărut și Crane, am discutat câteva minute și...

– Am înțeles că ați plecat de la familia Fenley pe la ora cinci. Drumul de acolo a durat vreun sfert de oră. Ați ajuns aici pe la cinci și un sfert...

– N-am venit direct aici, m-am plimbat puțin pe țărm.

– Trei sferturi de oră? Nu v-a fost frig?

– Ba da, dar am ignorat frigul. Nu mă simțeam prea bine și am vrut să fiu singură, să mă pot gândi.

– Foarte bine, doamnă, zise Hunt. V-ați întâlnit cu cei doi bărbați și ați intrat în hotel, nu?

– Da, Bruce a deschis ușile liftului ... Cynthia se înfioră amintindu-și.

Hunt o urmărea foarte atent. Când ajunse cu povestirea la felul în care căutase apă în bucătăria lui Ferguson, el o opri.

– Bruce a declarat că el a adus apa.

– Nu, el a chemat poliția. Presupun c-a trebuit să vă spună c-a adus apa ca să nu mă menționeze pe mine.

– Bine, continuați, zise Hunt.

– Asta este tot, domnule locotenent. M-am dus în camera mea, unde am rămas până când am auzit glasul lui miss Shaw.

– Iar acum, dacă ai terminat interogatoriul, spune-ne ce s-a întâmplat, locotenente.

– Nu știm prea multe, dar miss Crane a fost împușcată în lift. Glonțul a trecut prin peretele cabinei. Este ciudat cum ucigașul a știut că era cineva înăuntru.

– Putea s-o vadă pe miss Crane prin sticla armată, domnule, îi sugeră Cynthia.

– Ciudat, nu? Și Bruce spunea la fel. Bine, să zicem că se putea vedea o siluetă acolo. Raportul medical spune c-a murit pe la cinci și jumătate, iar moartea i-a fost provocată de un glonț, calibrul 38.

– N-ați găsit arma încă? întrebă miss Shaw.

– Nu. Când o vom găsi, vom face testele balistice, vă voi ține la curent, miss Shaw. Iar acum voi verifica apartamentul doctorului Ferguson. Este la parter, da?

– Exact. Neal Bruce se află la apartamentul trei. Patru este liber pentru că se zugrăvește.

– Și cinci? interveni Hunt.

– A, acolo stă familia Whitehead, dar sunt plecați acum și în locul lor stă Claire Herbert, amica lui Neal pe care am angajat-o pentru Teatrul de vară. Fata aceea are grijă de peștii familiei Whitehead.

Hunt se încruntă.

– Bruce n-a spus nimic despre această Claire Herbert.

Miss Shaw vru să-i ia partea lui Neal, dar renunță lăsându-și mâinile în poală.

– Cred c-a fost distrat, ca de obicei.

Cynthia nu se abținu de la o ultimă remarcă.

– Nu credeți c-a vrut s-o ferească de întrebări neplăcute, așa cum a făcut și cu mine? Claire nu era în hotel când a fost împușcată miss Crane.

– Oh! exclamă locotenentul. De unde știți că nu era aici?

– Vă spun că nu era, atâta tot! zise Cynthia, ridicând tonul. Știu că are repetiții în fiecare zi, apoi se duce în oraș să mănânce și pleacă direct la teatru pentru că se va deschide stagiunea foarte curând.

– Iar Bruce știe toate astea și le-a omis? Ce individ! Îl cunoașteți bine, miss Shaw?

– Da, îmi este rudă; un holtei convins, care s-a bucurat de o moștenire pentru care n-a făcut nimic.

Cynthia sări în ajutorul lui Neal.

– Este ocupat tot timpul cu trupa de teatru! Nu are timp liber!

– Se ocupă mai degrabă de fetele din trupa de teatru, zise miss Shaw. Așa s-a ales cu Claire Herbert.

Hunt o privi cu mult interes.

– O cunoștință întâmplătoare? Și a instalat-o în apartamentul de deasupra? Ce ciudat!

– Nu-mi plac aceste insinuări, Harry! Rezumă-te la munca ta!

Hunt se burzului.

– Munca mea presupune să aflu tot ce se poate despre oricine are vreo legătură cu acest omor!

– Aș vrea să cred că noi trei, care am descoperit cadavrul, nu ne aflăm pe lista suspecților! zise Cynthia.

– De ce nu? zise Hunt. Dumneata, doamnă Farley, ai rătăcit pe plajă, pe vânt, la o oră nepotrivită, Bruce a plecat la plimbare și s-a întors la șase, iar Claire Herbert se presupune că se afla la teatru. Doctorul Ferguson a plecat mai devreme de la serviciu și a ajuns acasă pe la șase. Iată patru oameni cu patru alibiuri bune; nici unul nu putea fi aici, s-o împuște pe miss Crane.

– Harry! îl întrerupse Eva Shaw. Sper că nu-i acuzi pe nici unul de crimă!

– Sunt suspicios prin natura meseriei, miss Shaw. Este primul caz de crimă după multă vreme și voi verifica fiecare cuvânt și de zece ori dacă trebuie! Așadar, v-ați plimbat pe plajă, doamnă Farley. Vă gândeați, pasămite... La ce?

– Probleme personale, locotenente, nici o legătură cu acest caz.

– V-ați întâlnit cu cineva în această plimbare?

– Eu n-am văzut pe nimeni.

– Păcat! Sunt multe lucruri ciudate legate de acest caz. Omorul a fost comis cu un pistol calibrul 38; prea mare pentru a fi mânuit de o femeie, dar astea, zise el, întinzând o pereche de mănuși albe, le-am găsit în colțul liftului.

– Sunt ale mele! exclamă Cynthia. Da, sunt ale mele, întări ea, văzând o steluță mică, aurie, aflată pe una din mănuși. Eric a leșinat, Bruce mi-a ridicat poșeta, pe care am scăpat-o de emoție, dar n-a observat și mănușile, cred.

– Prea multe lucruri n-a observat Bruce, sau poate doar le-a uitat, zise locotenentul. Sper că nu vă deranjează dacă le voi verifica.

– Pentru ce?

– Pulberea glonțului rămâne pe ele. Aveți ceva împotrivă?

– Nu, murmură Cynthia. Chiar credeți c-am împușcat-o pe miss Crane purtând mănușile pentru a nu lăsa amprente, apoi le-am lăsat acolo pentru ca să le găsești dumneata?

– Am multe de făcut, miss Shaw, așa că nu mai zăbovesc. Vă deranjez dacă mai revin? zise Hunt.

– Voi fi încântată, locotenente. Abia aștept să aud noutățile.

După plecarea lui Hunt, Cynthia i se adresă Evei Shaw:

– Nu-mi spuneți că mă suspectați!

– Tu știi mai bine, draga mea, nu pot spune că-mi place atitudinea lui Harry, este prea oficială. Îl cunosc de mult timp. Nu-mi place că vă suspectează pe tine și pe Neal! Îl voi suna pe Alexander, să-l rog să vină aici o vreme. Este la Boston.

– Oh, nu, vă rog! obiectă Cynthia.

– De ce spui asta? Polițistul ăsta ți-a pus întrebări ciudate și nu te vei putea apăra singură. Alexander este avocat...

– Aș prefera să nu-i telefonați...

– Prostii, draga mea! Este avocatul meu! Să nu-mi spui că ți-a făcut curte!

– Nici vorbă! întări Cynthia; Alex n-a adus niciodată în discuție acest subiect.

– Nici măcar pe departe? Sau mă credeți oarbă? Ați dispărut de la familia Fenley amândoi, cu mașina lui, dar asta nu mă privește. Ceea ce s-a întâmplat aici, când ești în slujba mea, mă privește!

Eva Shaw ridică receptorul.

– Vă rog să-l sunați pe Alexander Houston, imediat! Să vină aici cât poate de repede!

Capitolul 7

Seara decurse apoi cu viteza melcului. Cynthia fu de acord cu miss Shaw că nu era bine să apară în restaurantul hotelului la cină pentru că ar fi fost supuse tirurilor de întrebări, așa că deschiseră frigiderul din apartament. Găsiră acolo niște sandvișuri făcute de Mary, învelite în folie, făcură cafea. Apoi rămaseră în fața televizorului, încercând în zadar să găsească vreun program care să le atragă atenția.

La zece și jumătate sună soneria.

– Partea a doua a interogatoriului, draga mea, deschide-i ușa locotenentului!

Dar în fața ușii se afla Alex Houston, iar Cynthia răsuflă ușurată, întinzând mâinile spre el.

– Am venit la tine în lumina lunii, murmură el, apoi intră în încăpere zâmbindu-i Evei. Iată-te implicată într-o crimă, verișoară! Cred că ești încântată!

– Sunt încântată că ai ajuns atât de repede! Dar nu eu am nevoie de tine, ci Cynthia.

Alex își pierdu zâmbetul.

– Sper că nu este așa?

– Din păcate... sau poate că nu am de ce mă teme.

Alex o dădu pe Topaz jos de pe canapea și se așeză. Se concentră asupra Cynthiei, care-i povesti toate evenimentele. Când ajunse la mănușile pierdute, se încruntă.

– Dar aveai mănușile la familia Fenley! Le-am văzut! Nu i-a spus Neal că le purtai când te-a întâlnit?

– Nu i-a spus, cred că a vrut să nu mă implice.

– Cel mai rău lucru pe care-l putea face! exclamă Alex, tocmai când se auzi soneria. Cine vine la ora asta?

– Probabil locotenentul Hunt, cu al doilea rând de întrebări.

Locotenentul îl văzu pe Alex.

– Nu ne-am văzut de câtva timp, domnule. Ce amabil sunteți că le ajutați pe aceste doamne!

Alex ridică din sprâncene.

– Chiar au nevoie de ajutor?

– Îmi fac meseria, domnule Houston, atâta tot. Miss Crane a fost ucisă la etajul patru. Am găsit acolo un glonte în geam și un glonte de la un pistol de 38 în capătul scărilor. Nu erau urme de pulbere pe sticlă, așa că am

considerat că ucigașul a stat în fața apartamentului 4 și a tras în timp ce liftul cobora. Suntem siguri că de acolo s-a tras. Este apartamentul gol rămas descuiat pentru ca să intre muncitorii. Am găsit și multe semne la ieșirea de incendiu.

– Făcute de muncitori? întrebă Alex.

Hunt scutură din cap.

– Ei spun că n-au folosit-o. Dar cineva a folosit-o mai târziu, zise el, dar n-a lăsat amprente, pentru că purta mănuși, zise el privind-o pe Cyntia.

– O, Harry, dacă mai continui cu prostiile astea, refuz să te ascult! interveni miss Shaw.

Alex pufni în râs.

– Tot de mănușile doamnei Farley te legi, deși le-ai găsit la parter?

– Asta nu înseamnă că nu le-a lăsat cineva să cadă acolo!

– Eu voi face un ceai, zise Eva Shaw, dar Cynthia sări în picioare să se ducă la bucătărie.

– Stai jos! Crezi că nu sunt capabilă să mă descurc? Și trebuie să stai aici să-l auzi pe locotenent cum bate câmpii!

Locotenentul roși.

– Eu sunt gata să vă răspund la orice întrebare, locotenente, dar mai întâi spuneți-mi: arăt eu a criminală?

– Criminalii n-au semne distinctive, doamnă.

– Dar noi, care o cunoaștem bine, știm că doamna Farley n-a ezitat să piloteze un avion pentru a salva doi băieți care se puteau îneca în larg. Un criminal n-ar face asta!

– Oricum, eu aștept rezultatul testelor făcute asupra mănușilor și vom mai discuta, apoi.

Cynthia refuza să-l ia în serios.

– Dacă veți găsi urme de pudră, va fi pudră de ten. Apropo, ați stabilit ce motive aș fi avut s-o ucid pe miss Crane?

– Ați fost auzită când v-ați certat cu miss Crane.

La această acuzație venită pe neașteptate, Cynthia simți că inima îi bate mai tare. De unde știa ofițerul? Desigur, fuseseră persoane în preajma lor; probabil poliția le va ancheta și cum unora le place mult bârfa... Dacă Hunt n-a aflat întreaga ei poveste până acum, cu siguranță o va afla. Era mai bine să coopereze decât să-i trezească suspiciuni.

– Asta este adevărat, domnule locotenent, ne-am certat pentru că avea impresia că vreau să-i cuceresc fratele. Conform spuselor ei, vreau să-i iau mințile lui Eric, să divorțez pentru ca să mă pot mărita cu el. Și-a cam pierdut controlul, eu ... la fel...

– Și au fost doar acuzații neîntemeiate?

– Vă asigur că așa fost! De fapt, aș fi preferat să-l evit complet, dar la dans nu este posibil.

– Așadar, nu vă plăcea Eric Crane? Familia Crane nu este de mult timp aici. Îi cunoșteați dinainte?

Cynthia realiză că poate din discuția cu miss Crane se auzise ceea ce nu trebuia.

– Este mai bine să explici situația, Cynthy, o sfătui Houston.

– Îl cunoșteam pe Eric din Califonia. N-am vorbit despre asta pentru că n-avea rost.

– Aș vrea să-mi dați amănunte. Așadar, îi cunoșteați pe cei doi Crane dinainte.

– Numai pe Eric. Am fost logodiți chiar o scurtă perioadă, apoi am rupt logodna.

– Miss Crane a avut vreo legătură cu ruperea logodnei?

– O, nu, era în Anglia, pe atunci, presupun.

– Poate că ea l-a influențat în vreun fel, totuși. Iar când v-ați cunoscut aici...

– Domnule Hunt, lăsați-o pe doamna Farley să vă povestească ce s-a întâmplat, nu sugerați răspunsurile! interveni Alex. Nu facem aici spălare de creier; nu uitați că n-aveți nici măcar un motiv temeinic pentru a o interoga pe această doamnă. O pereche de mănuși...

– Poate ne spune unde a fost până la ora șase?

– Vom reveni asupra acestui punct mai târziu. Nu-mi plac metodele pe care le folosiți. Doamna Farley nu este acuzată de nimic, vrea doar să vă ajute să lămuriți acest caz.

Hunt îl privea cu ochii mari.

– Sunteți avocatul doamnei?

– Doar n-am venit aici la miezul nopții ca să mă plimb! Să continuăm, dar mai temperează-ți avântul, domnule locotenent!

Acesta ezită o clipă.

– Am cercetat lucrurile lui miss Crane, care avea un venit nesemnificativ de la o moșie din Anglia. După carnetul de cecuri, se pare că și-a întreținut fratele, așa că era normal să intervină și în viața lui, nu credeți?

Eva Shaw care intră în încăpere chiar atunci, interveni:

– Se comporta cu el ca și cum i-ar fi fost lacheu. Îi controla și iubirile! Am observat din prima seară asta, suferea de complexul maternal.

– Averea Margaretei Crane îi va reveni fratelui său acum?

– S-o fi plictisit să-i aștepte moartea?

– Vom afla asta din Anglia; dar el este oricum, eliminat de pe lista suspecților, mi-ați spus că a leșinat imediat!

Houston clătină din cap.

– Sunteți siguri că așa a fost?

– Eu sunt convinsă! exclamă Cynthia.

– Doctorul Ferguson susține același lucru, admise Hunt și el nu poate fi indus în eroare. Mai aveți vreo sugestie, domnule Houston?

– Acum câteva minute, te întrebai unde a fost doamna Farley când s-a petrecut crima. Dar ceilalți?

– Fiecare are alibi. L-am verificat pe al lui Bruce, care s-a dus spre coastă, a avut o pană de cauciuc pe care a rezolvat-o la stația de benzină de pe strada 7. Un puști numit Oren Hunter i-a rezolvat roata iar Bruce i-a dat cinci dolari pentru asta.

– Lasă-l pe Bruce, el nu poate fi ucigașul.

– Ferguson nici atât; așadar, mai rămân doamna Farley și miss Herbert.

– În acest caz, trebuie să te grăbești, să demonstrezi că Cynthia a plecat devreme de la familia Fenley, s-a urcat pe scara de incendiu și a ucis-o pe miss Crane. Cynthia nu s-a mișcat de lângă mine la familia Fenley, de unde putea să ia pistolul? Și de unde să știe că aceasta se afla în hotel la ora aceea pentru că nu locuia aici.

– Da, bună întrebare, Hunt. Ce făcea miss Crane aici?

– Voi dezlega curând acest mister. Până atunci, noapte bună, doamnelor, domnule Houston.

Alex îl însoți până la ușă, apoi se întoarse spre Cynthia.

– Aș vrea să-ți mulțumesc că mi-ai fost de ajutor, atunci când locotenentul a încercat să mă dezorienteze, îi spuse ea.

– Sărise calul și era conștient de asta. Nu este un om rău, dar n-are prea multă experiență pentru un caz ca acesta. Preocuparea lui pentru mănușile tale arată că era disperat să găsească dovezi. Nu-ți face probleme.

– Nu mai sunt îngrijorată, acum că ai venit.

Eva Shaw pufni semnificativ.

– Parcă nu voiai să-l chem pe Alex!

– N-am vrut să-l deranjez.... se bâlbâi Cynthia.

– Să mă deranjezi! Cynthia... este o mare plăcere pentru mine să știu că vă pot scoate dintr-un necaz...

– Cred că suntem obosiți cu toții, interveni Eva Shaw. Trebuie să ne odihnim. Rămâi aici, Alex?

– Sigur, până se lămuresc lucrurile. Dar tu te poți retrage, verișoară, eu mai am de lămurit unele lucruri cu Cynthia.

– În calitate de avocat?

– Desigur, verișoară!

Cynthia era aproape sigură că Alex nu se gândea atunci la probleme legale. Iar ea era prea epuizată și nu știa cum va reacționa dacă el își va demonstra din nou afecțiunea.

– Chiar sunt obosită, încercă ea. Nu putem discuta mâine?

– Nu va dura mult!

– Alex, las-o în pace, interveni Eva Shaw.

Alex ridică din umeri.

– Mă întrebam doar dacă n-ar trebui să-i trimitem o telegramă lui Alonzo Farley, atât.

– Lui Alonzo? repetă Cynthia luată prin surprindere. De ce să afle el?

Alex o privi ușor amuzat.

– Nu crezi că soțul tău ar trebui informat?

– Cred că ai dreptate, Alexander, zise Eva Shaw. Nici nu m-am gândit la el.

Nici Cynthia n-o făcuse. Imaginea lui Lon, care trebuia să-și lase afacerile pentru a-i veni în ajutor i se formă imediat în minte. Știa că ar veni imediat gata s-o salveze după ce ar profera tot felul de termeni mai puțin ortodocși la adresa ei, dar ar face totul pentru a o scoate din bucluc.

Încercă să pară foarte detașată.

– Nu cred că este cazul să-i mai creez și eu probleme! Oare este cazul?

– În privința mănușilor, nu; dar cearta cu miss Crane...

– Ce aud? Și tu te-ai certat cu ea, Cynthia? interveni Eva Shaw.

– Da, și i-am spus locotenentului. De fapt, moarta s-a certat și cu Claire Herbert.

– Nu-mi plăcea de loc femeia aia, conchise Eva Shaw.

– Stai puțin! sări Alex. Vrei să spui că și cu Claire Herbert s-a certat din același motiv? Hunt știe asta?

– Poate... nu vă amintiți ce spunea, că miss Crane îl păzea pe fratele său de eventualele iubite care nu erau prea puține...

– Aș vrea să nu-i spui asta locotenentului; îmi place Claire Herbert; nu cred că a avut vreo legătură cu crima pentru că nici nu se afla în hotel la acea oră.

– Atunci, n-are de ce să-și facă probleme. Insist totuși, să-ți informezi soțul despre cele întâmplate.

– Dar ce poate face el de la distanța la care se află?

– Du-te în camera ta, draga mea, zise Eva. Eu o să mai discut puțin cu Alex.

***

Cynthia dormi mult a doua zi, încât miss Shaw luă micul dejun singură, lăsându-i un bilet pe ușă.

„N-am mai putut să te aștept, somnoroaso, așa că am luat micul dejun cu Alex. Are vești. Vino cât poți de repede“.

Cynthia se îmbrăcă în grabă, întrebându-se ce fel de vești avea Alex. Alese o rochie de bumbac și o jachetă asortată și se grăbi spre restaurantul hotelului.

Cei doi terminaseră de mâncat; Alex fuma.

– O, iată-te, în sfârșit! exclamă el.

– Dacă nu veneai, nu mai puteam aștepta de nerăbdare.

– Care sunt veștile?

– Nu le știu nici eu, zise Eva; n-a vrut să-mi spună nimic până la venirea ta.

– Poliția ți-a returnat mănușile, cu scuzele de rigoare; spre dezamăgirea lor, n-au găsit urme de pulbere pe ele.

– Asta înseamnă că nu mai planează suspiciunea asupra mea?

– Cred că Hunt va dori să-ți spună asta personal.

***

Locotenentul Hunt își ridică privirea din hârtiile de pe biroul său.

– Bună dimineața, doamnă Farley, domnule Houston, zise el ridicându-se spre a-i întâmpina pe cei doi.

– Ce vești mai aveți, domnule Hunt?

– Crane este eliminat de pe lista suspecților. Miss Crane avea un venit asigurat pe viață de o rudă; la moartea ei, această avere revine unei instituții de caritate din Anglia. Fratele ei nu moștenește nimic.

– Ați luat legătura cu el?

– Da, în dimineața asta. Se ocupă de înmormântarea surorii sale.

Hunt se aplecă peste birou și luă o cheie dintr-un suport. Era o cheie de la hotelul Harbour House. Această cheie a fost găsită în poșeta lui miss Crane, care, după cum știți, nu locuia în hotel.

– Cum a ajuns în posesia cheii? Căci a luat-o de la recepție! zise Alex.

– Cred că s-a dus direct la recepție a pândit momentul în care a plecat recepționerul și a rugat-o pe femeia de serviciu să-i dea cheia de la apartamentul nr. 5.

– Dar de ce a vrut să intre în apartamentul lui Claire?

– Să se mai certe cu ea?

– Dar dacă știa că este acasă, de ce i-a trebuit un duplicat?

– Poate a aștepta momentul în care aceasta era plecată, zise Hunt.

Deodată, apăru o patrulă care-i spuse lui Hunt:

– A venit doamna Herbert!

– Poftește-o aici!

Cynthia observă că, de data asta, femeia era îmbrăcată foarte decent, discret machiată.

– De ce m-ați chemat aici, locotenente? întrebă ea, după ce se așeză pe scaunul indicat de Hunt. Ați găsit vreun obiect al meu în lift? Vă spun imediat ce s-a întâmplat; ieri mă grăbeam teribil și la ieșirea din lift mi-am prins poșeta în ușă, iar conținutul acesteia s-a vărsat în lift. Am recuperat mare parte din el.

– Nu pentru asta v-am chemat, doamnă Herbert, zise Hunt. Nu știe nimeni ce ați făcut între ora cinci și șase jumătate.

– Bine, o să repet, locotenente; am plecat de la hotel după ora cinci, să mănânc ceva, unde m-a văzut multă lume.

– Nu v-a văzut nimeni, am verificat! Dar nu asta este problema. V-ați întors la hotel la zece treizeci; până atunci n-ați știut de crimă?

– Nu.

– Când ați văzut-o ultima oară pe miss Crane?

– Chiar în ziua crimei, la lift. Dar n-am vorbit.

– Pe la ce oră?

– Să zicem cinci și cinci.

– Deci nu știați că se ducea spre apartamentul în care locuiți.

– Al meu? Claire păli. Da, mi-am închipuit asta, dar n-am fost sigură, așa că n-am spus nimic. Când m-am întors de la teatru, apartamentul fusese răvășit.

– Nu vă lipsește nimic?

– La prima vedere, nu.

– De ce ar fi vrut miss Crane să vă răscolească apartamentul?

– De unde să știu? Mă suspectează că umblu după fratele ei, un tip fără valoare, de altfel.

– Știm despre cearta dintre voi...

– Este normal, pentru că a auzit-o multă lume. Își închipuia că-l am pe Eric în valiză!

– Dacă miss Herbert nu este sigură că i s-a umblat în apartament, poate că miss Crane nici n-a ajuns s-o facă, fiind ucisă înainte de asta, sugeră Alex.

– Ce vreți să spuneți? Că miss Crane a fost ucisă când cobora din camera mea? La etajul patru? Dar Eric Crane unde este? Nu l-am văzut astăzi.

– A plecat la Boston, să se ocupe de funeraliile surorii sale.

– Și revine?

– Da, chiar astăzi. El nu este implicat în această crimă.

– Pe naiba, nu este! murmură Claire ridicându-se. Vorbele ei fură auzite doar de Cynthia.

– De ce este atât de afectată? se întrebă Alex. Doar n-a fost acuzată de nimic!

– Mă duc după ea, să văd despre ce este vorba, zise Cynthia.

– Du-te, o îndemnă Alex. Ne întâlnim la ora unu, la Land's End.

***

Cynthia o ajunse din urmă pe Claire.

– Nu-mi plac aceste discuții la poliție, zise Cynthia, n-ai vrea să bem o cafea să ne revenim?

– Sigur că da! Ce zici de Lobster's Claw? Claire o conduse într-o cafenea cu patru mese. Îți mulțumesc că ai venit cu mine, doamnă Farley.

– Cynthia.

– Bine, Cynthia. Nu știu de ce te porți atât de frumos cu mine după tot ce ți-am făcut...

Cynthia îi zâmbi.

– Mi-ai făcut un mare serviciu scăpându-mă din ghearele lui Eric.

– Când mă gândesc că era o vreme când îmi pierdusem mințile după acest bărbat, nu-mi vine să cred... uite ce este, Cynthia, o să-ți spun adevărul. Am fost căsătorită cu Eric Crane, acum câțiva ani, în Anglia.

– Cum? Și ai reușit să divorțezi?

– Nu, n-am divorțat.

Cynthia simțea că își va pierde curând controlul.

– Vrei să spui că era căsătorit și m-a cerut și pe mine de nevastă?

– Stai puțin! Nu-l considera bigam. Căsătoria cu mine a fost o farsă. Am descoperit asta după câteva luni, când s-a plictisit de mine și a plecat. Iar eu mă consideram doamna Joe Crandall, așa se numea el pe atunci. Aveam ceva bani, dar eram cam prostuță. Ceremonia a fost o farsă, la fel și preotul!

– Ciudat! exclamă Cynthia.

– Eram într-o trupă de teatru pe atunci. Noroc că mi-am păstrat slujba. Știam că Eric are o soră bogată care-i dădea ceva bani și-l amenința mereu că-l va dezmoșteni. A dispărut fără o vorbă, dar nici eu nu m-am lăsat, l-am găsit!

– Asta înseamnă că nu este pilot de încercări?

– Ba da, dar l-au concediat pentru că era cartofor.

– Dar asta face și acum!

– De unde știi?

– Chiar de la el! Dar susține că lucrează în secret pentru guvern.

– Sper că n-ai crezut o iotă! Hai să mergem, o să mai vorbim pe drum, zise ea. Așadar Eric lucrează pentru guvern? Draga mea, a lucrat pentru trișorii de la fabricile din Lancaster, acolo a fost prins. Mai era încurcat și cu trișorii din California. L-am depistat și acolo și mi-a promis că mă va lua legal de nevastă și mi-a dat și niște bani din care să trăiesc. Stai puțin! exclamă Claire. Nu cumva i-ai dat și tu bani?

– Nici vorbă!

– Sora lui nu i-a mai dat bani în ultima vreme pentru că a avut niște probleme, o boală, ceva. Atunci, a luat bani de la un individ cu care era implicat în afaceri murdare, Mantell. Trebuia să-i vezi fața când i-am pomenit numele ăluia!

– O să poți renunța la el vreodată?

– Da, acum o pot face, după râurile de lacrimi pe care le-am vărsat pentru el. Hai să vorbim despre ceva mai plăcut.

Capitolul 8

Eva Shaw nu se afla în apartament la întoarcerea Cynthiei, dar îi lăsase un bilet pe un manuscris:

„Am fost chemată la Boston și voi întârzia.
Te rog, dactilografiază acest material; uită prostiile lui Harry Hunt.

Eva S“

Era mai ușor de gândit decât de făcut, își spuse Cynthia, care nu se afla într-o stare prea bună. După câteva minute, în care se apucă de dactilografie cu toată convingerea, mâinile în căzură neputincioase în lături. Îi era imposibil să se mai dedice trup și suflet, ca înainte, stufoasei istorii a familiei Shaw. Se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

Auzi liftul care urca și cobora mereu, fără odihnă. Ajunse și la etajul cinci. Inima Cynthiei începu să bată necontrolat. Oare cele aflate ieri îi zdruncinaseră încrederea în sine? Sau era cu nervii la pământ? Se prinse cu mâinile de marginea mesei, privind oceanul fără a-l vedea, în timp ce frânturi din povestirea lui Claire îi traversau mintea. Toate aveau un singur sfârșit; se contopeau într-o mare suspiciune.

Se ridică tremurând, temându-se să-și continue ideile fără ajutorul unei minți mai experimentate.

Numai dacă Eva Shaw ar fi fost aici! Dar ea nu se întorcea decât peste câteva ore.

Cynthia simțea lipsa lui Alex, care ar fi ajutat-o să depășească aceste momente dificile cu prezența lui care avea darul s-o facă să nu mai simtă nici una din greutățile vieții.

Iar Alex o aștepta, la Land's End, peste cincisprezece minute.

Alex se afla acolo după cum îi promisese, discutând cu una din chelnerițe. Nu-i spuse nimic până ce Anna nu plecă să le aducă mâncarea.

– Mi se pare mie, sau ești cam deprimată astăzi?

– Mă tem că trebuie să-ți fac o confesiune...

Houston o privi cu multă înțelegere.

– Niciodată să nu te temi de mine, Cynthy, spune-mi adevărul... mă așteptam la această confesiune... într-un fel.

Cynthia nu știu cum să-i interpreteze vorbele. Oare era atât de sigur de sentimentele ei, încât următorul ei pas ar fi trebuit să fie divorțul? Sau poate Alex intuise secretul ei? Poate făcuse chiar cercetări și aflase că Alonzo îi era frate.

– Este legat de crimă, zise ea, citind dezamăgire pe figura lui. Poate mă vei ajuta să ajung la o concluzie în aceasta junglă de gânduri dezlânate.

– Niciodată n-am avut o aplecare spre acest domeniu, dar spune-mi, te ascult.

– Îți voi prezenta lucrurile într-un mod foarte interesant, pentru a nu te plictisi. Claire Herbert a încercat să-l forțeze pe Eric Crane să facă ceea ce ar fi trebuit. Nu pot da mai multe detalii, nu este problema mea. Asta ar fi un aspect. Al doilea este că Eric se află în compania unor răufăcători, ucigași și alții de acest gen.

– Nu cumva te-ai uitat prea mult la telenovele? o întrebă Alex.

– Nu este imaginația mea! Eric Crane este implicat în jocurile de noroc și pariuri la nivelul fabricilor de armament de aici.

– Nu mi-ai spus asta până acum, se încruntă Alex.

– Îl detest pe acest Crane și pentru alte motive! Dar mi-a jurat în secret că lucrează pentru departamentul de

stat, iar eu am crezut că este angajat al guvernului. L-am văzut aici în compania unor persoane despre care nu se spune nimic de bine, cum ar fi Mantell.

Alex o asculta cu multă atenție.

– Am auzit multe despre acest individ. Continuă, Cynthy.

– Claire s-a certat teribil cu Eric, cu o zi înainte ca miss Crane să fie ucisă, și reacția lui a înspăimântat-o! Îi ieșiseră ochii din orbite. Se pare că amenințarea ei că-l va denunța i-a accentuat disperarea și s-a hotărât să scape de ea, dar cum se face că a fost ucisă sora lui și nu Claire?

– Cynthy, nu te ambala! Îl cunoști mai bine pe Crane, nu știi dacă este capabil de crimă?

– O, nu! Este egoist, trădător, intră în panică atunci când este încolțit, dar nu este ucigaș! Dar poate a angajat pe cineva s-o ucidă pe Claire, cineva care a pătruns pe ieșirea de incendiu iar el a ieșit pentru a fi văzut și a avea alibi.

– Există un punct slab în toate astea, o opri Alex. Ai acceptat tot ce ți-a spus Claire, presupunând că alibiul ei este perfect? Și ea este capabilă de orice, ai uitat cearta cu miss Crane?

– Și alibiul meu este la fel de superficial ca al ei; și eu m-am certat cu miss Crane, dar n-am ucis-o. Nici Claire!

– Atunci, presupui că ucigașul angajat de Eric a ucis-o pe miss Crane în locul lui Claire?

– Îți amintești ce i-a spus Claire locotenentului Hunt? Că trebuia să coboare pe la cinci pentru repetiții, iar ucigașul i-a văzut umbra prin sticla liftului. A coborât dar i-a căzut poșeta și s-a oprit să strângă lucrurile de pe jos. În timpul acesta, ucigașul n-a mai văzut nici o umbră. Apoi miss Crane a urcat în lift, voind să percheziționeze apartamentul lui Claire.

– Stai puțin. Dacă ucigașul a văzut-o urcând?

– Poate că nu. El nu avea de unde să știe la ce etaj va opri liftul, a văzut doar cabina coborând de la cinci, iar umbra unei femei se putea vedea prin peretele de sticlă. Nu ți se pare plauzibil?

– Vorbiți despre crimă? îi întrebă Anna, chelnerița. Vreți să mă ajutați? Poliția a început să-mi pună întrebări și mă tem.

– Anna, n-ai de ce să te temi. Rolul poliției este să-i ajute pe oameni. Ce te-au întrebat?

– Pe mine n-au ajuns încă să mă interogheze, dar au făcut-o cu colegele mele. Întrebau despre actrița aceea, Herbert.

– Da, voiau să știe unde se afla la cinci și jumătate în acea după-amiază.

– Era la masa mea.

– Bine, Anna o să-i spun eu locotenentului Hunt acest amănunt. Dar poate el va voi să te cheme să dai declarație.

– O, nu, vă rog! Ce-mi vor face?

– Nimic. Bine, dacă te temi, voi merge cu tine, sau îl voi ruga pe locotenent să trimită aici un angajat.

La sfârșitul mesei, Alex readuse în discuție subiectul de care se temea Cynthia.

– Tot mai crezi că soțul tău nu trebuie să afle despre cele întâmplate, Cynthy? Ziarele sunt pline de articole pe tema asta.

– Dar Alonzo n-are cum să le vadă; de altfel, știrea nu apare și în ziarele japoneze.

– Așadar, nu s-a întors în țară? Mi-ai spus că despărțirea va dura câteva luni, doar.

– Ne-am scris nenumărate scrisori în acest timp...

– Nenumărate scrisori! Extraordinar! Ce soție iubitoare ești, Cynthy!

– De fapt, n-am vrut să mă consideri o nevastă cicălitoare, care-și bombardează soțul cu scrisori...

– Vrei să știi cum te consider eu?

– Cred că nu este momentul pentru astfel de aprecieri, Alex, sunt probleme mai importante de rezolvat.

– Cum dorești. Cynthia, în calitate de avocat al tău aș vrea să știu dacă-mi ascunzi ceva, înainte de a merge înainte.

– Vom continua interogatoriul? Nu, n-am nimic de ascuns. N-ai vrea acum să-i spui locotenentului ce cred eu despre crimă?

Alex începu să râdă.

– Te voi conduce la hotel, apoi mă duc la poliție. Hunt îl așteaptă pe Crane în această după-amiază.

– Nu mă duc la hotel, aș vrea să fac o plimbare pe țărm, să-mi alung din minte crima înainte de a mă apuca iar de saga familiei Shaw.

***

Cynthia făcu un efort să se piardă în ultimul capitol al Evei Shaw, dar de multe ori, capitole ale crimei recent petrecute îi trecură prin minte. Poate că descifraseră misterul de acum și râdeau toți de varianta ei!

La patru și jumătate nu mai rezistă, îmbrăcă un costum de baie și se duse la bazin să se relaxeze.

Neal Bruce îi făcu loc să treacă, dar chipul lui dezolat, lucru neobișnuit pentru el, o făcu să se oprească.

– Claire este tot acolo?

– Nu știu, răpunse Cynthia. Pe ea o așteptai?

– Da, dar este în zadar, nu vrea să-mi vorbească. Cynthia, Claire te place, n-o poți face să mă asculte? Ți-aș putea spune și ție, am încercat s-o conving c-o iubesc!

– Minunat, Neal! Dar de ce te grăbești așa?

– Claire m-a refuzat. Am cerut-o de soție, dar ea a izbucnit în lacrimi, apoi mi-a trântit ușa în față.

– Poate că nu vrea să te implice în problemele ei...

– Mi-a povestit despre căsătoria farsă, dar eu tot vreau să mă însor cu ea.

– Poate este îngrijorată din cauza crimei. Spune-i că n-are motive; ospătărița de la Land's End a spus că se afla la masa ei, la ora cinci și jumătate.

Cynthia se îndreptă spre plaja hotelului. Porni apoi spre locul de unde începeau stâncile. Amintindu-și avertismentele lui Alex plonjă, dar înotă cu prudență. Apa era limpede, nu bătea vântul. Urcă apoi pe o stâncă și începu să execute sărituri pentru a-și goli mintea de tot felul de confuzii și necunoscute. Apoi se așeză la soare, scoțându-și casca.

Deodată, nori grei acoperiră soarele. Pentru a nu răci, era mai bine să se miște. Se îndreptă spre o peșteră mică unde vru să se adăpostească. Auzi de acolo o mașină care opri chiar deasupra intrării în peșteră.

Era Alex, oare?

Înainte de a face vreo mișcare, apăru un bărbat; era Eric Crane.

Era ultimul om pe care și-ar fi dorit să-l vadă în locul și momentul acela. Din fericire, Eric nu se uita spre locul în care se afla ea, ci urmărea foarte atent drumul de-a lungul coastei. Apoi ridică mâna dreaptă, făcu un semn, în timp ce cu mâna stângă aruncă ceva în apă. Se duse în cele din urmă spre mașină.

Cynthia simți că vechile suspiciuni revin cu putere. Era ceva negru, solid; poate un pistol! Dacă Eric angajase pe cineva să-l scape de Claire, era momentul să scape și de mobilul crimei. Dacă Eric aruncase un pistol în apă, ea îl putea scoate de acolo. Își fixă în minte locul în care căzuse obiectul. Se îmbrăcă, apoi porni spre casa familiei O'Hara, aflată în apropiere.

Fu întâmpinată de un puști bronzat.

– Bună, sunt Cynthia, îl caut pe Tommy O'Hara.

– A plecat la pescuit.

– Când se întoarce?

– N-am idee, vrei să-l aștepți? Intră, eu sunt Sammy.

– Desigur, trebuia să-mi închipui că ești fratele lui. Aș vrea să-mi împrumuți ochelarii și masca lui Tommy, vreau să mă scufund de câteva ori.

Luând cele necesare de la băiat, Cynthia se îndreptă spre apă. Ceea ce în lumina soarelui alcătuia un spectacol feeric, acum i se păru sinistru. Plantele de apă i se încolăceau de picioare, ba chiar la un moment dat, ceva de culoarea noroiului îi trecu chiar prin fața ochilor. La cea de a treia scufundare, nimeri chiar în locul în care fusese aruncat pistolul automat.

Ieși din apă, înfășură pistolul în casca de baie și se grăbi spre hotel, să se îmbrace corespunzător ca să ducă pistolul la poliție.

Simți un fior neplăcut de-a lungul spinării când auzi mișcare.

– Cine este? strigă ea vrând să pară curajoasă.

– Eu sunt, doamnă, auzi vocea lui Mary, care apăru imediat deja îmbrăcată în uniformă. Ea se uită lung la lucrurile pe care le ducea Cynthia în brațe. Ce aveți acolo?

– Am scos câteva lucruri din garderobă, Mary. Ce face sora ta? A născut?

– Nu, și se pare c-o va face fără mine. N-ar fi trebuit s-o las singură pe miss Shaw. Uite ce i s-a întâmplat cât am lipsit! A ajuns într-un caz de crimă!

– Dar ea nu este implicată, începu să râdă Cynthia. Ba chiar este teribil de satisfăcută de el!

– Dar nu s-a terminat! O dată ce poliția este pe urmele cuiva, nu renunță așa de ușor! Am auzit la televizor ce s-a întâmplat și mi-am spus că trebuie să vin numaidecât! Cineva trebuie să aibă grijă de biata, miss Eva.

– Biata miss Eva, așa cum îi spui, știe să-și poarte singură de grijă. Iar eu am fost mereu cu ea.

– Iar dumneata, doamnă Farley, cum ai intrat în apă pe vremea asta? Uite, ți s-a făcut pielea găinii și tremuri toată!

– Mă duc să mă schimb imediat, dacă nu-ți vei mai face probleme despre Eva.

Se auzi în clipa aceea o mașină care opri brusc în fața hotelului, apoi o portieră trântită, dar Cynthia apucase să se îmbrace, tocmai când sună soneria. O auzi pe Mary deschizând.

– Poliția! se auzi o voce de bărbat. Vreau s-o văd pe doamna Farley. Este aici?

– N-o să intri în apartament dacă mă împingi, chiar dacă ești de la poliție!

Cynthia se grăbi spre salon. Locotenentul Hunt reușise s-o înlăture pe Mary.

– Doamnă Farley, am venit după pistol!

– Desigur. Dar de unde ai aflat, locotenente, tocmai mă îmbrăcam să vin la poliție.

– Am auzit că ai pistol și mi-am zis că este mai bine să vin să-l iau, înainte să-l mai folosești o dată.

– Fii atent la ce spui, Hunt! se auzi vocea lui Alex. Prea repede ajungi la concluzii!

– Ține-te deoparte, Houston! Eu mă ocup de caz acum!

– Iar eu trebuie să apăr interesele clientei mele! Iar acum, doamnă Farley, zise Alex, dacă vrei să dai o declarație acestui locotenent, fă-o, iar dacă nu, poți să nu spui nimic.

– Sigur că vreau să-i spun! Dar chiar atunci se auzi cum se oprește liftul și o voce furioasă de bărbat se auzi de pe scări.

– Vrei să pleci? Nici vorbă! Vin imediat!

– Crede-mă că n-am chef de tine acum! se auzi vocea lui Claire Herbert.

Cynthia închise imediat ușa pe care o deschisese. Nu mai avea chef să audă o ceartă între cei doi.

– Mă aflam în golful de lângă hotel, când Eric Crane a aruncat acest pistol în apă, începu ea. Am considerat că Eric încearcă să scape de dovada că și-a ucis sora, așa că am recuperat-o.

– Nu te-ai gândit nici un moment că ar fi bine să ne informezi pe noi? o întrebă Hunt.

– Mi-ar fi fost imposibil să țin minte locul după aceea, locotenente. Apoi, am venit la hotel să mă îmbrac pentru a veni cu dovada la poliție.

– La ce oră s-au întâmplat toate astea? întrebă Alex.

– Am plecat de aici pe la patru și jumătate, am înotat puțin; cred că Eric a apărut pe la cinci. M-am dus imediat să recuperez pistolul, pentru că se înnorase.

– Îți spune ceva ora, Hunt? întrebă Alex. Crane a plecat din biroul tău pe la cinci. Mi s-a părut afectat de moartea surorii sale.

– Da, era cam nervos.

– Mai ales după ce ai accentuat că era posibil ca ucigașul să nu fi ucis pe cine trebuia... iar Crane a devenit din ce în ce mai nervos, transpirase...

– Mda, cam așa este. A plecat imediat după asta.

– Ți-a trecut vreo clipă prin minte, Hunt, că Eric Crane se temea că poliția ar putea începe să investigheze pe cel care a omorât-o din greșeală pe Margaret Crane în locul lui Claire Herbert? Tocmai de aceea a vrut să scape de pistol!

– Da, trebuie să-l interoghez pe Crane din nou! zise Hunt, vădit pus în inferioritate de logica lui Alex.

– Acum câteva clipe am auzit-o pe Claire strigându-i lui Eric că n-are voie să intre.

Hunt se ridică numaidecât.

– Încă o dată trebuie să-ți mulțumesc că m-ai scos din încurcătură, Alex, îi spuse Cynthia, imediat ce plecă Hunt. Dar de unde a aflat de pistol?

– De la unul din angajații familiei O' Hara. I-au spus lui Tommy că ai făcut scufundări cu echipamentul lui, iar băiatul a venit după tine, dar te-a văzut cu pistolul în mână, așa că a fugit să-i spună locotenentului Hunt.

– Iar tu de unde ai aflat ca să poți ajunge la timp?

– De la secția de poliție.

– Crezi că locotenentul a cerut ajutoare? îl întrebă ea.

– Cred că ar fi trebuit să mă duc cu el, s-ar putea să aibă nevoie de mine. Alex apăsă pe butonul liftului.

Se auzi un strigăt de deasupra:

– Lăsați liftul liber! Are nevoie locotenentul de el!

Fără o vorbă, Alex se năpusti pe scări, iar Cynthia după el. Dacă se desfășura ceva neobișnuit în apartamentul cinci, trebuia să vadă și ea. Când ajunse acolo era epuizată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe liftier.

– Nu știu, locotenentul l-a chemat de la patru și mi-a cerut să aduc o cheie de rezervă.

Cynthia intră în apartament. Alex și locotenentul se aflau în fața ferestrelor, căutând ieșirea de incendiu. Camera era răscolită, scaunele întoarse, iar în camera alăturată se vedeau cearșafurile și păturile pe podea, cu pete de sânge.

– Este sânge? întrebă ea cu jumătate de glas.

– Așa se pare. Cred că Eric Crane și-a pierdut mințile. A legat-o pe Claire și i-a dat drumul pe ieșirea de incendiu, așa bănuim. Mașina lui a fost acolo în iarbă, se văd urmele. Am luat legătura cu secția de poliție ca să nu scape.

– Credeți că ea a murit? întrebă Cynthia.

– De unde să știm?

Cynthia și Alex coborâră.

– Să ieșim din acest loc măcar o vreme, zise el. Te invit la cină la Land's End.

O dată instalată în mașină, Cynthia ridică ochii spre cer.

– Se pare că totuși, nu va ploua.

Deodată, Cynthia își încordă auzul.

– Mi se pare mie, sau este zgomotul făcut de un avion care se pregătește să decoleze?

Cynthia sări deodată:

– Este Eric! Scapă cu avionul!

Houston reacționă cu promptitudine. Întoarse cu viteză mașina și o luă spre aerodrom. Se îndreptară direct spre hangar. Cynthia văzu avionul acela mic, cu elicea în

funcțiune. Apoi flapsurile aripilor se puseră în mișcare, iar roțile începură să se învârtească în iarbă. Houston ieși cu mașina în fața avionului. În această situație, pilotul tăie motorul și opri. O figură întunecată ieși din cabină.

– Dacă doamna Herbert este în viață, trebuie salvată! strigă Alex.

O găsiră în carlingă, cu gura legată cu un ciorap de nylon, cu nasul spart, dar, din fericire, cu ochii larg deschiși.

– Fii liniștită te vom salva, Claire! strigă Cynthia. Ea se repezi să-i taie legătura de la gură.

– Unde a fugit șobolanul acela? întrebă ea, imediat ce putu s-o facă.

– A fugit, dar poliția îl va prinde. Stai liniștită, Claire, nu mai vorbi.

– Nu sunt eu genul care să stea să se vaite, dar Eric chiar a vrut să scape de mine de data asta. Spunea că vrea să mă arunce în ocean.

***

A doua zi, serviră micul dejun în salonul Evei Shaw. Cynthia se simțea fericită. Nu mai avea de ce să se teamă acum când Eric nu mai reprezenta un pericol pentru ea. După ce Alex îi vorbi despre curajul Cynthiei, Eva Shaw își exprimă și ea aprecierea:

– Am simțit eu că de data asta voi avea o secretară de excepție!

– Cynthia a sesizat fiecare pas al planului lui Crane, de a scăpa de Claire. Singura greșeală a fost că nu l-ai crezut capabil pe Crane să ucidă și că ar fi angajat pe cineva să facă asta.

– Spuneați că poliția l-a prins pe Crane imediat ce a coborât din avion? N-aș fi crezut că Hunt este atât de eficient!

– Este eficient ca ofițer de poliție, dar nu ca detectiv, Eva. A pierdut mult timp cu suspiciunea față de Cynthia, sau cu Claire, chiar dacă Anna i-a spus că miss Herbert a avut alibi.

– Prostii! Spune-mi mai bine dacă Eric Crane a confirmat teoriile Cynthiei.

– A început să turuie imediat ce l-au capturat. Prima eșuare a tentativei de a o prinde pe Claire Herbert, apoi suspiciunile noastre l-au cam dezorientat.

Cynthia se înfioră.

– Dacă se dovedește că are probleme mentale, Eric va mai fi judecat?

– Sincer vorbind, nu știu ce se va întâmpla. La început, a dat drumul unui șuvoi de vorbe, apoi parcă a început să realizeze gravitatea situației și a refuzat să vorbească fără a fi asistat de avocat.

– Nu ți-a cerut să-l aperi? întrebă miss Shaw.

Alex începu să râdă.

– Nu, n-a avut nevoie de mine; i-a dat un telefon amicului Mantell, să-i găsească un avocat cu influență la Boston. Poate fi acuzat de maltratarea soției sale.

– Și eu înclin s-o cred pe Claire!

– Sper totuși, că toate acestea nu te vor face să dorești să pleci din Newburry Point, dragă Cynthia, zise Eva Shaw. Nu știu ce m-aș face fără tine!

– Puteți conta pe mine, zise Cynthia, până va fi menționat în cronică și ultimul Shaw. Sunt prea fascinanți pentru a omite vreunul.

– Și eu sunt un Shaw, Cynthy, o atenționă Alex. Dar acum să mergem la poliție pentru că Hunt m-a rugat s-o aduc pe doamna Farley să dea o declarație în privința felului în care a recuperat arma lui Crane. Tot mai sper ca Neal și Claire să fie potriviți unul pentru celălalt. Când un bărbat iubește o femeie este bine pentru el, iar când ea se dovedește a-i corespunde, este minunat. Drumul lor merge direct spre fericire.

– Al nostru, îi reaminti Cynthia, merge la secția de poliție.

Alex o privi dezamăgit.

Declarația pe care i-o dădu lui Hunt nu dură prea mult. Se îndreptară apoi spre mașina lui Alex, dar atenția le fu atrasă de un scrâșnet de roți, apoi o mașină galbenă sport opri brusc, făcându-i să-și ridice privirea. Lângă mașină se afla ofițerul O' Hara, cu mâinile larg desfăcute, cu fluierul în gură.

– N-ai văzut semnele pe care ți le-am făcut? De ce n-ai oprit? Unde te grăbești așa?

– Nu striga la mine, polițaiule! răspunse șoferul mașinii.

Cynthia simți că inima începe să-i bată tare. Ar fi putut recunoaște vocea aceea dintr-o mie. Era Alonzo!

– Nu mai insista, repeta O' Hara ai venit din curbă ca un orbete, nu este de mirare că n-ai putut opri! Mai ia lecții de conducere înainte să omori pe cineva.

– Nu ridica glasul la mine, pentru că nu mă mai pot controla! strigă Alonzo.

Cynthia fugi spre mașină.

– Te rog, Doamne, zise ea, fă să ajung acolo înaintea lui Alonzo! Să nu apuce să-l lovească pe polițist! Lon! strigă ea disperată.

Alonzo se întoarse spre ea.

– Salut, Cynthy! Ce faci? Arăți destul de bine. Lon o sărută, apoi îi spuse. Așteaptă o secundă am ceva de rezolvat cu individul ăsta!

– Nu, Lon, nu! îl imploră ea, apoi se întoarse spre O'Hara; te rog, domnule O'Hara, lasă-l să plece, este soțul meu, a stat mai multe luni singur, în Japonia, a uitat regulile de circulație de aici!

– Pentru dumneata, doamnă Farley, îl las liber de data asta. Dacă te măriți cu astfel de indivizi, vei avea mereu necazuri.

– Care este ideea, Cynthy? întrebă Lon.

– Chiar trebuie să intri în conflict cu poliția imediat ce ajungi aici?

– Mă pot păzi și singur. Dar tu ce naiba cauți aici? Ți-am scris să lași naibii slujba asta!

Cynthia se întoarse și întâlni privirea lui Alex, de care uitase complet în toată zăpăceala creată.

– La revedere, doamnă Farley, zise acesta; se întoarse și porni spre mașină.

– Cine este tipul? întrebă Alonzo.

– O, Lon, nu-mi face viața mai grea decât este, suspină ea având tendința de a porni după Alex. Inima îi spunea să nu-l lase să plece, dar nu făcu nici un gest de a porni spre el. Dacă Alex demara în trombă, și o lăsa în drum, într-o postură penibilă? Oricum, indiferent ce ar fi făcut, nu trebuia să-l lase să iasă din viața ei!

– Urcă, Cynthia! porunci Alonzo.

Ea se execută automat, acceptând de data asta pasiv obiceiul bărbaților Farley de a da ordine. Alex plecase fără a se mai uita în urmă.

– Am rezervat cameră la hotelul Salem; vom lua masa acolo și o să stăm de vorbă. Voi încerca să te aduc pe drumul cel drept, Cynthy, zise el, dacă-mi va fi posibil.

***

– În ce ai mai intrat de data asta, Cynthy? o întrebă Lon. Data trecută, la episodul cu Crane, din California, m-ai lăsat să rezolv problema și am făcut-o. O pot face și de data asta, dacă mă lași.

– M-am schimbat mult Lon, pentru că m-am maturizat; iar acum nu sunt în nici o primejdie, așa că n-ai cu ce să mă ajuți. Povestea cu crima este deja de domeniul trecutului. Cât despre faptul că am pretins că sunt căsătorită... am făcut-o pentru miss Shaw... și Alex.

– Ei bine, ce este cu acest Houston? Iar ți-ai pierdut mințile?

– Nu vorbi așa, Lon, nu mai sunt copil. După fiascoul cu Eric, mi-am spus că data viitoare voi aștepta până ce voi fi sigură că este omul potrivit. Acum, sunt sigură că l-am găsit.

– Un bărbat care ți-a făcut declarații știind că ești măritată? Ei bine, Cynthy, eu nu vreau decât să fii fericită... ce pot face pentru tine?

– Să stai deoparte, Lon! Atât!

***

Poate am făcut o greșeală refuzând ajutorul lui Lon, își spuse Cynthia privind pe fereastra biroului Evei Shaw. Lon era un frate minunat. Poate că ar fi știut s-o sfătuiască să rămână în relații de prietenie cu Alex, sau poate inima lui generoasă ar fi pus la cale un plan pentru a-i face să fie iar împreună. Chiar că am încurcat lucrurile! își spuse ea.

– Da, le-ai încurcat destul de rău de data asta, se auzi vocea lui Alex. Așadar, iubitorul tău soț, Alonzo, și-a amintit de tine? Probabil că a râs de comportamentul meu...

– De ce ai venit, Alex?

– Nu-ți voi mai face curte, nu te speria. Am venit să recunosc în fața Evei că a avut dreptate, iar eu sunt un prostănac. Ești o femeie căsătorită, asta este realitatea. Unde este Eva?

– Nu știu, nu era aici când am venit, murmură Cynthia.

– Păcat că nu este, aș fi economisit timp, dacă m-aș fi adresat amândurora. Știi ce am vrut să-ți spun astăzi, ce am vrut să-ți spun de multe ori. Că sunt îndrăgostit de tine, Cynthia, de râsul tău de privirea ta, de inteligența ta.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși, fu un zâmbet amar.

– Crezi poate că nu trebuie să spun asta unei femei căsătorite. Te asigur că au fost gânduri izvorâte dintr-o dragoste curată, Cynthia, pentru că n-am crezut nici un moment că ești căsătorită! Ești atât de tânără, de plină de viață, de inocentă, cum crezi că m-aș fi purtat așa cu soția altui bărbat? N-aș putea să mă îndeletnicesc cu furtul soțiilor, Cynthia! De la început am simțit că vrei doar să pretinzi că ești măritată, din cauza condiției puse de Eva, apoi ai început să te dai de gol pas cu pas; ba fuseși logodită cu Eric Crane, cu câteva luni înainte de a te căsători...iar în prima seară când te-am adus aici nici nu purtai verighetă! Totul mă ducea la gândul că nu ești căsătorită. Mai apoi, chiar și acea verighetă pe care o purtai, nu părea reală, sau oricum nu genul de verighetă

pe care ți-ar oferi-o un soț. Eram gata să te rog s-o schimbi cu inelul meu. „Cu acest inel te iau de soție...“ Și deodată, din senin, apare și soțul, și încă unul foarte posesiv. Dar de ce ai venit aici în seara asta?

– Pentru că am o cameră aici și nu are rost să-l pun pe fratele meu, Alonzo, să mai închirieze una.

– Frate?

– Asta îmi este, Lon, frate.

– Dar lui O'Hara i-ai spus că este soțul tău!

– Nu știu de ce am făcut-o. De fapt, îmi era teamă de ce ar fi putut face O'Hara, pentru că Lon își pierduse cumpătul. Am mai crezut că rugămințile adresate de soră nu sunt atât de convingătoare ca acelea adresate de o soție.

Alex o privi în ochi:

– De o soție, iubita mea? Ce-ar fi să punem lucrurile la cale?

Sfârșit